

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, АВГУСТ 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2814

Почиње борба за опстанак у усташкој држави

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

БЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

ја се залажем

за Велику Србију

и увек ћу се

за њу залагајти.

Ја се не

нећу одрећи,

иа макар и завршио

свој живој у Хаџу”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Издање приредио
Душко Секулић
Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић-Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Дуго жарко љето... Људи просто бјеже и склањају се са врелине. Ко има имање иде и ради да би се преживјело. Мали број ужива у њиховој самосталној, неовисној Црној Гори. Они имају превише, иако их је мало.

Странка српских радикала припрема велике активности послје љета. Кренуће опет трибине „Слобода Шешелу“, али и промоције његових дјела, широм Црне Горе.

Настављамо и појачавамо активности око усвајања Устава и предсједничких избора, како би наша Странка била што јача. Странка српских радикала спремно ће дочекати сва политичка дешавања, па и ова у коалицији Српска листа. Извршни одбор ће одлучити о томе да ли ћемо имати свог предсједничког кандидата.

Став Странке српских радикала је да Срби у Црној Гори треба да имају, у новом Уставу, статус мањине – једина је могућа опција.

Српска народна странка све боље сарађује са Српском радикалном странком из Београда, што ствара услове за јачање Српске листе у Црној Гори. Иначе, Српска листа је једина политичка снага која може спријечити асимилацију Срба и штитити њихова грађанска и људска права.

Опроштај од бившег уредника „Велике Србије“

Синишин пут у легенду

• *Синиша Аксентијевић, карикатуриста, дугогодишњи главни уредник „Велике Србије“, један од оснивача Српске радикалне странке, умро је и 21. јуна сахрањен на гробљу у Лешћу. Синиша је један од српских радикала који су свој живот уградили у темеље Српства и Странке. Због Синишине преране смрти, туга је међу српским радикалима у Црној Гори*

Пише: Душко Секулић

Синиша Аксентијевић, карикатуриста, дугогодишњи главни уредник „Велике Србије“, један од оснивача Српске радикалне странке, умро је и 21. јуна, сахрањен на гробљу у Лешћу. Синиша је један од српских радикала који су свој живот уградили у темеље Српства и Странке. Због Синишине преране смрти, туга је међу српским радикалима у Црној Гори.

Умро је, кад му вријеме није, наш пријатељ, друг, частан човек, Синиша Аксентијевић, један од оснивача Српске радикалне странке, дугогодишњи, главни и одговорни уредник „Велике Србије“ и карикатуриста кога још Србија није имала. Отишао је некако тихо и изненада, тако да све личи на неку опаку игру судбине, иако је требао да живи још дуго, да ствара, да воли свој српски народ, да се чује са људима из редакције, да слуша вијести о Војводи, свом саборцу и вођи, да цртањем уцртава најживљу линију патриотизма и љубави према својој Србији. Синиша је знао да буде пријатељ, а када дође тај час, кад глас Бога прозове као што је прозвао њега, са њим, са Синишом је отишао и дио нас. Оних који су га знали, цијенили и вољели! „Благо томе ко довијек живи, имао се рашта и родити“ – рекао је велики српски pjesник и не случајно на најкраћи начин описао Синишин живот.

Знам, да је вјечито мирни, сталожени, замишљени Синиша Аксентијевић, сада у друштву одабраних, највећих. Сигуран у исправан пут којим је ишао читавог живота, као што смо ми који смо га познавали, сигурни да је његов живот примјер свега, најљудскијег, и најплеменитијег са визијом и циљем без кога живот личи на празнину и пустош, а коју је он тако људски и гордо презирао. Најчешће, оне које је презирао, он је исцртавао својим бриљантним карикатурама које су носиле универзалне поруке. Поруке за сва времена и све људе. Неки су у тим карикатурама сахрањивани британским моралним мачем и оцилом, сатрвени и претворени у пепео и прах као доказ њихове моралне карикатуралности и бесмисла њиховог постојања.

Синишу је општински суд у Котору осудио на казну затвора од пет мјесеци, због карикатура Мила и Момира и за њим су послали и потјерницу. Они су јурили да га ухапсе али нијесу стигли ни њега ни карикатуру. Оне као хиљаде других, и данас живе тако несребично прецизно одсликавају морално стање у нашем друштву.

Још прије неколико мјесеци послао је карикатуре специјално за „Велику Србију“, издање за Црну Гору. А свака је ремек дјело. Људи су прије читања текстова, прије свега тражили његове врхунске карикатуре. Оне су биле „говорљивије“ од многих текстова. Ако се шта сада може рећи онда је то „Хвала Синиши за огромну помоћ и за све што је урадио у животу“. Он је својим усправним људским ликом постао дио нас за сва времена и сваког оног ко вјерује у

истинске људске вриједности. Синиша је био Србин који је волио Србију, Црну Гору, Републику Српску и Републику Српску Крајину, више од себе самога. Он је само из овога (не)времена отишао на пиједестал најбољих и то за сва времена.

За Синишом Аксентијевићем не треба плакати. Њега треба вољети као што ћемо га вољети, поштовати и цијенити док ми будемо живјели. Знамо да је ипак тужан отишао. Чекао је свог председника, свог Војводу да као побједник дође из туђинског казамата, и није дочекао. Знам да ћемо га ми дочекати и да ћемо заједно у нама носити и Твоју жељу и знам да ћеш се и ти тада осјећати побједником. Синиша је био такав човек да је била привилегија бити његов друг и пријатељ.

Познавајући ипаквог човека била је највећа част.

Душко Секулић, председник Странке српских радикала за „Велику Србику”

Почиње борба за опстанак у усташкој држави

• Период од годину дана је значајан за странку и по томе што смо све вријеме радили и постигли одређену популарност код бирачког тијела, али на следећим изборима амбиција странке мора да буде таква да Странка српских радикала представља значајан политички фактор у Црној Гори, а што за укупне политичке прилике значи опет отворена шанса за чврсто и нераскидиво повезивање Србије, Црне Горе и Републике Српске

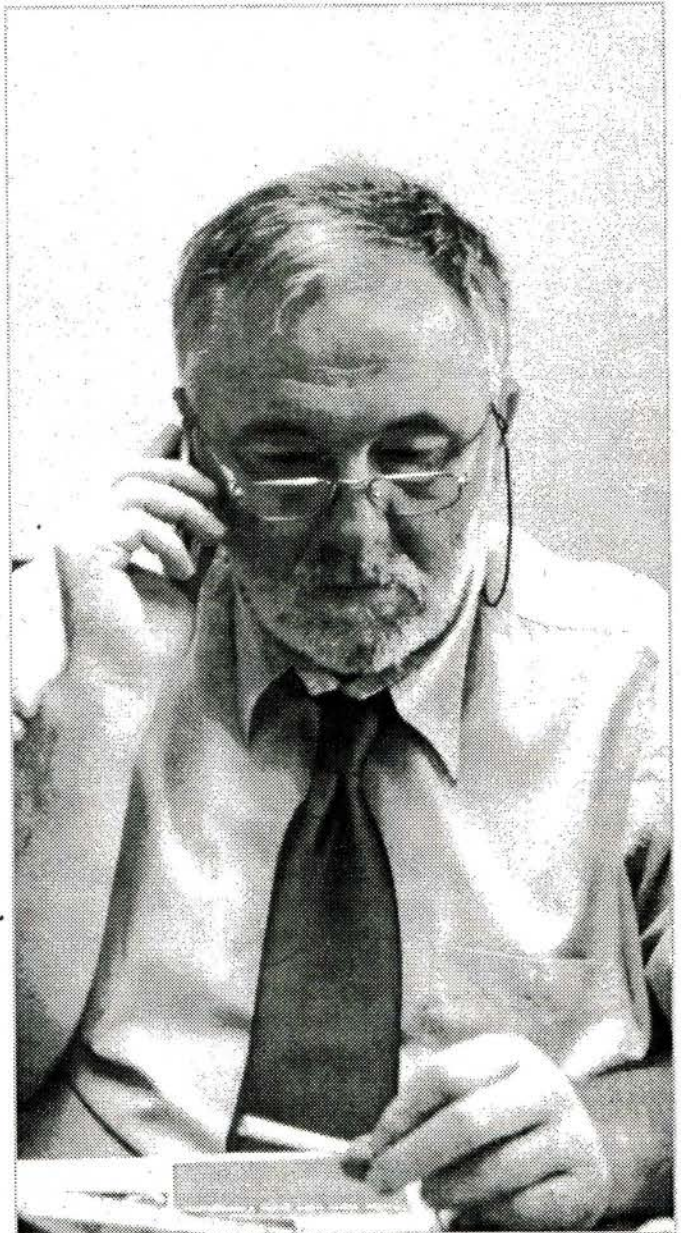
Разговарао: Мирко Ђукић

• Господине Секулићу, прошло је скоро годину дана од како је конституисан нови сазив црногорског парламента. Како сте задовољни коалицијом Српска листа и како оцјењујете рад Странке српских радикала?

Странка српских радикала, односно Шешељева странка у Црној Гори, никада није била јача. Објективно, ми у овом тренутку рачунамо на 10 посто бирачког тијела у Црној Гори које би гласало Странку српских радикала. То је очигита и веома важна чињеница преко које нико не може прећи. Организационо и кадровски јачамо свакодневно тако да у овом тренутку имамо формирану страначку инфраструктуру на читавој територији Црне Горе. Наравно, да ћемо у наредном периоду кренути у нову фазу организације странке тако што ћемо повећавати нашу амбицију, а све у складу са јачањем странке. Ми се више нећемо задовољавати са тим да у општинама имамо једног или два одборника, већ наше амбиције сежу дотле да у свакој општини на следећим локалним изборима имамо значајан дио одборника, док би у једној трећини били у власти. Период од годину дана је значајан за странку и по томе што смо сво вријеме радили и постигли одређену популарност код бирачког тијела, али на следећим изборима амбиција странке мора да буде таква да Странка српских радикала представља значајан политички фактор у Црној Гори, а што за укупне политичке прилике значи опет отворена шанса за чврсто и нераскидиво повезивање Србије, Црне Горе и Републике Српске. Странка српских радикала никада не заборавља ни Републику Српску Крајину, јер та Република, иако избрисана од усташких власти, представља светињу за сваког правог Србина. Јачање Странке српских радикала значи и гаранцију за опстанак Косова и Метохије у саставу Србије, као и јачање гаранција да српски народ опстане на овим просторима.

Да ова прича не би била празна треба поменути број учлањених у нашу странку, а то је за период који смо већ рекли преко 5000 чланова.

Вријеме које долази указује на чињеницу да поједине странке нестају са политичке сцене. То се прије изнад свега односи на Народну странку, Демократску српску странку, и наравно, Социјалистичку народну партију.

На задњем попису 2005 године у Црној Гори се изјаснило 198.404 грађанина да су Срби, а што процентуално чини 31, 99 посто од укупног броја становника. То је значајан број иако, наравно, ни он није тачан. На истом попису преко 64 посто грађана Црне Горе изјаснило се да говори српским језиком и да вјерују Српској православној цркви. Наш први задатак је да у оквиру 198.404 хиљаде грађана будемо најзначајнији политички чинилац, а након тога да политички анимирамо и све оне који говоре српским језиком.

Странка српских радикала у својим редовима има све више младих и образованих људи, све више професора, па и оних на факултету са највишим научним звањима, али међу нашим чланством има и оних који су других занимања, али који овим учлањењем схватају да је Српство изнад свега.

Српски народ у Црној Гори је већина и никако не може, нити смије бити мањина, осим код политичких неприлика каквих су сада када су на власти људи изникли из Брозовог и Мошиног шињела. Ти комунистички сатрапи и даље сисају крв српском народу остављајући га без елементарних, људских и националних права. Они су Црну Гору, српску Спарту претворили у хрватског или албанског измеђара. То неће моћи дуго да траје. Срби у Црној Гори немају своја људска и грађанска права. Власт крије податке о националној структури запослених у органима власти, у судству, у полицији, у медијима и у другим сегментима друштва, иако нас званично има 32 посто. Ми у Црној Гори немамо право ни на свој језик, ни на своју културу, немамо право на своју телевизију, новине или радио. Ми сваког мјесеца тираж од 5000 примјерака „Велике Србије“ пребацујемо у Црну Гору.

Нормално је да има несугласица у Српској листи, али оне се решавају и ова коалициона скупина биће најзначајнији политички чинилац на следећим парламентарним и локалним изборима у Црној Гори. Срби у Црној Гори ако хоће да опстану онда морају гласати Српску листу, јер је то једини политички оквир који може и који мора заштитити српске националне интересе.

шумским путевима и стазама, јер је напосто овај лист једина српска новина у Црној Гори. Све остале су под директним или индиректним патронатом власти.

Странка српских радикала заједно са Српском народном странком практично и чини Српску листу. Јачање Странке српских радикала аутоматски значи и јачање Српске листе и данас Српска листа неби ни постојала да није Странке српских радикала у њој.

Чак и анкете које се у задње вријеме раде у Црној Гори говоре о популарности наше странке, иако наравно, анкетари ни мало не воле нашу Странку српских радикала, па нам самим тим смањује проценте популарности код грађана, али сви други показатељи говоре да наша популарност није само велика већ и да расте из дана у дан.

Нормално је да има несугласица у Српској листи, али оне се решавају и ова коалициона листа биће најзначајнији политички чинилац на следећим парламентарним и локалним изборима у Црној Гори. Срби у Црној Гори ако хоће да опстану онда морају гласати Српску Листу, јер је то једини политички оквир који може и који мора заштитити српске националне интересе.

• Странка српских радикала у претходна два мјесеца одржала је трибине подршке др Војиславу Шешељу. Како сте задовољни протеклим трибинама? Да ли намјеравате наставити са трибином Слобода Шешељу?

Странка српских радикала је организовала трибине под насловом Слобода Шешељу, већ неколико мјесеци у пет општина Црне Горе. Никада ни у једној прилици није било више људи на нашим трибинама него сада. А то јасно говори о двије чињенице. Прва је, да је углед проф. др Војислава Шешеља огроман и неприкосновен код српског народа, а друга да популарност Странке српских радикала бива све већа. На трибинама смо видјели људе свих образовних и старосних структура. Осјетили смо велику и непресушну енергију патриотизма и осјетили снагу сваког српског патриоте.

Др Војислав Шешел је најзначајнији политичар у српском народу XX и XXI вијека и не само то. Он је и у научном и у моралном погледу човек који је надкрилио ова тешка и судбоносна времена. Шешел је својим односом према Српству, односом према нашој садашњости и будућности стао на чело највећих и најобразованијих патриота српског народа. Његов отпор према новом свјетском поретку, глобализму и угњетавање мањине над већином, Шешеља ставља у ред значајних и за човјечанство веома важних људи. Он данас представља симбол слободе широм земљине кугле. Својим пркосним ставом који има за циљ одбрану српског достојанства, Шешел је стао раме уз раме са Милошем Обиљећем.

Привилегија је таквој историјској личности давати подршку, јер такви примјери чојства и јунаштва су ријетки и у читавој историји. Његова популарност и историјска величина надиласе ово вријеме.

Осим трибина које смо назвали „Слобода Шешељу“ ми смо организовали и промоције његових научних дјела која имају историјску поруку засновану на чињеницама што је посебна вриједност сваког научног дјела. На тим трибинама имамо веома значајан број посетилаца. Шешељеве књиге се сада у Црној Гори купују и представљају посебну вриједност у свакој библиотеци. Прошли мјесец су нам, из просторија странке украли 20 примјерака Шешељевих књига што говори о њиховој вриједности и потражњи. Лопови су у тој просторији могли да покраду компјутере и другу технику, али су украли и понијели само Шешељеве књиге. Наравно, мој задатак је да тих књига у Црној Гори буде што више тако да ће свако ко буде желио моћи у својим кућним библи-

Др Војислав Шешел је најзначајнији политичар у српском народу XX и XXI вијека и не само то. Он је и у научном и у моралном погледу човјек који је надкрилио ова тешка и судбоносна времена. Шешел је својим односом према Српству, односом према нашој садашњости и будућности стао на чело највећих и најобразованијих патриота српског народа. Његов отпор према новом свјетском поретку, глобализму и утјетавање мањине над већином, Шешела ставља у ред значајних и за човјечанство веома важних људи. Он данас представља симбол слободе широм земљине кугле. Својим пркосним ставом који има за циљ одбрану српског достојанства, Шешел је стао раме уз раме са Милошем Обилићем.

текама да има и најзначајнија Шешелјева дјела. Идеологија Странке српских радикала је потпуно у складу политичким програмом Српске радикалне странке у Београду и дјелом проф. др Војислава Шешела. Ми смо његови идеолошки следбеници у Црној Гори и његово дјело за нас представља чврст политички путоказ. Ми у Црној Гори очекујемо да ће проф. др Војислав Шешел изаћи из хашког казамата и да ће стати на чело српског народа за наше национално добро и напредак. У овом тренутку Шешелев излазак из хашког казамата значило би побједу српске националне идеје и коначну побједу српског народа. По правилима хашког (не)суда процес против Војислава Шешела мора да се заврши 2008. године, што је по својој прилици немогуће. Они ће тешко започети судски поступак до тад, а камоли га завршити.

- **Последњих дана јуна у Подгорици је одржана промоција књиге проф. др Војислава Шешела „Римокатолички злочиначки пројекат вјештачке хрватске нације”. Трибина је била запажена и успјешна. Молим Ваш коментар.**

Ово је прва промоција Шешелевих књига у Црној Гори и ми ћемо са тим промоцијама ићи даље. Обићи ћемо све градове у Црној Гори, па и већа мјеста. Послије књиге „Идеологија српског национализма” ово је у научном смислу Шешелјева најзначајнија књига. Она у пуном смислу разоткрива хрватски циљ код прављења заједничке државе са Србија – Југославије. Шешел је овом књигом недвосмислено до-

казао да Хрвати никада искрено нијесу жељели Југославију, већ су са прављењем заједничке државе сакривали своје сопствене злочине, али и покушавали да прошире утицај Ватикана на територије гдје живе Срби. Они су увјек покушавали, као што то раде и данас, да Срби прихвате католичанство као своју вјеру.

Највеће злочине у историји српског народа направили су нам Хрвати, а нарочито комунистички и масонски зликовац Јосип Броз Тито. Тито се на чело Југославије налазио преко 40 година као апсолутни владар живота и смрти. Он је све урадио како би српски народ нестало са лица земљине кугле. Он је Србију раздобио на три дијела, тако да је направио покрајине Војводину, Косово и Метохију и практично од њих покушао да направи самосталне државе. Он је од српске нације направио нове нације, и то муслиманску или бошњачку, црногорску и македонску.

Броз је аминовао сваки усташки злочин који је био упорен против српског народа. И сада, све што нам се дешава у Црној Гори носи печат Брозових недјела. Никада Црна Гора не би била независна и самостална, и антисрпска да није било Броза и његових сателита у Црној Гори. Његова идеологија је разарала српско национално биће преко 50 година. Књига „Римокатолички злочиначки пројекат вјештачке хрватске нације” представља научно откровење за овај ошамућени и необразовани свијет који не зна да је одувјек Црна Гора била најсрпскија држава. Ова књига у потпуности об-

јашњава савремене политичке процесе на овој територији гдје се у задње вријеме покушава затријети све што је српско и све што је традиционално. Књига Војислава Шешелја сија својом истином и научним утемељењем, разгрћући мрак који се надвио над свима нама. Читајући ову књигу добијам одговоре на круцијална питања наше прошлости, садашњости и будућности. Шешел у овој књизи научним чињеницама објашњава да је хрватски народ постојао у прошлости, али да је у историјским превирањима нестао. Они који су данас Хрвати и католици до јуче су били и Срби и православци. Данас су они милитантна и агресивна војска Ватикана и католичанства, а на својој души носе огроман злочин према српском народу, односно према свом поријеклу.

Иако написана у затвору ова књига не само да је капитално дјело, већ указује на могућа решења читавих проблема у којима се налазимо. Објављена је у веома тешким околностима како за аутора, тако и за сам српски народ. Али оно што је чињеница, она је дошла у право вријеме и њене поруке су, свакако, универзалне. Сваки Србин, ако држи до себе, до своје прошлости, своје нације, треба да прочита ову књигу, а закључке је лако донијети.

• Када причамо о промоцији књиге, реците ми какви су даљи планови?

Странци српских радикала је циљ да што више људи прочита ову књигу, тако да ћемо организовати промоције широм Црне Горе. Чак и у оним срединама гдје се често не чује српска ријеч. Планирамо да само у септембру одржимо 5 оваквих промоција и то не само ове књиге, већ и других које је написао и објавио др Војислав Шешел. Сигуран сам да сви они људи који прочитају ову или неку други његову књигу стичу шансу да сазнају праву и објективну истину.

• Позната је изјава председника Скупштине Црне Горе да није добро да Срби из Црне Горе добију двојно држављанство, јер то није у интересу државе Црне Горе. Ваш коментар на ту изјаву и какве су стварне шансе да Срби из Црне Горе добију двојно држављанство?

Од Ранка Кривокапића, председника Скупштине Црне Горе, нијесмо могли очекивати ништа боље. Иначе, на том мјесту се и налази зато што безгранично мрзи своје поријекло, односно српски народ. Његови су некада били Срби,

Странка српских радикала у својим редовима има све више младих и образованих људи, све више професора па и оних на факултету са највишим највишим научним звањима, али међу нашим чланством има и оних који су других занимања, али који овим учлањењем схватају да је Српство као национална особина изнад свега.

док он данас представља неку хибридно и измишљену нацију. Управо је он типични примјер последица Брозове владавине. Он је навикао да има газду који му објашњава које ће нације бити, којим ће језиком говорити и у коју ће цркву ићи.

Странка српских радикала покренула је, још прошле године, након референдума, питање двојног држављанства. Логично је да Срби из Црне Горе имају држављанство своје матичне државе Србије. Сви Хрвати из Боке Которске имају хрватске пасоше и сви Шиптари из Улциња и Тузи Величају Велику Албанију. Ни Хрвати, ни Шиптари Црну Гору не осјећају као своју матичну државу. Једнима је главни град Загреб, а другима Тирана. То је чињеница коју Кривокапић зна, али је он душу продао ђаволу, па гура Брозовим путем и даље. Његова идеологија је идеологија усташтва која је рођена у Ватикану и Јасеновцу. Нажалост, он није сам.

Без обзира на став домаћих усташа у Црној Гори ми ћемо имати држављанство Србије. Нас подржава најјача политичка странка у Србији, патриотска странка, Шешелјева странка – Српска радикална странка. Ми Срби из Црне Горе не вјерујемо ни Коштуници ни Тадићу, јер су и они продукт Брозове идеологије и послушници наших непријатеља на западу. Данас су Србија и Црна Гора наравно, окупиране државе и Срби још немају своју владу, а самим тим ни своја права да на изборима освајају власт. Тачно је да у Србији Српска радикална странка има неупоредиво највише присталица, али још то није довољно да преуземо цјелокупну одговорност, односно да освојимо апсолутну власт, да станемо на чело Србије и поведемо наш народ у трајно и коначно ослобођење. Србија је близу тог тренутка у Црној Гори је нешто теже, али се и ту дешавају добре и судбинске промјене у корист обесправљеног српског народа.

• Нешто бих хтио да Вас питам о положају Срба у Црној Гори. Да ли има неког помака када се ради о остваривању права Срба? Шта ће Странка српских радикала у том погледу предузети? У правцу остваривања елементарних права Срба?

Коначно, Срби у Црној Гори немају своја грађанска, људска или нека друга права која имају други. Нама се покушава укинути језик, црква, традиција и култура. Ватикански намјесници контролишу све у Црној Гори, нама су угрожена права запошљања, образовања, лијечења и то овај режим спроводи већ деценијама.

На задњем попису становништва у Црној Гори установљено је да у Црној Гори живи 198.404 грађанина који су се изјаснили као Срби, а то је процентуално речено 31,99 посто од укупног броја становника.

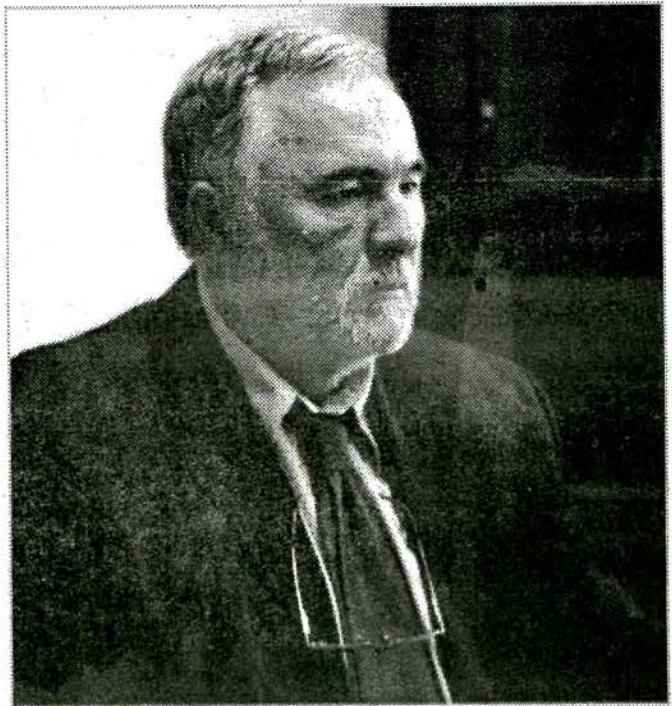
У органима управе, органима власти, органима министарства унутрашњих послова и министарству одбране, у кадровском персоналу просвете скоро и да нема Срба. Они су протјерани као што су протјерани и српски књижевници, научници и други велики Срби из уџбеника наше дјеце. У историји за седми разред основне школе у Црној Гори пише „да су Хрвати 1995. године у акцији „Бљесак и олуја” ослободили Хрватску. Тих лажи има и у другим уџбеницима које морају да уче српска дјеца. Наша дјеца морају да ишчита-

Од Ранка Кривокапића, председника Скупштине Црне Горе, нијесмо могли очекивати ништа боље. Иначе, на том мјесту се и налази зато што безгранично мрзи своје поријекло, односно српски народ. Његови су некада били Срби, док он данас представља неку хибридную и измишљену нацију. Управо је он типични примјер последица Брозове владавине. Он је навикао да има газду који му објашњава које ће нације бити, којим ће језиком говорити и у коју ће цркву ићи.

вају гомилу домаћих идиота и кретена који се представљају као књижевници само зато што се они изјашњавају као црногорци и само зато што највише на свијету мрзе Србе.

За директоре високошколских установа постављају се људи по принципу што више мрзиш Србе добијаш већи положај. У Црној Гори скоро и да немате културну установу гдје Срби могу да искажу оно што носе у својим венама. Ако сте Србин онда немате права на упут за лијечење, ако сте Србин немате права да упишете дијете у школу у коју оно жели да учи. Дјецу у основним школама на силу и под притиском тјерају да пјевају тзв. химну Црне Горе „Ој свијетла мајска зоро“ која је чисто усташка пјесма. Њу је и написао усташа који се налази на списку ратних злочинаца Другог свјетског рата. Али он је идеолог како Ђукановићу, тако и Маровићу тако и Мишку Вуковићу и Кривокапићу. Све усташа до усташе.

Странка српских радикала је донијела декларацију о мањинским правима Срба у Црној Гори што и јесте, реално, једина могућа опција у овом тренутку. Срби морају имати гаранција да опстану, јер ми овдје живимо више од 1000 година. Приче неких странака да су Срби и црногорци исто су веома опасне и иду у корист режиму у Црној Гори и усташа на

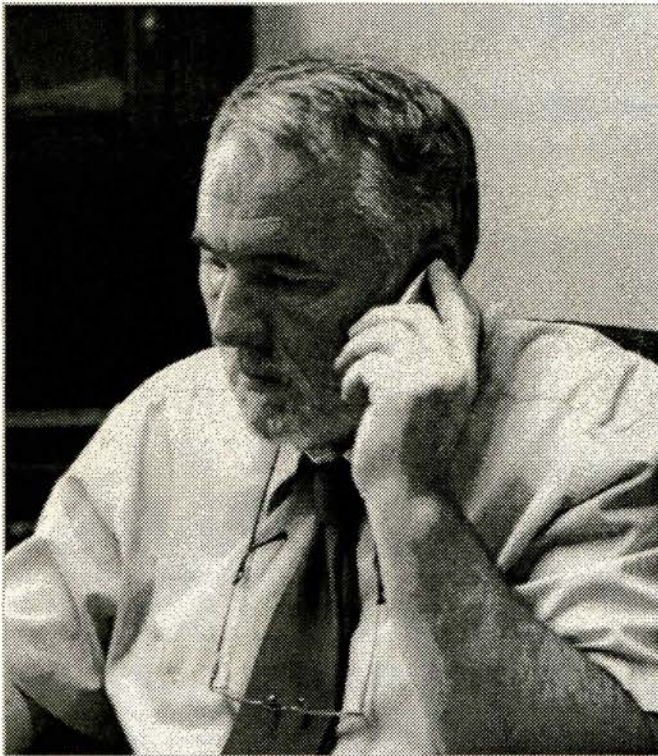

власти. То се прије изнад свега односи на Народну странку, Социјалистичку народну партију, па и Демократску српску странку. Сва срећа што ове странке постају прошлост политичког живота у Црној Гори. А њихова прича да су „Срби и црногорци исто“ значи да су одувјек били само дио режима на власти.

Само Странка српских радикала па и Српска листа гарантују заштиту српских националних интереса. Све остало је велика лаж.

Припадам канонској Српској православној цркви. У тој цркви су крштени сви моји преци, па и моја два сина. Ја вјерујем да је и овај напад подгоричког режима на цркву изрежиран и планиран у Ватикану. Српску цркву у Црној Гори је мрзио и Броз као и Ђукановић, с том разликом што су Ђукановићеви преци сви били вјерници Српске православне цркве, док се Брозу не зна ни ко је ни шта је, осим да је зликовац.

Представници Народне странке, Социјалистичке народне партије и Демократске српске странке својим ставом показују да су у основи антисрпске странке које не можете чути, ових дана да помену заједничку државу Србије и Црне Горе, већ их муче комунални проблеми по црногорским општинама. Ове странке показују да им самостална Црна Гора у потпуности политички одговара. Они се сналазе у самосталној и независној Црној Гори као риба у води и ни мало им не смета што је режим на власти толико антисрпски, толико усташки и толико огрезао у криминалу. Њима је свеједно. Њима је битно да освоје понеки мандат српским гласовима и да тако профитирају на српској несрећи.

Стварањем Српске листе они су коначно показали своје право лице. Нико од Срба више неће гласати никога осим Српску листу. Нема више ренткаар Срба и који ће своје гласове поклањати грађанским и антисрпским странкама. Срби су најзад схватили да је излаз и спас једино у Српској листи. Све остало су фарса и лаж.

• Прије неког времена на Цетињу је договорена изградња светилишта у коме би се објединиле реликвије: Богородица Филармоса, Честице Часног Крста и Рука Светог Јована. Какав је став Странке српских радикала поводом тога?

Припадам канонској Српској православној цркви. У тој цркви су крштени сви моји преци, па и моја два сина. Ја вјерујем да је и овај напад подгоричког режима на цркву изрежиран и планиран у Ватикану. Српску цркву у Црној Гори је мрзио и Броз као и Ђукановић с том разликом што су Ђукановићеви преци сви били вјерници српске православне цркве, док се Брозу не зна ни ко је ни шта је, осим да је зликовац.

Вјерујем да ће Митрополит црногорско-приморски Амфилохије, као мудар и паметан човјек пронаћи одговоре на многа тешка питања.

Црногорски режим је дуго година покушавао да једну циркуску групу на челу са Мирашем Дедеићем промовише у црногорску цркву, а њега у патријарха. Јер, они немају везе са Богом и са Јеванђељем. Они раде узалудни посао.

У Уставу се каже „држава мора бити одвојена од државе“, али подгоричке режимлије не маре за Устав, јер се држе оне Брозове максиме „да се судије држе права као пијан шлота...“

Одкуда права подгоричким режимлијама да одлучују гдје ће смјестити, икону Богородице Филармосе, Честице Часног Крста и руку Светог Јована Крститеља. Одлуку о томе - искључиво, доноси Српска православна црква јер ове реликвије припадају само цркви. Откуда право Ђукановићу, Маровићу и Мугоши да се мијешају у искључиво црквене ствари. Колико је мени познато Честице Часног Крста и рука Светог Јована Крститеља налази се сада у посједу Српске православне цркве. Икона Пресвете Богородице Филармосе је још у току рата отета од комунистичке удбе и пресељена у неке подруме државног музеја. Пошто је била украшена драгим камењем, неке од жена комунистичких руководиоца чупале су то драго камење мислећи да ће им оно помоћи да буду паметније и љепше. На тој икони и даље има драгог камења, али и неких дама из врха црногорског режима које би и даље да черупају ту икону.

• На крају бих Вас питао какве су даље активности радикала у Црној Гори? Да ли имате да кажете још нешто што смо можда пропустили, а хтели сте рећи?

Искрено говорећи, очекујем сталан раст популарности Странке српских радикала и Српске листе у цјелини до степена када се будемо успјешно одупрели усташоидној политици коју спроводи режим у Подгорици. То је прва фаза. Друга фаза је опет чврсто државно повезивање Србије и Црне Горе, Републике Српске и наравно, Републике Српске Крајине.

Није све црно као што нам се понекад чини.

Матјушка Русија опет стаје на своје ноге. Ми данас немамо бољег савезника на глобалном плану. Она је војно најјача сила на свијету, а економски је јача од читаве Европске Уније. Годишњи буџет Руске Федерације је за сто милијарди евра већи од буџета Европске Уније.

Годинама режимлије галаме да хоће да нас уведу у Европу. Ја јавно хоћу, а то је моја жеља да прије свега живим у слободној српској држави у којој ће бити и Србија и Црна Гора и Република Српска и Република Српска Крајина, али хоћу да будем пријатељ са великом Русијом. Поносим се са чињеницом да моја дјеца која су Срби пјевају пјесме Русији.

Очекујем на следећим изборима велики тријумф Странке српских радикала и Српске листе.

А оно што сањам и знам да ће се остварити у наредној години да мој председник, војвода др Војислав Шешел буде на слободи и буде на чело српског народа.

Он је човјек кога је историја предодредила да угради и да учини велика дјела за српски народ, слободу и правду.

Српски народ не смије да клоне духом. Опет ће, једног дана, Срби у Црној Гори бити слободни. Проћи ће и ово зло вријеме, али треба прије изнад свега вјеровати у то.

У Црној Гори се размотава црно криминално клупко

Ђукановић догоријева

- Једно вријеме Црна Гора је била ушочистије највећим италијанским мафијашима, а њихову безбједност је гарантовао сам Ђукановић и врх итајне полиције. Удовица Душанка Пешић – Јекнић се у чиијавој причи нашла на завидном мјесту, а њен посао је била веза између италијанске мафије и врха црногорске државе

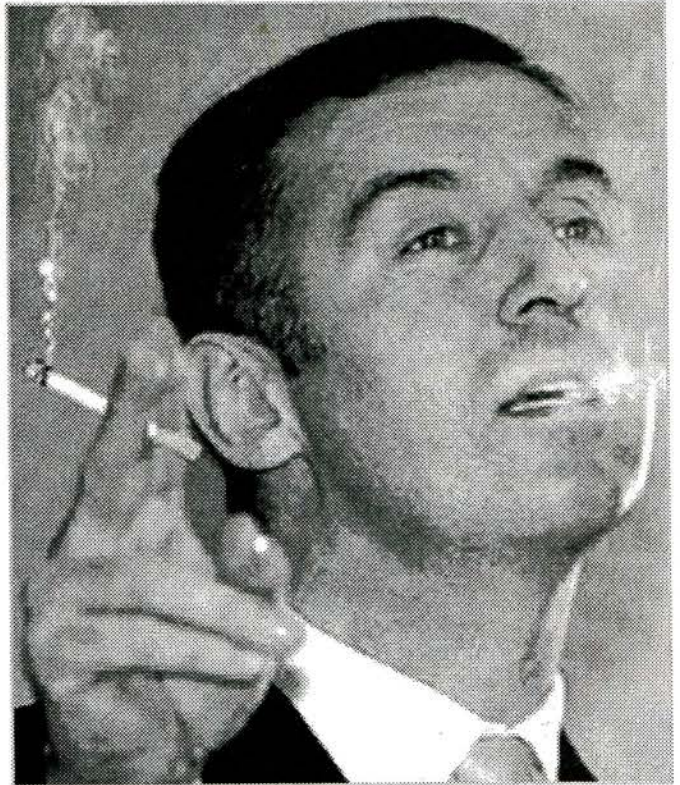
Писац: Милица М. Кривокапић

Као што смо предвидјели, хапшење Андрије Драшковића у Њемачкој и његово изручење италијанском правосуђу, значило је коначни обрачун западних влада са својим дојучерашњим послушником Милом Ђукановићем. Читавој причи дат је печат расписивањем међународне потјернице коју је расписао тужилац за организовани криминал из Београда, за једним од највећих балканских мафијаша Сранком Суботићем званим Жабац. Кад се зна да је Суботић најближи сарадник Ђукановића у крупним мафијашким пословима, а добро обавијештени тврде, да је чак и шеф онда се круг око Ђукановића стеже брже, него што и он сам мислио. Како се званично тврди, а према подацима тужилаштво у Барију, али и у Београду у том периоду од 1997 до 1999 из Подгорице, под Ђукановићевом и Суботићевом командом, изнијето на Кипар око 500 милиона евра или око милијарду њемачких марака зарађених од шверца дувана.

На Кипар је овај злочиначким начином зарађени новац пребациван у банке Лихтенштајна... Тужиоци из Барија су врло конкретно за овај мафијашки криминално организован посао званично саопштили и списак највећих криминалаца у Црној Гори, међу којима су Еугенио Пониуљас, Ђузепе Илези. Тужиоци директно оптужују бившег председника Црне Горе, Мила Ђукановића, бившег министра финансија Мирослава Иванишевића, Душанку Јекнић, Бранка Вујошевића, Веселина Баровића, Бранислава – Брана Мићуновића, Станка Суботића Цанета (или Жабца) и Андрију Драшковића за мафијашко удруживање ради шверца цигарета и прања новца.

На списку помагача који су били, у мафијашком жаргону, „Курири“, а који су тај новац износили из Црне Горе, на Кипар су: Иван Кривокапић, Никола Милошевић, Јовица Ранђеловић, Душка и Милан Ранковић, Славко Зечевић, Зоран Џајић и Милоје Шарац. Да је ова мафијашка група добро праћена најбоље показују подаци о томе колико је новца изнесено.

Тако на примјер Душко Ранковић је у периоду од 13. фебруара 1998. до првог јула 1999. године, у чак 54 наврата на Кипар пренио 309.094.240 евра. Шарац је од почетка 1998. године до марта наредне године у 15 наврата „пребацио“ 56.770.000 евра, док је Зечевић за мјесец дана у 1999. године на Кипар у пет наврата, „пребацио“ 48.600.000 евра. Џајић и

Крчмаревић су се показали као вриједни, па су 1998. и 1999. „пребацили“ 13.600.000 односно 8.860.000 евра. Јовица Ранђеловић је од 4. маја 1997. до 28. јуна 1998. године пренио 29.500.000 евра, а Никола Милошевић, у једном наврату, 5. априла 1999. године пренио 5.100.000 евра. Милан Ранковић је три пута прелетио раздаљину од Подгорице до Кипра и „пребацио“ 16.822.000 евра.

Кипарској банци на рачуну 03854109703948 тако се „нашло“ 500 милиона евра или милијарду њемачких марака. Када је истрага званично кренула тада је речено из највишег друштвеног врха Црне Горе „да је тај новац намијењен како би био инвестиран у привреду“... Но, на ову цифру треба додати још и 100 милиона евра колико је „прикупљено“ у периоду од 1997. до 2000. године које су такође „намакнуте“ кријумчарењем и шверцом.

Читав посао се обављао са три приватна авиона, од којих је један купљен директно „прљавим“ и криминалним новцем зарађеним од шверца и утаје пореза. Дакле, утврђено је да је Ђукановић директно дао Куому дозволу да у Црну Гору увози хиљаде тона цигарета које су касније великим транспортним глисерима пребациване за Италију. У све је било уплетено и црногорско друштво фирма „Зетатранс“ чији су инострани девизни рачуни поодавно блокирани управо налогом тужилаштва из Барија.

Једно вријеме Црна Гора је била уточиште највећим италијанским мафијашима, а њихову безбједност је гарантовао сам Ђукановић и врх тајне полиције. Удовица Душанка Пешић – Јекнић се у читавој причи нашла на завидном мјесту, а њен посао је била веза између италијанске мафије и врха црногорске државе.

Непосредно прије ових у Београду је убијен генерал Радован Стојичић, шеф јавне безбједности полиције Србије, нешто касније је у Атини ликвидиран и Вањо Бакон, а након тога и Ратко Ђокић као и неколико људи који нијесу били у жици јавности. Претпоставља се да је њихову ликвидацију организовала и извела дуванска мафија. Очигледно да је на нишану био и Срећко Кестнер који је радио са црногорском тајном службом на шверцу дувана огромних размјера, али се у даљем шверцу нашао под заштитом њемачке, италијанске и швајцарске тајне службе.

Главом су платили и Дарко – Бели Распоповић, један од шефова црногорске тајне службе, али и Горан Жугић, високи функционер МУП – а Црне Горе. Њихова убиства се повезују са обрачунима у оквиру „дуванске мафије“ чија се неђела из дана у дан све више објелодањују. Оно што се сигурно зна је да су у били и неки крупни италијански мафијаш тако да је, до сада, познато да су са Ђукановићем и Суботићем дуван шверцовали и Франко Дела Торе и Ђерардо Куомб.

Позната је и технологија прања новца који је Станко Суботић звани Жабац, након шверца уплаћивао на једну од швајцарских банака, а затим пребациван за Црну Гору. Остали милиони су „летјели“ за Кипар. Читав посао се обављао са три приватна авиона, од којих је један купљен директно „прљавим“ и криминалним новцем зарађеним од шверца и утаје пореза. Дакле, утврђено је да је Ђукановић директно дао Куому дозволу да у Црну Гору увози хиљаде тона цигарета које су касније великим транспортним глисирима пребациване за Италију. У све је било улетено и црногорско друштво фирма „Зетатранс“ чији су инострани девизни рачуни поодавно блокирани управо налогом тужилаштва из Барија.

Једно вријеме Црна Гора је била уточиште највећим италијанским мафијашима, а њихову безбједност је гарантовао сам Ђукановић и врх тајне полиције. Удовица Душанка Пешић – Јекнић се у читавој причи нашла на завидном мјесту, а њен посао је била веза између италијанске мафије и врха црногорске државе.

Јекнићева се сумњичила и за радне послове корупције италијанског правосудног система, па је чак прибављала лажну документацију. Андрија Драшковић, мафијаш из Београда, цетињског и црногорског поријекла тијесно је сарађивао како са италијанском мафијом тако и са врхом власти у Подгорици, а за контра услугу добијао је несметано диловане огромне количине кокаина или хероина. Он је био ди-

ректно укључен у заштиту одбјеглих италијанских и њемачких мафијаша, који су се годинама крили на црногорском приморју.

Италијански тужиоци су посебну пажњу обратили на Бранислава – Брана Мићуновића прогласивши га за једног од мафијашких босова са територије бивше Југославије. И он се као Драшковић укључивао као заштитник италијанских мафијаша, па је зато добијао прилику да шверцује дуван у огромним количинама.

Потјерницу коју су расписали органи гоњења у Србији за Станком Суботићем – Жабцем такође се и он, заправо, крије у Црној Гори код свог јатака Ђукановића. Према полузваничним информацијама Суботић је купио дио острва Св. Никола наспрам Будве као и велелепни хотел на св. Стефану планира да уложи на том дијелу црногорске обале скоро 300 милиона евра. Постао је нераздвојан пријатељ са Светозарем Маровићем, који је, такође, склон криминалним пословима како са дуваном тако и са другим.

О свим овим пословима, много зна и Милорад Вучелић један од челника режима Слободана Милошевића који је, у акцији „Сабља“ био ухапшен, а кажу да је у свом исказу оптужио како Суботића, тако и Ђукановића. Оно што се зна, али се веома мало говори јесте чињеница да су шверцом дувана највише оштећени градови Србије, али и Црне Горе. Дуван је шверцован, најчешће авионима компанија из Русије, Украјине, Бугарске, Турске и Холандије.

Летови који су искључиво служили да би се десетине стотина, или хиљаде тона цигарета, пребациване без царине, или било какве друге контроле, у дневнику рада описивани су као „хуманитарни“ летови.

Само је буџет Србије оштећен и опљачкан за милијарду и двјеста милиона марака па се и раније покушавало да се покрене поступак против Суботића. Међутим, како ствари стоје, бивши министар полиције Душан Михаиловић као и Ђинђићев министар правде Владан Батић радили су за Суботића. Као и сам Ђукановић. Ова два човјека су својим поступцима потпуно онемогућавали покретање кривичних поступака против Суботића.

Садашња власт у Србији ћути, иако зна да је Србија овим мафијашким пословима оштећена за огроман новац који се преселио у Црну Гору и који се преселио у приватне, цепове криминализоване црногорске власти. Суботић и Ђукановић су економски годинама пљачкали Европу, али највише Србију. О томе ћути и Тадић и Коштуница. А зашто – покаже вријеме.

Томислав Николић казао да ће радикали бити предлагачи иницијативе коју предлаже „Српска листа“

Србима из Црне Горе држављанство одмах

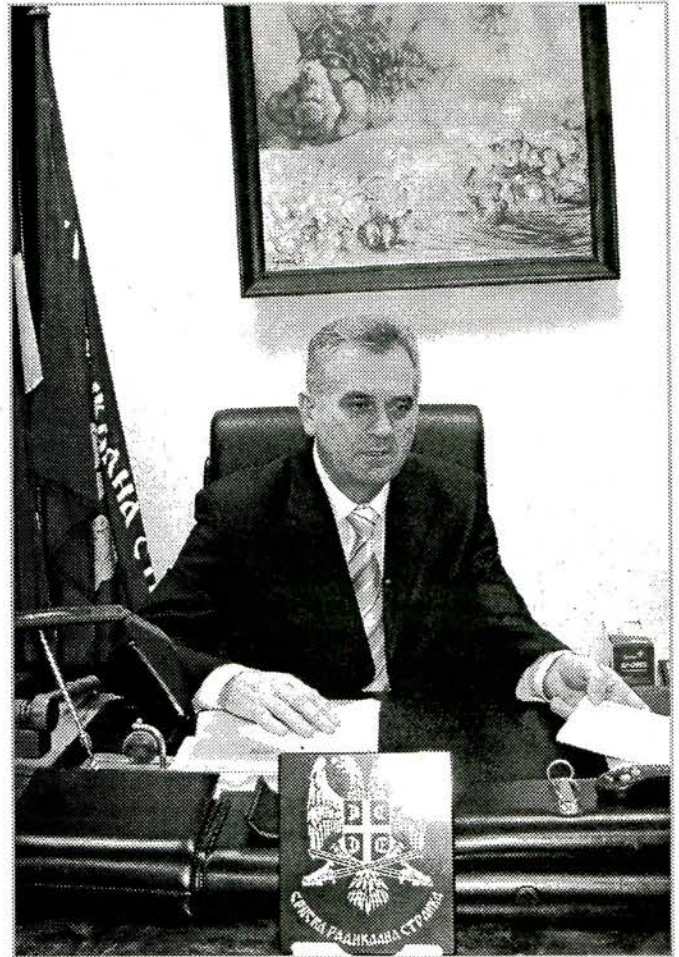
- *Замјеник председника Српске радикалне странке (СРС) Томислав Николић казао је да ће представници „Српске листе“, ако то затраже, имати подршку радикала за покрепање иницијативе у Скупштини Србије за измјену закона, којим би се омогућило Србима из Црне Горе да добију двојно држављанство*

Пише: Марина Борзан

Замјеник председника Српске радикалне странке (СРС) Томислав Николић казао је да ће представници „Српске листе“, ако је то затраже, имати подршку радикала за покрепање иницијативе у Скупштини Србије за измјену закона, којим би се омогућило Србима из Црне Горе да добију двојно држављанство.

Све ћу подржати што буду тражили, али би требало прво са мном да контактирају. Очекујем да ме овим поводом прво позове председник Српске народне странке (СНС) Андрија Мандић – казао је Николић у разговору за „Дан“. Он је нагласио да му је жао што досад од радикала није затражено да покрену иницијативу у Скупштини Србије да црногорски Срби добију двојно држављанство. Мандић ће имати моју помоћ, ако је затражи – рекао је Николић и додао да је бесмислено да Срби из Црне Горе од Демократске странке (ДС) или Војислава Коштунице траже било какву помоћ. Бесмислен је потез повјеравати било коју српску ствар ДС-у чији је императив да народ го и бос уведе у Европску Унију, а Србију разбије на десет држава – оцијенио је Николић. Он је нагласио да би представници Срба из Црне Горе морали да знају да се ниједна српска иницијатива у Скупштини Србије не може покренути без радикала. Српска радикална странка је коректна и не би ваљало да ми не будемо предлагачи акта, да Срби из Црне Горе добију двојно држављанство.

Не би ваљало да Српска радикална странка такав акт само подржава у србијанском парламенту, а да предлагачи буду председници Србије и Владе Борис Тадић и Војислав Коштуница – нагласио је Николић. Он је објаснио да би двојно држављанство морало да добију сви који се изјасне као Срби, а Црногорцима – каже он, није потребно. „Поносом, вишешком народу дуго угњетаваном од стране Србије, који је

Демократе баш бригаа за српска права

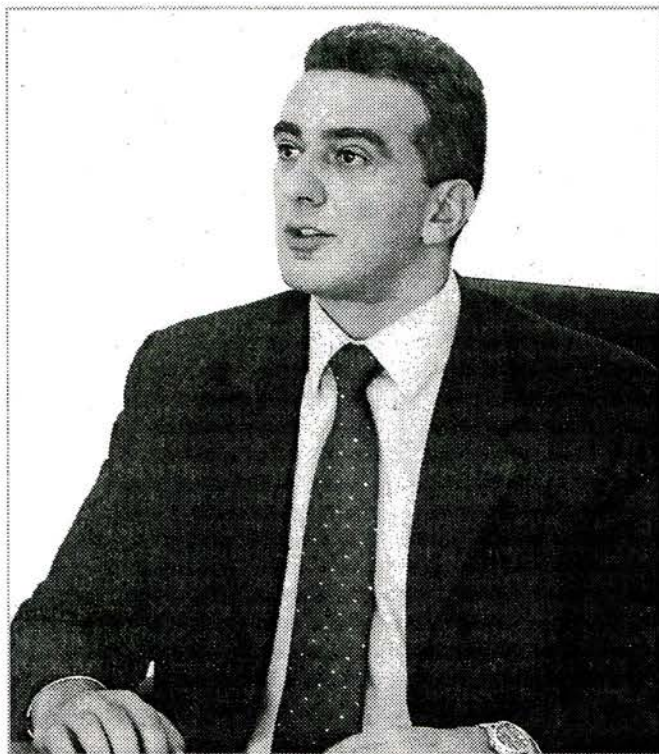
Николић је истакао да Срби из Црне Горе не би требало да вјерују Демократској странци (ДС) да ће им помоћи у остваривању било којег права.

ДС није српска странка – нагласио је Николић. Према његовим ријечима, председника Скупштине Србије Оливера Дулића баш бригаа за Србе из Црне Горе. Да Дулић брине за Србе, не би присуствовао прослави Дана државности независне Црне Горе – поручио је Николић.

једва дочекао своју слободу, не треба двојно држављанство. У инат Србији су развили добре односе са Албанијом, Хрватском и привременим институцијама на Косову и Метохији. Шта ће њима онда држављанство Србије” – упитао је Николић. Он је додао да је његов лични став, да однос према свим Србима на свијету буде исти као према српском народу у Србији. Срби би морало да имају иста права као остали грађани Србије.

Припадници других народа морају да се одрекну свог држављанства да би добили српско – поручио је Николић и нагласио да је свеједно да ли је у питању Француз, Бугарин, Њемац или Црногорац. Срби из Црне Горе по аутоматизму треба да добију српско држављанство, ако им двојно не дозвољавају државе у којима живе – истакао је Николић и нагласио да би Срби из Црне Горе у том случају били равноправни са грађанима Србије и не би били третирани као странци. Онај ко постане држављанин Србије има иста права као и сви њени грађани – објаснио је Николић. Он је подсетио да је црногорско руководство жудило за независном Црном Гором и нагласио да Црногорцима треба пасош приликом преласка границе. Према његовим ријечима, Србима из Црне Горе би требало омогућити да и даље улазе у Србију са личном картом док би Црногорци морало да имају пасоше. Николић је упозорио да „Влада Србије учествује у подмуклој игри да је Црна Гора независна али се ништа није промијенило”. То није тачно. Много тога се промијенило – поручио је Николић.

Са браћом растанак са сузама

Николић је рекао да ће се тешко одлучити да крочи на тло Црне Горе, иако би имао с ким да се дружи. Дружио бих се са Србима и са њима растајао са сузама као са браћом која се дуго не виде па се расплачу на растанку. Превише је болан нестанак заједничке државе и нијесам спреман да прихватим садашњу ситуацију да су Србија и Црна Гора двије независне државе – оцијенио је Николић и изразио очекивање да ће Србија, Република Српска (РС) и Црна Гора бити у једној држави и да би се требало договорити како ће она изгледати.

Идеолошка сродност Тита и Туђмана

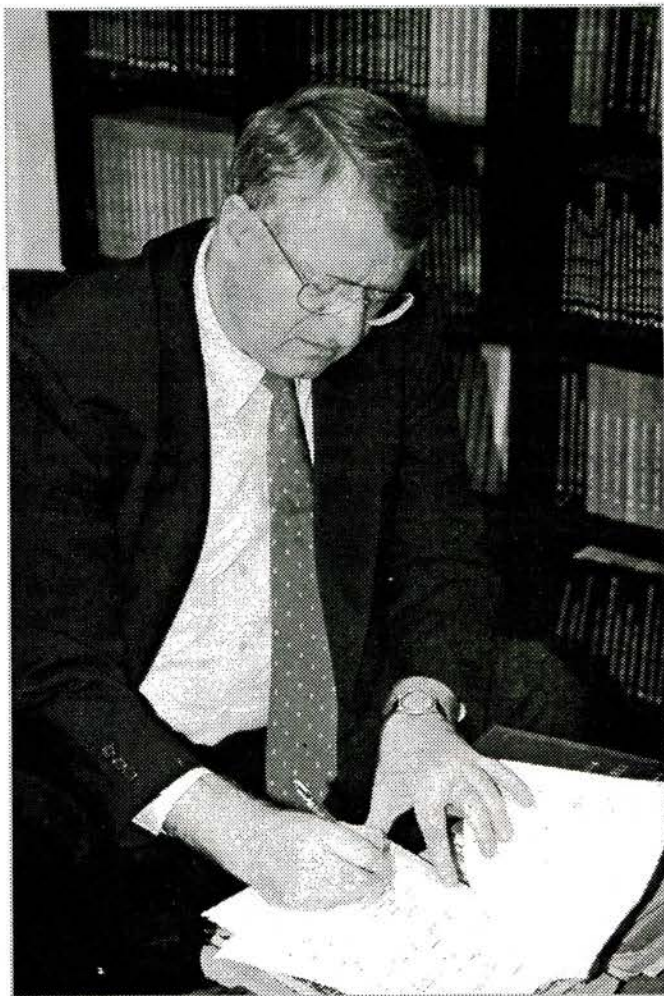
ИСТИМ ПУТЕМ ДО СРПСКЕ НЕСРЕЋЕ

• Фрањери су преузимали главне финансијске токове, шверцерску мрежу, пропагандни апарат и директно одлучивали о кадровској политици. Нијесу презали ни од произвођења пошорних криминалаца у армијске генерале, ако је то подупирало неки њихов конкретан и врло приземан интерес. За свако озбиљније напредовање кандидати би прејходно морао „добити пошору фрањевачког реда, свјетског самостана и херцеговачке провинције”

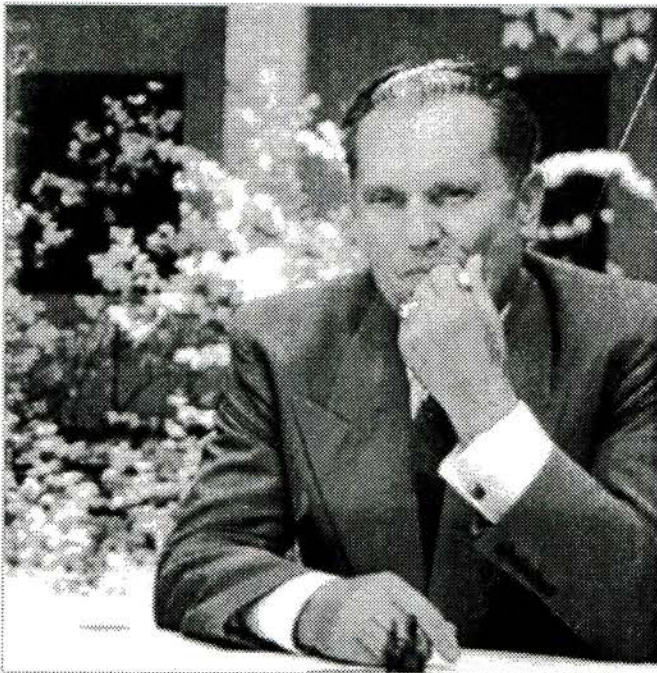
Пише: Проф. др Војислав Шешел

У савременој хрватској политичкој публицистици и мемоарској литератури огroman је број личних сведочења о пресудној ватиканској улози у подупирању сепаратистичких аспирација и антисрпских настојања. Тако Стипе Месић у књизи „Како је срушена Југославија” („Мислав-прес”, Загреб, 1994), описује како су крајем маја или почетком јуна 1991. године приликом посете Италији, „посебно свети отац Иван Павао II, као и надбискуп Содано, примили председника др Фрању Туђмана. Тако није била примљена ни једна пријашња хрватска делегација, нити итко други из југословенских република.” (стр. 18) Поводом прве папине посете Загребу, начелник главног стожера Хрватске војске, генерал Јанко Бобетко, у пригодном говору поводом морнаричког празника у Сплиту каже: „Недавни посјет Светог оца Хрватској и назочност милијун људи на миси у Загребу показује јединство и кохезију, одлучност и мирноћу хрватског човјека.” (Јанко Бобетко: Све моје битке, издање аутора, Загреб 1996, стр. 168) Хрвати су заиста могли бити мирни и спокојни, свесни да ће римски папа све битке за њих извојевати и у ту сврху своје моћне савезнике ангажовати, првенствено Американце и Немце.

Потпредседник Туђманове владе „демократског јединства”, Здравко Томац, у септембру 1991. године боравио је у Риму на скупу Транснационалне радикалне странке, која је у потпуности подржавала хрватски сепаратизам. Иако његова посета Ватикану није унапред договорена, успео је да тамо буде примљен па то овако описује: „Амбасадор бивше Југославије у Ватикану, др Ивица Маштруко, много ми је помогао да ненајављен, ипак, разговарам у Ватикану. Помогло је и Иван Звонимир Чичак, који је такођер био на засједању Федералног вијећа Транснационалне радикалне странке. Звао је из југословенске амбасаде у Риму Нунција у Београду да и он помогне да ме се прими. Будући да сам тра-

Идентичност идеолошког обрасца по коме су дјеловале ватиканска и хрватска политика омогућила је чврсто координисање њиховог наступа на међународној политичкој позорници, а западне земље су постепено прихватале вешто пласиране пропагандистичке паролe и антисрпске предрасуде које су оне подрејавале. У том склопу је систематски негиран статус Срба као конститутивног народа у хрватској федералној јединици, како би они могли бити третирани као споља инструментализани побуњеници против „легалне” власти.

жио да ме приме истог дана, једина могућност је била, с обзиром на заузетост министра иноземних послова, да ме прими у касним вечерњим сатима, јер су сви остали термини били заузети. Амбасадор Маштруко, данашњи амбасадор Хрватске у Италији, рекао ми је да је то преседан и да не памти да је итко примљен у Ватикан након 20 сати. Помоћник министра иноземних послова Словеније Зоран Талер, који је такођер био на засједању Федералног вијећа Транснационалне радикалне странке, молио ме да и њега поведем, па смо се тако у сумрак, што је стварало посебну атмосферу, аутомобилом југословенске амбасаде, чији је возач био Србин из Босне, упутили у ватоканску тврђаву. То је био посебан доживљај. Вјеројатно још необичнији зато што се све догађало у сумрак, у вријеме када су службени простори Ватикана били пусти и када је све то дјеловало још више изванземаљски и нестварно. Гледајући те зидине, швацарску стражу, просторе у којима дјелује поглавар католичке цркве и његови помићници, осјећајући мир и тишину, почео сам схваћати пролазност живота и сићушност сваког од нас." (Здравко Томац: *Иза затворених врата*. Тако се стварала хрватска држава, „Организатор”, Загреб 1992, стр. 102 - 103)

Приказ самог пријема још је импресивнији. „Надбискуп Торан и његови сурадници врло су нас срдечно примили. Видио сам да цијене амбасадора Маштрука. Преводитељица Ива Гргић, такођер се већ понашала као у својој кући, јер је била и преводитељица при сусрету председника Туђмана и светог оца папе. Изгледа да сам ја био највише узбуђен, јер никада нисам могао ни сањати да ћу се касно навечер наћи у улози, у разговору с министром иноземних послова Ватикана. Представио сам се и рекао тко сам и зашто сам дошао. Енергично сам затражио у име оних који су још живи, а који ће бити убијени, масакрирани и прогнани из својих домова ако се ништа не учини, да се тајном дипломацијом Вати-

кана покуша учинити све што је могуће. Затражио сам подршку Ватикана у нашој дефинитивној одлуци да 7. 10 не продужавамо мораториј на примјену Декларације о независности и суверености Хрватске као самосталне државе. Затражио сам да Ватикан својом моћном тајном дипломацијом увјери државнике свијета да прекину притисак на Хрватску да одустане од своје суверености, јер сам знао да у неким земљама постоје планови о прешутној сугласности војсци да силом сломи Хрватску и задржи је у Југославији, а да се Словенији допусти одлазак. Посебно сам опширно говорио о опасности за демократске снаге у Хрватској које су се с председником Туђманом на челу непрестано залагале за мир, преговоре и политичка рјешења, ако не бисмо добили подршку за укидање мораторија. Чак сам врло аргументовано показивао да би у том случају била срушена демократска власт у Хрватској. Затражио сам да Ватикан својом тајном дипломацијом утјече на источноевропске државе и СССР нарочито, како би се схватило да се Југославија силом не може оджати. Захвалио сам на свему ономе што је црква учинила за Хрватску и што још намјерава учинити, али сам и посебно нагласио велику моралну и сваку другу одговорност политичара на западу и у свјетским институцијама, који не доносе одлуке које морају донијети да би спасили људске животе и да би спријечили катастрофу која пријети. Оним што ми је обећано да ће се учинити био сам нарочито задовољан. Речено је да Ватикан већ све чини својом тајном дипломацијом и на Истоку и на Западу да заустави рат, те да ће већи број држава истодобно признати Хрватску и Словенију и остале републике које то желе. Чак је и обећано, што се касније и реализирало, да ће Ватикан и као држава направити преседан и бити међу првом скупном држава које ће признати Словенију и Хрватску." (стр. 103 - 104)

Недуго по повратку из Рима, Томац се 2. октобра сусрео са загребачким надбискупом кардиналом Фрањом Кухарићем. Иако он редовно пренаглашава значај сопствене улоге у тадашњим политичким збивањима, интересантан је и тај део његових сећања. Томац пише: „Уочи разговора с кардиналом био сам доста узбуђен. На улазу су ме дочекале и врло срдечно поздравили часне сестре, те кардиналов шеф кабинета. Замолили су ме да неколико минута причекам, јер да су код господина кардинала представници Хрвата из Војводине с Белом Тонковићем на челу. Након неколико минута изашао је кардинал и срдечно ме поздравио, те предложи да уђем и присуствујем завршетку разговора с представницима Хрвата из Војводине. Ту је већ створена врло срдечна и врло пријатељска атмосфера. Након одласка Хрвата из Војводине, остали смо разговарати у четири ока више од два сата. Упознао сам кардинала с разговорима у Ватикану и с обећањима које сам добио: да ће Ватикан својом тајном дипломацијом посебно дјеловати у Источној Европи и у СССР-у како би помогао да и тај дио Европе што прије прихвати нужност признавања Хрватске као суверене и самосталне државе; да ће Ватикан направити преседан те да ће бити у првој скупини држава која ће признати нову државу; како ће учинити све да дође што прије до мира. Упознао сам кардинала и са својим приватним разговорима с председником талијанске Владе, господином Андреотијем, као и са кључцима скупа Транснационалне радикалне странке пот-

Колико је Туђман идеолошки и судбински повезан са Титом показује Ивица Радош у књизи „Туђман изблица. Свједочење сурадника и противника” (Профил интернационал, Загреб 2005), износећи неколико карактеристичних показатеља. И кад је 1972. ухапшен и осуђен на две године затвора, па му казна смањена на седам месеци, колико је одлежао у истрази, Туђмана је лично Тито спасао на Крлежину интервенцију.

крај рујна у Риму, на којима су судјеловали чланови парламента четрдесет европских држава. То је био први значајнији свјетски скуп на којем је јасно речено тко је агресор, а тко жртва, односно на којем је затражено да се призна Хрватска као суверена држава. Међутим, тема нашег разговора била је ситуација у Хрватској те Босни и Херцеговини. Захвалио сам кардиналу особно на свему ономе што чини у овим тешким увјетима." (стр. 105 - 106.)

Опис његовог првог сусрета с Кухарићем Томцу је послужио и као прилика да нагласи сопствено и за Хрвате карактеристично гледиште на различито вођење римокатоличке и православне црквене политике. Томац даље износи сопствена сећања и импресије: „Посебно сам му захвалио на његовом хуманизму и на големим напорима што чине он и црква настојећи сачувати душу хрватском народу и не пуштити да на мржњу одговоримо мржњом, на злочин злочиним, на убојство убојством. Идући наш сусрет био је приликом мисе у „дрвеној катедрали“, о чему такођер пишем у овој књизи. Врло срдачно сусрели смо се након Божићног концерта у Цибониној дворани. Послије смо остали на бакалару у новоотвореном ресторану „Максимо“. Сједио сам крај кардинала и било је довољно прилике да поновно срдачно разговарам о свему што смо прошли и ономе што нас још чека. Очито је да је стварање хрватске државе обиљежено именом Фрањо, јер осим Фрање Туђмана и Фрање Грегурића ништа мању повијесну улогу није имао и трећи Фрањо, кардинал Кухарић. Неколико сам пута у својим говорима, а посебно на богословној трибини на Каптолу, истицао важност улоге Цркве у овим пријеломним повијесним тренуцима рата без правила и с несхватљивом количином злочина и насиља. Сматрао сам, и даље сматрам да можемо побиједити само будемо ли другачији од наших непријатеља. Без улоге Цркве, на начин како је оди кардинал Кухарић, то не би било могуће. Зато православна црква, која настоји покривати злочине и великосрпску политику, сноси голему одговорност за све што се догодило. Кардинал Кухарић је једанпут и написао писмо председнику Владе, протестирајући против неких појединачних појава злодјела према цивилном српском пучанству, и с наше стране. Тражио је енергичну интервенцију свим расположивим средствима, схватајући опасност за хрватски народ прихвати ли тактику нашег непријатеља, ако не бисмо имали снаге да се супроставимо и оним малобројнима који су ту тактики прихватили." (стр. 106-107) Дакле, бар према овој Томчевој интерпретацији, Кухарић је показивао лицемерство врло слично својременом Степинчевом.

Бројна су и сведочанства о потпуној интегрисаности свих структура Римокатоличке цркве у Туђманов изразито мафијашки систем власти, где су посебно херцеговачки франјевачки фратри представљали додатан снажан фактор друштвене криминализације. Како истиче познати загребачки публициста Денис Кулиш у књизи „Мајмуни, ганстери и хероји“ („Глобус интернационал“, Загреб 2001), концепт Туђмановске лубурићевштине као доминантне идеологије „укључује национално помирење“ са црном усташијом, легализацију ултраконзервативног, клерикалистичког филофашизма, свих оних „норвалских“ мракова, које су, потиснуте у подземље, ослободили, као Баш-Челика, фанатични марцијални фратри из широкобријешког Шаолина." (стр. 399) Фратри су преузимали главне финансијске токове, шверцерску мрежу, пропагандни апарат и директно одлучивали о кадровској политици. Нису презали ни од произвођења ноторних криминалаца у армијске генерале, ако је то подупирало неки њихов конкретан и врло приземан интерес. За свако озбиљније напредовање кандидат би прет-

ходно морао „добити потпору франјевачког реда, сињског самостана и херцеговачке провинције. У Широком бријегу разматрало се и одобравало свако унапређење у Загребу, а у „норвалском“ су се ужем кругу, у прибежишту Масне Луке обједињавали бивши емигранти и миноританци, попови и удбаши, међугорски чудотворци и херцеговачки државотворци, но то није била завјера на Сионској гори, него, на просто, састанак управног одбора твртке која контролира значајне интересе: једно уходано ходочастилиште које одбацује стотине милијуна марака, једно министарство с ратним буџетом од осам милијарди куна, не рачунајући голем посао с дрогом, становима и некретнинама, рекет, шверц и остале криминалне активности. Људи који су се ту окупљали, расплагали су цијелом једном парадржавом, војном силом с неколико обавјештајних служби. Да се нетко примакне том средишту моћи морао се подвргавати рендгенском прегледу душе, исповједној провјери, и то од „рођења." (стр. 481 - 482)

Многе, чак и најбаналније, режимске пропагандне активности, прогласи, прокламације и манифестације носиле су „биљег фратарске учевности и домољубног заноса херцеговачких францисканаца. Оци грањевци миноритског реда Провинције узнесења Маријана, специјализирали су се, наиме, за састављање анонимних политичких пасквила, попут витријалне епистуле коју су, у име благопочившега Мате Бобана, своједобно послали бившем загребачком надбискупу, кардиналу Фрањи Кухарићу. Увијек их одају имперфекти („прије сијечањских избора они обећаваху 200.000 радних мјеста“) те конструкције туђе свјетовној употреби модернога новоштокавског књижевног стандарда („а наумљеним ће нам преинакама Устава доиста одузети слободу и државу“), на које се залијепе наслеђовањем фра Дидака Бунтића, просвјетитељског мостарског аутора књижевних пабирака и залудица. Укратко, то је типично међугорско ункање с проповједаонице у светишту гдје се већ двадесет година, сваке вечери, појављује Блажена Дјевица Марија, ангажирана у локалном црквеном приказању, што се даје дуже од „Мишоловке“ Агате Кристи у лондонскоме Вест Ендју. Политички, то је чиста дубравско-херцеговачка фратарско-сузуповска операција, иза које, чини се, стоји сам принц тмине Маркица Ребић, а најпослије и његов виши луциферски орган, Белзевуб-аншеф, доктор Ивић Пашалић." (стр. 353-354)

У том светлу треба посматрати апологетски приступ папи и његовој политици, који заступа Стипе Месић у већ поменутој књизи. По Месићевој интерпретацији, „Свети отац је све подузимао да се зауставе татна разарања у Хрватској. Почетком коловоза је с тим у вези у Београду био његов изасланик, секретар Свете столице за односе са државама, Торан. Савезни секретар Лончар нас је обавијестио: „Ж. Л. Торан је изразио задовољство због своје мисије у Југославији, истичући њен првенствено еклезијални карактер. Изнео је да му је папа поверио да бискупима у Југославији пренесе папину преокупираност и бригу због свега што се овде дешава и његову жељу да се што пре успостави мир и дијалог, јер рат не решава, него само ствара проблеме. Његов боравак у Хрватској условљен је тиме што је у том делу католичке породице сада најтежа ситуација. У току јучерашњег дана (6. 08) разговарао је са свим бискупима Југославије и од њих чуо потресна сведочења, не само из Хрватске и Словеније, него и из других крајева у којима је такође нарушено поверење. Међутим, импресионирао га је њихова смиреност и одсуство сваке осветљубивости и у томе види наду за поновно успостављање поверења. На жалост, из разговора с њима, закључио је да представници Православне цркве

на терену не одговарају у пуној мери на понуђене иницијативе. Ипак им је рекао да и поред свих тешкоћа морају наставити са упорним настојањима да се развија сарадња. То је данас поновио и патријарху СПЦ Павлу, али из разговора с њим носи утисак да у оквиру Православне цркве има искуства садашњу сарадњу и онемогућује грађење нових односа између цркава." (Месић, опг. стр. 201)

Дакле, по мишљењу једног од најважнијих римских прелата, ружну прошлост би требало што пре заборавити и понашати се као да се ништа није догодило. Срби би морали да забораве своје жртве и Јасеновац. Зато Месић и истиче да је у односу на остале западне силе и Европску заједницу, те 1991. године Хрватима ближа „била међународна ангажираност Свете столице, која се устрајно позивала на завршни акт Хелсинкија (Правило 8) о праву народа да располаже собом и одлучи, „када то жели и како жели, о свом унутрашњем и вањскополитичком уређењу." Пратећи помно развој ситуације у Југославији, који тешко забрињава Свету столицу, Ватикан ће свим земљама КЕСС-а упутити посебни меморандум: „Суочен с тешким борбама које се одвијају у Хрватској", схваћајући „да је дошло вријеме да се међународно призна неовисност Хрватске и Словеније", јер „у стварности, више елемената иде у корист тренутног признања: а) Устав југословенске федерације разматра могућност одвајања поједине републике „полазећи од права сваког народа на самоопредјељење, укључујући и право на одвајање".

б) Може се утврдити да садашња реалност Федерације Републике Југославије не одговара самом Уставу, јер федерална влада више не представља политичке и етничке реалности Југославије. ц) Овакво формално признање могло се увјетовати боље осигурање поштивања обавеза прихваћених у склопу КЕСС-а, посебно за заштиту народних мањина које обитавају у те двије републике." (стр. 271)

Идентичност идеолошког обрасца по коме су дјеловале ватиканска и хрватска политика омогућила је чврсто координисање њиховог наступа на међународној политичкој позорници, а западне земље су постепено прихватале вешто пласиране пропагандистичке паролe и антисрпске предрасуде које су оне подрежавале. У том склопу је систематски негиран статус Срба као конститутивног народа у хрватској федералној јединици, како би они могли бити третирани као споља инструментализани побуњеници против „легалне" власти.

Изјашњавајући се 22. новембра 1991. године на директно питање Лорда Карингтона „да ли српски народ у Хрватској и Босни и Херцеговини, као једна од конститутивних нација Југославије, има право на самоопредјељење", Стипе Месић одговара: „Срби који живе у Републици Хрватској нису нити могу бити конститутивна нација. Због тога им не припада право на самоодређење у Републици Хрватској. У Босни и Херцеговини су Срби, Хрвати и муслимани потпуно равноправни у погледу права на самоодређење." (стр. 313) При том је потпуно измишљено „право" на отцепљење, јер га тадашњи устав није познавао. Ко је осећао снажно ватиканско дување у пуна политичка једра, могао је ући у оружану сецесију и очекивати да ће му римски папа издејствовати макар нелегално међународноправно признање. „Света је столица сматрала да би такво формално признање, договорно и мултилатерално, помогло миру, јер би дало основа да се створе увјети гдје би свачија права била призната и заштићена од заједнице земаља КЕСС-а." (стр. 271)

Разнежен оваквом папинском бригом за свој „изабрани", хрватски народ, Месић у посебној напомени износи: „Нешто прије него што је Света столица упутила овај меморандум земљама које судјелују у КЕСС-у, Светом оцу Ивану

Павлу 2, послао сам честитку за годишњицу откако је у Ватикану „први међу једнаким" (22. листопада 1978. године): „У поводу 13. обљетнице понтификата Ваше светости, желим вам упутити особне жеље за добро здравље, за успјех Ваших мировних иницијатива и дјелатности усмјерених према добробити читавог човјечанства"... У студеном, кад први пут посјетим светог оца, умјесто којег ме је, заједно с монсињором Миланом Синчићем, који већ десетак година дјелује у Ватикану (подсекретар у конгрегацији за клер), примио свестрано обавијештени, према мени невјеројатно отворени кардинал Ангело Содано, државни тајник Ватикана, обећао ми је „најутјецаније залагање Светог оца код свих амбасадора у Ватикану за признавање Хрватске", (стр. 272)

Колико је Туђман идеолошки и судбински повезан са Титом показује Ивица Радош у књизи „Туђман изблиза. Свједочење сурадника и противника" (Профил интернационал, Загреб 2005), износећи неколико карактеристичних показатеља. И кад је 1972. ухапшен и осуђен на две године затвора, па му казна смањена на седам месеци, колико је одлежао у истрази, Туђмана је лично Тито спасао на Крлежину интервенцију. „Тито и Кардељ су, на име, прије, у неким ситуацијама искористили Туђмана и његова истраживања у обрачуна с унитаристима и великосрбима. Подржавали су Туђмана у изради концепције опћенародне обране док је био у Генералштабу Југословенске народне армије, али и његова истраживања и тумачења улоге Хрвата у Ноб-у. Тито је, како се чини, подржао Туђмана и у борби против Ранковићевих великосрба који су 1965, поводом двадесетогодишњице завршетка Другог свјетског рата, хтјели у Јасеновцу организирати велики политички скуп и поставити плочу на којој би писало да је у концлогорима НДХ убијено 800 тисућа Срба. Туђман је, захваљујући Титу, у истражном затвору имао бољи третман од осталих осумњиченика из Хрватског прољећа." (стр. 7) Како износи тадашњи студентски лидер и осуђеник Иван Звонимир Чичак, „Туђман у догађајима прије 1971. није био безначајна особа, али није био „прва лига". Он се након 70-их на одређен начин дистанцирао од других судионика Хрватског прољећа, посебице оних који су били по затворима, зато што су њега из затвора извукли Тито и Крлежа." (стр.8)

И њега је 1977, године Фрањо туђман писао нацрт програмских начела „хрватског народа и социјалистичког покрета", он је показао своју приврженост Титу, стављајући га у раван главних хрватских националних идеолога Анте Старчевића и Стјепана Радића. Ту се „први пут спомињу идеолошке основе будуће странке-старчевићанство, радићевштина и титоизам." (стр. 15.) Како Радош напомиње, Титово „попрсје заузима почасно мјесто у аули предсједничког двора. Хрвоје Шаринић тврди да је предсједник хтио поставити и попрсје Анте Павелића." (стр. 48) сам Хрвоје Шаринић, који је обављао функције председника владе, Туђмановог саветника и шефа Уреда за националну сигурност, овако то описује: „На улазу у предсједничке дворе попрсја су људи који су означили хрватску повијест, на један или други начин. Тамо су попрсја Радића, Старчевића, Степинца, Тита. Хтио је ставити и попрсје Анте Павелића. Рекао је да је он значајан један дио хрватске повијести; да овдје не говоримо о томе тко је био позитиван, а тко негативан, него дајемо један повијесни пресјек. Он је једна од карика тога ланца - одговорио је предсједник. Рекао сам: Предсједниче, ја нисам повјесничар, али за Бога милога, ви морате знати што би изазвало постављање попрсја Павелића?! Ту долазе сви амбасадори, пролазе предсједници! Мислим да би то био скандал! - Онда је ипак прихватио такво мишљење. Додао сам: Предсједниче, мене сте задужили да покушам успоставити дипломатске односе с Израелом или да барем будем

котачић у цијелом том процесу успостављања дипломатских односа, а да ставимо погрешје Анте Павелића!? Одмах вам кажем, ја више нећу преговарати с њима.” (Стр. 48)

Туђман у сопственој политичкој пракси до крајњих конвенцијски ускладио Павелићеву и Титову идеологију. Самог Павелића није често хвалио, бар не у јавним наступима, док према Титу није било резерви. Похвале Павелићу свакако не би биле политички опортуне с аспекта реаговања међународне јавности, а позитивним ставом према Титу Туђман се супротстављао антикомунистичкој искључивости својих следбеника, који су занемаривали чињеницу да је управо полувековни комунистички режим антисрпском политиком утврдио пут хрватском отцепљењу. По радошевим новинарским анкетама, „сви који су боље познавали Туђмана говоре да никада ни једне критичке ријечи није изрекао против Јосипа Броза Тита, комунистичког властодршца који је одговоран за злочине над ратним заробљеницима и етничко чистишење њемачке и талијанске мањине с простора бивше Југославије. Туђман је, како неки тврде, тако реагирао из особне захвалности према Титу, који није дао да га 1972. осуђе на робију због ангажмана у Матици хрватској, али и због тога што је дубоко цијенио Титову улогу у повијести. Одговор на питање због чега Тито није дао својим агентима и своме правосудју да се обрачунају с Туђманом, можда се крије у њиховим заједничком пријатељу Крлежи.” (стр. 51)

Међутим, такво становиште је сувише једнострано и фрагментарно, јер је несумњиво да Туђманов однос према Титу има шире идеолошке импликације. Други студентски лидер „масовног покрета” и политички робијаш Дражен Будиша, својим сећањем поткрепљује овај начин резоновања: „Кад сам у Туђмановој кући почетком 1989. прочитао текст, програм ХДЗ-а, навео сам два разлога због којих нисам пристао потписати. Први, у том првом тексту стајала је једна афирмативна реченица о Титу. И други, стајао је програм обједињавања трију компонента хрватске политике у задњих сто година - праваштво, радићевштина и лијева национална компонента. Прихватио бих те три компоненте, иако сам изражавао резерве, јер сам рекао да не стварамо политичку странку ради синтезе хрватске повијести, него ради хрватске будућности. Послије се показало да је Туђман био у праву, а мени је то изгледало као идеја која не може окупити, јер обједињује оно што не може заједно. Али с обзиром на задаће које су се нашле пред Хрватском, иакушења, то је била плодносна идеја. Обједињавање тих компонента мени је било неприхватљиво да се у позитивном контексту говори о Титу. Туђман ми је рекао да наступа с антикомунистичких позиција. Рекао сам му да нећу стајати иза тога, ја сам био Титов затвореник. Међутим, тај мој анимозитет према Титу није био тако изражен као што је то Туђман доживљавао, као некакву одбојност према лијевој идеји. Туђман ме тако перципирао, а ја никад нисам био у тој мјери прожет антикомунистичком идејом колико антијугославенством.” (стр. 51)

О Туђмановом великом дивљењу Титу, које је исказивао у многим приватним разговорима, говоре и Андрија Хебранг, син страдалог хрватског комунистичког лидера; Перица Јурић, први шеф Службе за заштиту уставног поретка; као и супруга министра одбране Гојка Шушка - Бурђа. Најдетаљнији исказ о томе ипак, поново, даје Хрвоје Шаринић:

нић: „Туђман је говорио да би Тито, да је био у Америци, с таквом политичком статуrom за вијек вијекова био најуспјешнији председник САД. Али мале земље имају своју судбину, додао је председник. Туђман је говорио да је питање било Хрватска вратила Далмацију, и колики дио Далмације, да није било Тита. Предбацио сам му: - Да, али у исто је вријеме одговоран за Голи оток и Крижни пут! - Кад сам то рекао, упознао сам једног другог Туђмана, код којег нијесам био научен на такве реакције. Он је био јако осјетљив на сваку бол човјека, на сваки изгубљен живот... Но, кад смо говорили о Голмом отоку и Крижном путу, имао је друкчије виђење, у чему је био у великом раскорак с Хебрангом, који је био антикомунист, из разлога који су познати. Туђман је рекао: - Па знаш, те су се ствари догађале, али кад узмеш на вагу оно што је било позитивно... Чак и на том Голмом отоку, Тито је морао ријешити питање Информбироа јер му је опстојност режима била у питању па се ни то не може оцијенити као негативно. - То ме мало фрапирало. Онда, за случај Хебранга Туђман је рекао да Тито вјероватно за то није знао, што ме јако зачудило. Рекао сам му: Председниче, за Бога милога, Тито је све знао, а за оваквог једног човјека, који му је у прво вријеме био први сурадник, није могао не знати. - Туђман је Тита бранио и тамо гдје га се тешко могло бранити. Толико је био опседнут, што је можда прејака ријеч, али толико је цијенио његово политичко дјело, његова политичка стајалишта и све оно што је он постигао, тако да је Тито био апсолутно број један у његовој пороцији политичких особа у хрватској повијести. Послије Тита највише је цијенио Старчевића, па Стјепана Радића, а Мачека му се није смјело спомињати, њега је једноставно избрисао, рекавши да је у кључним тренуцима направио погрешне одбине и да је побјегао. Степинца је такођер цијенио јер хоће те - нећете, функција надбискупа, поготово у оним тешким

Са Шаринићем, подударне су и успомене других истакнутих личности по питању Туђмановог односа према Титу и његовој историјској улози. Како се присјећа глумац Златко Витез својих разговора са Туђманом: „Двапут сам га питао: - Председниче, реците ми тко је најзаслужнија личност у повијести хрватског народа? - Двапут ми је рекао: - Јосип Броз Тито. Да није било Јосипа Броза, да није направио овакву границу као што је данас, ми не бисмо могли имати државу и не бисмо могли тражити државу.

временима, политичка је. Те четири личности Туђман је цијенио, а Тита далеко испред свих. Тито је рекао: - Немојте паковати Туђману. - Рекао ми је да је само на једној слици, показао ми ју је, као генерал сликан уз Тита. Тито није имао Туђманову културу стечену школовањем, он је ипак био стројобравар. Тешко га је успоредити с Туђманом, који је био доктор знаности, повјесничар. Али Тито је имао један недокућиви инстинкт политичара. Туђман је говорио да се с тим родиш. Или имаш инстинктј политичара или немаш, без обзира на школу. Често је наводио примјер како су Тита страни државници, попут Черчила, прихватили и цијенили." (стр. 53)

Са Шаринићем, подударне су и успомене других истакнутих личности по питању Туђмановог односа према Титу и његовој историјској улози. Како се присјећа глумац Златко Витез својих разговора са Туђманом: „Двапут сам га питао: - Предсједниче, реците ми тко је најзаслужнија личност у повијести хрватског народа? - Двапут ми је рекао: - Јосип Броз Тито. Да није било Јосипа Броза, да није направио овакву границу као што је данас, ми не бисмо могли имати државу и не бисмо могли тражити државу. - Осим тога, он је држао Титово попрсе у вили, оно Аугустинчићево". (стр.53.) Свакако посебну тежину има свједочење Стипе Месића о Туђмановом ставу према Титу: „Имао је врло добро мишљење о Титу - прича Месић. - Сматрао га је великим политичарем, и да су лоше ствари које су се догађале у његово вријеме производ тога времена. Тито је био диктатор, али је увијек попуштао демократски, а то је и Туђман сматрао. Кад је Запад вршио притисак, или кад су околности у држави биле такве, онда је попуштао. Али очито је био визионар кад је стварао покрет неслврстаних и Туђман је то прихваћао и хвалио. Друго, хвалио је цијелу Титову стратегију за вријеме рата, поготово што је Југославију извео из рата као федеративну, а на томе је 1974. практички створена конфедеративна Југославија и Устав на темељу којег смо од свијета добили признање за осамостаљење. Туђман је у сваком случају цијенио Тита у војном погледу: „У увјетима кад се структурирала велика југословенска војска, Тито је имао итекако велику улогу у спрјечавању да већ тада, непосредно након раста, та југословенска војска не постане четничка или не постане чисто српска војска. У том смислу он је својим ауторитетом, без обзира на позицију која је и њему тада била врло проблематична и врло тешка, бранио одређене истакнуте хрватске војне и политичке дужноснике, и то је било очито." (стр. 54) У том погледу је сагласан и бивши министар и шеф Туђмановог кабинета Ивица Костовић: „Говорио је о Титовој величини, а ја сам га неколико пута питао је ли Тито велик и у томе што је одговоран за злочине у Бљајбургу. Није био задовољан таквим питањима па је знао рећи: - Немој, Тито је велики Хрват, немој ми то говорити. - Говорио је о томе како је Тито увијек хтио произвести неку хрватску политику, да је био цијењени државник и тако даље. За Туђмана су велики хрватски политичари били Старчевић, Радић, Хебранг и Тито. Путовао сам с Туђманом у Москву, кад се састао с Јељцином. У музеју, у Кремљу, Туђман је видео да су само петорица добила одликовање „Александар Невски", а међу њима и Тито. Туђман је био одушевљен. То му је пуно значило." (стр.54)

Како наводи бивши премијер Никица Валентић „Туђман

је Тита сматрао великим хрватским политичарем, не југословенским, него хрватским. Туђманова теза била је да је Тито на простору бивше Југославије максимално, колико је могао, неутрализирао српски национализам, затим федерализирао Југославију и дао аутономију Косову и Војводини. Према Туђману, да није било Титове подршке, не би било елемената државности за републике у Уставу '74. Пред Туђманом сам оспоравао Титове заслуге, говорио сам да је он ипак био комунист и да се Бљајбург није могао догодити без његова знања и наредбе. Туђман је тврдио да Тито није знао све око Бљајбурга и да је то била енглеска игра." (стр.55)

Интересантно је по том питању и сведочење генерала и хашког оптуженика Слободана Праљка, који за Туђмана каже да је све ствари сагледавао у историјском контексту: „Колико сам ја разумио, та повјесна релација гласи овако: партизани и антифашисти спасили су опстојност Хрватске, с чиме се слажем. Да није било антифашизма код Хрвата и да су сви били у усташама, поражени на свјетској разини, Хрватске не би било. То је био Туђманов став. Али, кад наступа комунизам, почињу злочини на Бљајбургу и Крижни путови, није се код Туђмана могло осјетити да би на било који начин то оправдао. Он је сматрао да је он у том покрету судјеловао на начин изван тога, поред тога, изнад тога. Туђман је сматрао да су то, напросто, колатералне штете повијести, да се догађају, а да Тито заправо почиње играти позитивну улогу јер он сузбија српску хегемонију. Тито је, према Туђману, средио Ранковића, Уставом из 1974. омогућио Хрватској равноправност, преживљавање, Македонцима такођер, дао муслиманима народност, аутономију Војводини и Косову." (стр.55)

Туђманов повреник за Истру тврди да је Туђман у Титу прије свега видео великог Хрвата, који је посебно допринио да се Истра и Далмација прикључе Хрватској." Туђман је пуно пута за својим столом знао објашњавати гостима и сународницима зашто је задржао попрсе Јосипа Броза у уреду предсједника. Износио је аргументе да је Тито, прије свега, био Хрват, да је у тим и таквим у којима је живио и радио добило више резултата него што се мислило те да су напредне лијеве вриједности и идеје, које су уграђене у антифашистичку борбу, ипак дугорочно дале резултата. Сматрао их је напредним и корисним за Хрватску па је мислио да је то дио и његовог дјела. У том раздобљу видео је и неке вриједне каменчиће за хрватску националну мисао." (стр.55-56.) На крају Ивица Радош каже да је Златку Матешу, предсједнику хрватске владе, Туђман „без великих увијања рекао да, без обзира на Бадинтерову комисију, Хрватска не би дошла до међународног признања да Тито није федерализирао Југославију на темељу Устава из 1974". (стр.56) Како сам Матеша о томе приповиједа, „повод нашем разговору била је Титова биста која је увијек била и остала у Предсједничким дворима. Он је Титу узимао за добро то што је за његово вријеме или уз његову сагласност Хрватска унутар Југославије позиционирана на начин који јој је омогућио у уставноправном смислу излазак из Југославије. Сматрао је да то није учињено мимо Тита, без његова знања, и да је у томе апсолутни његов допринос, јер без обзира на Бадинтера и све оно што се догодило, Хрватска не би релативно лако дошла до признања на међународном плану." (стр. 56)

Како наводи бивши премијер Никица Валентић „Туђман је Тита сматрао великим хрватским политичарем, не југословенским, него хрватским. Туђманова теза била је да је Тито на простору бивше Југославије максимално, колико је могао, неутрализирао српски национализам, затим федерализирао Југославију и дао аутономију Косову и Војводини.

Слово о најновијој књизи проф. др Војислава Шешеља
„Злочиначки римокатолички пројекат вештачке хрватске нације”

ПУТ ДО ИСТИНЕ

• „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” значи још један интелектуални напор да се у оквиру историјских елемената и чињеница објасне процеси какав је геноцид католичке цркве и Ватикана према нама Србима. Ова књига није само књига научно утемељене грађе, већ логична поука из прошлости и зарад будућности и опстанка нашег народа уопште

Пише: Душко Секулић

Књига „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” значи још један интелектуални напор да се у оквиру историјских елемената и чињеница објасне процеси какав је геноцид католичке цркве и Ватикана према нама Србима. Ова књига није само књига научно утемељене грађе, већ логична поука из прошлости и зарад будућности и опстанка нашег народа уопште. Она представља историјске наслаге и по научном смислу поређане чињенице које одсликавају магнум кримен, овог пута написан од људске, научне, политичке и патриотске величине какав је проф. др Војислав Шешељ.

Виктор Новак, Хрват, високи католички великодостојник, смогао је снаге, у хрватским обрачунима, да напише

књигу „Магнум кримен” или „Велики злочин”, књигу која је дала многе и утемељене чињенице. Ово дјело представља велики допринос у дијелу откривања хрватског католичког злочина према Србима, али је књига „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” историјски и научно повезанија са стварним и доживљеним догађајима. Уосталом, Виктор Новак је хвалоспјевима, његовим плановима и намјерама открио и суштину великохрватске и католичке стратегије. „Огроман број свјетских научника одавно је у својим научним радовима доказао да је Римокатоличка црква вјековима истрајно дјеловала као водећа свјетска злочиначка организација лишена било каквих моралних скрупула и руковођена најогољенијим макијавелистичким принципима”, каже др Војислав Шешељ у уводној ријечи, и кроз

Књига „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације,, прави научно утемељену, идеолошку блискост Јосипа Броза Тита, Франја Туђмана, Стјепана Месића, Макса Лубурића, Мила Будака, Мила Ђукановића исто, Степинца, Бакарића и Анта Павелића. Римокатоличко војводство, хрватство у Христово име представља историјску и научну опомену да стална и непрекидна злочиначка активност према Србима никад не престаје.

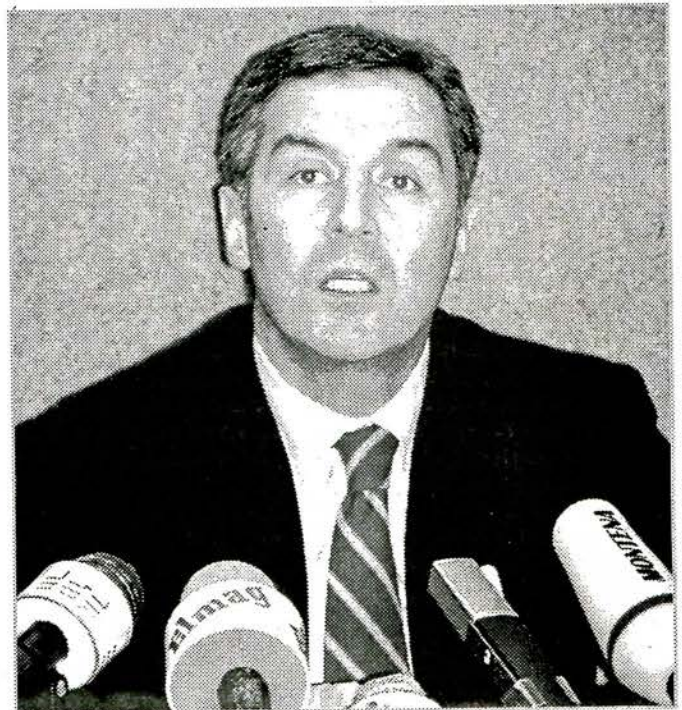

ту призму треба посматрати историјске догађаје. Велики католички злочин кроз вријеме и за сва времена.

Када говори о правим изворним Хрватима, др Шешел каже: „Хрватски народ је заиста постојао. Он је припадао словенском народном стаблу и он је имао сопствени језик, чакавски, изворно близак западно-словенској језичкој групи. Али је историјска чињеница да је тај народ турским најездама скоро потпуно уништен и да се његово име сачувало, искључиво, као обиљежје врло танког слоја феудалне властеле који су угарски владари, једноставно, преселили из угрожене и опустошене чакавске у страну кајкавску средину. Феудална властела је тако постепено свој етнички назив наметала новостеченим кметовима, а историјска је чињеница и врло једноставна истина да су међу данашњим Хрватима веома ријетки они који имају било каквог генетског додира са изворним хрватским становништвом. По свим историјским изворима и показатељима њима као Србима, католичко хрватско име, организованој акцијом Римокатоличке цркве, у маси, наметнуто је тек у другој половини 19. вијека. И оно, као закључак, да су овако створени Хрвати, били инструмент Ватикана и разних других западних сила, у њиховој антисрпској најезди.”

Књига „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” прави научно утемељену, идеолошку блискост Јосипа Броза Тита, Франја Туђмана, Стјепана Месића, Макса Лубурића, Мила Будака, Мила Ђукановића исто, Степинца, Бакарића и Анта Павелића. Римокатоличко војводство, хрватство у Христово име представља историјску и научну опомену да стална и непрекидна злочиначка активност према Србима никад не престаје. Ишчитавајући редове ове књиге, читалац, најпросто, нема право да поруку коју она шаље не схвати на најдубљи и најдиректнији начин, посебно овдје, у Црној Гори. Римокатоличко варварство, коме је темеље у Црној Гори уградио Јосип Броз Тито је коначно узело маха на веома озбиљан српски проблем. Наиме, Ђукановићев режим је директна полука рушења српског етничког стабла у Црној Гори и то по рецептури Ватикана и неких западних сила. Удари на српски језик, културу, историјско наслеђе, Српску Православну Цркву, нису ништа друго до остваривање и материјализовање идеје усташког клерофашистичког идеолога Анта Старчевића. Зато је данас Стјепан Месић почасни грађанин Подгорице, док су ми-

лиони Срба затрвени како у Јасеновцу, тако и по другим стратиштима. Данашња Црна Гора је још један велики римокатолички злочин. Не само то, и овдје су улоге прецизно подијељене, имајући већ и фрањевце, имамо и управнике логора, имамо и професионалне убице који несметано обављају свој посао. Имамо римокатоличку агентуру и целате који насрћу, без милости, али имамо и све нас Србе као традиционалну и сталну жртву. Усташки идеолози су упоредили Србе са робовима и са марвом. Тако да је створена атмосфера националног линча већинског српског народа у самој Црној Гори. Некадашњи „Олимп Српства”, грозном политиком, расрбљен је перфидијом латинске агентуре у Црној Гори, који данас представља предсобље пакла у коме сви имају све, осим Срба, који немају права ни на своју историју, језик, школу, па ни на свој живот. Да ли ће се ових година и ових усташоидних времена појавити нови Чарнојевић који ће окупити Србе па право за Србију. А тамо то и више није Србија, јер је води Тадић, Коштуница, експоненти и егзекутори новог свјетског поретка. Ако се ова књига добро ишчита, сазнаћете и да је Јосип Броз Тито био већи злочинац од Анта Павелића и да су последице његовог самоуправног комунистичког владања видљивије и, како вријеме одмиче, све оштрије. Штросмајер као идеолог злочина, у писму кардиналу Ремплоу, својих књига каже свој главни циљ: „Повраћај руског народа у крило свете католичке цркве.” Значи, то је њихов главни циљ. Пошто је писмо писано и послато 1888. године, Штросмајер је већ тада био сигуран у наш нестанак, а њихову коначну побједу. Значи, остало им је само велика матушка Русија. Ако будете ову књигу читали, сазнаћете истину. А када сазнате истину, онда ћемо моћи да се одбранимо и да опстанемо, али и да знамо и да не заборавимо.

Слово на промоцији најновије књиге проф. др Војислава Шешеља

Лијек против испирања мозга

• Штита је основна њорука ове књиге? Мора се браниити најаднуити српски народ – његова нација, вјера и језик. Морамо браниити наше коријене, нашу колијевку, кућу и огњиште. Морамо браниити наше њоћомсџиво на које су свим силама навалили да му мозак исџеру и џако џа развјере. То морамо, јер нам џоћомсџиво не би оџросџило. Па и живоџиње бране своје младунце, своја џнијезда и своја склоњиџија, џо цијену својих живоџија

Пише: Мр Видосава Остојић

Војислав Шешељ је отишао у Хаг да свјетским „праведницима” и правознаницима одржи лекцију из права и правде. Отишао је да свјетском олошу, поробљивачима цијелог човјечанства и отимачима туђих земаља одржи лекцију из историје, истине и морала. Отишао је у Хаг да свјетском најамном убици – Америци, докаже да и Срби имају национални интерес у својој – српској земљи, а не само они – амерички фашисти са друге стране Земљине кугле, њихове штићеници Хрвати и Муслимани и њихови савезници у тероризму Шиптари.

Отишао је Војислав Шешељ да објасни и докаже необавијештеном и лажима изманипулисаном свијету, (а не свјетским целатима који су га утамничили, јер они то добро знају), да су Југославију раздробили Америка и Ватикан. Ови први да би нас лакше поробили, искористили наше огромно национално богатство и да њихове НАТО – терористичке групе слободно газе преко нас, према Истоку. А Ватиканска жеља за католичењем православних тица и букти стотинама година. Како им Срби први дођу на њиховом злочиначком походу ка Истоку, то они највише и платише ове америчко – ватиканске, у Бога се надам, пусте жеље.

Да Војислав Шешељ у Хагу има посла са људима, правом и правдом, његов би посао био веома лак. Много лакши него написати ову књигу што је пред нама. Брзо би им објаснио шта је истина и вратио се кући. Али, Шешељ тамо има посла са осведоченим непријатељима српског народа, са НАТО – вџима обученим у судске тоге, са неправдом, лажима и правним бешчањем. Па како ти нељуди не могу да поднесу свој пораз, а његов тријумф, то се ни за скоро пет година нијесу усудили да му започну суђење.

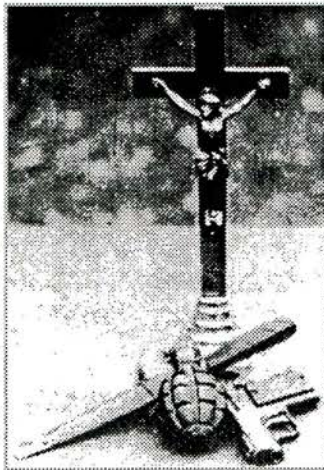
Но, грдно су се преварили. Јер Војислав Шешељ, утамничен у хашком казамату, није сједио скрштених руку и чекао, као овај наш ошамућени народ, да сви српски непријатељи помру и да тако спаси своју кожу. Шешељ је и у тамници неуморно радио, проучавао релевантну научну литературу и писао. Тако је сакупио огормну истину, раније прећуткивану, заташкану и фалсификовану, на једно мје-

сто. То мјесто је књига од 1031. странице. Књига која је, не само по хашке инквизиторе него и по цијели Ватиканско – НАТО – вски злочиначки пројекат разорнија од свих њихових и касетних и осталих бомби.

Сво Шешељево и научно и политичко дјеловање упрегнуто је у спас, вјековима злостављаног српског народа. И не само српског, него у спас цијелог недужног човјечанства које тешка машинерија новог свјетског поретка беспопштедно газе и поробљава. А све под фирмом прављења свега свјетског, па и једне свјетске религије – католичке. Стога је Војислав Шешељ и прије ове књиге, ово му је 101, постао симбол отпора глобализму, а послџије ње ће, уколико њене поруке угрожено човјечанство озбиљно схвати, засигурно постати нови Спаситељ, одмах послџије Исуса.

Но, треба бити претјерано интелегентан, чак и од Војислава Шешеља интелегентнији, па ову, оволику књигу чији је наслов „Римокатолички злочиначки пројекат вјештачке хрватске нације”, презентовати читаоцима у најкраћим цртама, а при том се осврнути на све њене дјелове, подједнако битне. Али како од Војислава Шешеља није могуће бити интелегентнији, образованији и вреднији, јер се интелектуални капацитет попут Војислава Шешеља у Срба рађа једном у 100 година, (ако вам је за утјеху, код свих осталих нити су се такви кад рађали, нити ће им се код родити), то ће свака презентација ове књиге бити само мали покушај да се читаоцу скрене пажња на суштину и значај овог историографског ремек дјела.

Ова књига расветљава коријене, суштину, и сву историју српског страдања, кроз вјекове. Али, и не само српског. Наслов књиге одражава њену суштину. Кроз наслов ове студије изражена је основна хипотеза, која је у књизи и доказана, да је хрватска нација вјештачки створена покатоличавањем православних Срба, и то упорним радом Римокатоличке цркве. У књизи је наведено безброј доказа који поткрепљују основни закључак да су Хрвати не само вјештачка нација, него да у рукама Римокатоличке цркве служе као инструмент и најефикасније средство за уништење српског народа. За остварење тог свог циља, Римокатоличка црква, по Војиславу Шешељу „водећа свјетска злочиначка организација”, имала је добро разрађене методе. Ова књига Војисла-

Сво Шешељево и научно и политичко дјеловање упрегнуто је у спас вјековима злостављаног српског народа. И не само српског, него у спас цијелог недужног човјечанства које тешка машинерија Новог свјетског поретка беспощадно гази и поробљава. А све под фирмом прављења свега свјетског, па и једне свјетске религије – католичке. Стога је Војислав Шешељ и прије ове књиге, ово му је 101, постао симбол отпора глобализму, а послје ње ће, уколико њене поруке угрожено човјечанство озбиљно схвати, засигурно постати нови Спаситељ, одмах послје Исуса.

ва Шешеља скида копрену лажи са догађаја и доказује узрочно – последичну везу дешавања кроз вјекове, на вјековним српским територијама. Открива злочине и злочинце, именованом и презименом, који су по инструкцијама Папе систематски откидали дјелове српског народа. И не само да су од њих правили вјештачке нације, но су их обавезно, као смртне непријатеље супротстављали њиховим српским коријенима. Пошто су комплекси превјерених врло јаки, ови откинута дјелови српског народа су, као по правилу, увијек стварали своју нову, идеолошко – политичку искривљену слику прошлости. А како подозрење и страх од својих почупаних коријена и криза изгубљених идентитета, рађају мржњу и агресивност, то су се, на најсуровији начин окретали против својих коријена. Прогонили су и черечили све што је Српско.

Познато је да је до Другог свјетског рата однос Хрвата и Срба у Хрватској био 3:2. Колико Срба данас има у Хрватској, добро је познато. Шта је све Ватикан радио да би од Срба направио најљуће антисрбе, тиме, између осталих и у

одјелку ове књиге који носи наслов „Српски отпад у генима „хрватске нације““ цитирам: „Према православлу Римокатоличка црква је скоро хиљаду година континуирано наступала на двоструком плану, чији се облици међусобно смјењују у цјеловитим историјским фазама. Примарно је покатоличавање које се постиже убјеђивањем, пријетњама и застрашивањем. Кад оно не даје очекиване резултате, не преза се ни од физичког уништења православних вјерника и њихових етничких групација, при чему се показује велика маштовитост у одабиру геноцидних метода и модела.“

Постоји записано да су почетком Другог свјетског рата усташка гласила: Степинчева „Хрватска стража“, усташка „Спремност“, а посебно „Врхбосна“ рапортирала да је: „За неколико тједана у септембру 1941. године само у Бањалучкој бискупији преведено 70 хиљада Срба на католичанство, јер њихова бројност увијек представља опасност за Хрвате. Али је, кажу ови обавјештајци, то учињено без примјене силе и потпуном вољом из унутрашњег увјерења о истинитости католичке вјере“. Остали Срби су, као што знамо, по-

слати на „Јасеновачку њиву Господњу“.

Методe и модели католичeња Срба били су разноврсни. Рецимо, народ из континенталног дијела, по турском влашћу, могао је у Котор и Дубровник да дође на дан да нешто прода или купи, али није могао остати дуже или се настани, ако не прими католичанство. Једна од метода која се и данас користи за католичeње Срба је, како Војислав Шешeљ каже „Вештачко обликовање људске мисли“. Инструменти за ову раду данас су посебно усавршени.

Испирање мозга почиње још од дјеце, па редом преко свих узраста. Како то раде? Преко видео игрица, преко телевизије, преко товара дроге, преко разних школских реформи и школских програма... Да би људима могли манипулисати они се „Морају свести на идиотизам просјечности, мора им се апатија и послушност, а пажња закупити периферним збивањима, сензацијама и сплеткама.“ (Војислав Шешeљ).

Е, ову су лекцију садашњи црногорски извођачи глобалистичких радова научили до савршенства. Али, још прије њих, одмах по завршетку Другог свјетског рата су комунистичко – ватиканске скутоноше. Јосипа Броза, из Српске Црне Горе одлучиле „да ударе шамар“ великосрпском национализму и хетемонизму. Одлучили су да Срби из Црне Горе више не треба да се зову Србима, него да се прозову Црногорцима. Тако, преко 90 – постотну српску државу прије рата, на првом послјератном попису становништва, претворише у преко 90 – постотну црногорску, у којој оста само око 1,5 посто Срба. Тако прва српска држава на свијету, за трен постаде несрпска, а не дуго затим, и најантисрпскија на свијету. Видите како је комунизам, као изумената, био јако оруђе против православља и Срба у рукама Ватикана.

Шта данас властодршци у Црној Гори раде да би Србе превели у католике, видите и сами. Методе и моделе су разрадили до застрашујућих размјера да им и сам Папа позавидјети може. Рецимо: не можеш бити директор ни најмање сеоске школе, ако ниси ДПС – црногорске националности; ако имаш какав – такав посао, зучнеш ли да збориш српски, прогласиће те технолошким вишком; ни код једног тајкун – бизнисмена, који се „снашао“ не можеш добити посао, ако сазна да игдје у теби постоји српска честица, па макар и слово „Ц“ нећеш добити пољопривредни кредит, макар ти све краве поцркале, док не почнеш, гласније и од крива, букати за њих и за њима. Бар ако пред изборе, кад дођу да обиђу све што немају, јер су им претходно узели све што су имали; ако се неко усуди и каже им да су ударили капом у Устав, пременујући име језику српскоме, остаће без посла и биће проглашен државним, тј. њиховим непријатељем. Јер, они су држава, а ти народи, њихов најамник; њихови насртаји на српску цркву и српски језик прониче се са разјареним чопором гладних хијена на једно лане у прашуми, итд.

Непочинства наших дуговладајућих не би могао набројати и описати ни интелектуални капацитет Војислава Шешeља. Ипак, ако се проф. др Војислав Шешeљ лати тога мукотрпног посла, замолила бих га да им, ни случајно, не заборави уписати све награде, које су добили за хуманитарне акци-

је” извршене над својим народом и државом. А да би им побројао све награде које су добили наши „хуманитарци“ и које ће још добити, требаће му једна оволика књига. Јер, још се нијесу изређали сви српски непријатељи да их дарују за добро обављене послове по налогу Ватикана. Сад, рецимо очекујемо да Стипе награди Мудромана од Грбља, свог побратима по разваљивању државе. Па ће Фићо због „бриге за „чување“ три православне реликвије, добити најмање три велике награде. Прву ће добити од српског народа на предсједничким изборима, јер ће, по ко зна који пут, Срби опет насјести. За исто „дјело“ тј. „бригу о хришћанским реликвијама“ добиће још награде од Ватикана и од Малтешких витезова. Само не знам од кога ће већу.

Но, бојим се док Војислав Шешeљ напише оволику књигу о досадашњим непочинствима и наградама, да ће наши дуговладајући „усрећитељи“ направити материјала за још једну, исто оволику.

Шта је основна порука ове књиге? Мора се бранити нападнути српски народ – његова нација, вјера и језик. Морамо бранити наше коријене, нашу колијевку, кућу и огњиште. Морамо бранити наше потомство на које су свим силама навалили да му мозак исперу и тако га развјере. То морамо, јер нам потомство не би опростило. Па и животиње бране своје младунце, своја гнијезда и своја склоништа, по цијену својих живота.

Не дајте се Срби, да небисте постали отпад у генима неке, још новије, рецимо Шаранске нације!

Живио Војислав Шешeљ!

Непочинства наших дуговладајућих не би могао набројати и описати ни интелектуални капацитет Војислава Шешeља. Ипак, ако се проф. др Војислав Шешeљ лати тога мукотрпног посла, замолила бих га да им, ни случајно, не заборави уписати све награде, које су добили за хуманитарне акције” извршене над својим народом и државом. А да би им побројао све награде које су добили наши „хуманитарци“ и које ће још добити, требаће му једна оволика књига. Јер, још се нијесу изређали сви српски непријатељи да их дарују за добро обављене послове по налогу Ватикана. Сад, рецимо очекујемо да Стипе награди Мудромана од Грбља, свог побратима по разваљивању државе. Па ће Фићо због „бриге за „чување“ три православне реликвије, добити најмање три велике награде.

Слово о најновијој књизи проф. др Војислава Шешеља
„Злочиначки римокатолички пројекат вештачке хрватске нације”

Угаони камен Србистике

- *Бавећи се научним дјелом професора Војислава Шешеља врло лако можемо уиасити у замку сложености његових дјела. Наиме, познајући Шешеља, ирвенсивено као политичара који је обиљежио политичко прајање 20. и 21. вијека, можемо у његовим дјелима, или обрајно. Ако озбиљно ирисиујимо научном и политичком дјелу проф. др Војислава Шешеља, видјећемо да је он човек код кога су на најсрећнији начин обједињене наука и политика. Његова наука не робује политици, а политика је политика само онолико колико је наука*

Приредио: Бојан Струџаш

Професора Шешеља не можемо посматрати искључиво као научника, јер је његово научно дјело прожето јаким српским националним осјећајем, док је Шешел политичар човјек чија је политика у својој основи незамислива без постојаних научних истина. Значи, у професору Шешељу равноправно живе научник и политичар, и обојица раде за српске националане интересе.

Немирна времена, чији смо свједоци, нису увијек разумјевала историјску мисију проф. др Војислава Шешеља. Окружен мноштвом плиткоумних политичара, савремени човјек није увијек могао да појми политичку громаду какав је несумљиво др Шешел, док комунистички послушни научници нису најчешће схватили Шешељев научни капацитет, а његов бунтовнички дух им је био потпуно стран.

Кад су многи очекивали коначан слом идеја радикализма које персонификује Војислав Шешел, оне постају општеприхваћене у свим српским земљама - негдје са мање, негдје са више отпора.

Будући да је Војислав Шешел одавно жигосан од западних медија као озлоглашени националиста, добровољним одласком у Хашки трибунал и својим понашањем у судници гдје је наочиглед свјетске јавности дошло до изражаја његово изузетно правничко знање и нејероватно ведар и оптимистички дух, Шешел постаје омиљени лик у цијелом свијету и симбол отпора глобализму и новом свјетском поретку. Његова дјела из области права, политикологије, историје и филологије постају радо читана литература широм свијета, како руских, тако и познатих америчких научника.

Шешељево научно дјело обухвата преко стотину књига у којима највише простора заузимају дјела политички мотивисана, збирке историјски важних докумената, али и буквар Српства „Идеологија српског национализма”, као и његова

Немирна времена, чији смо свједоци, нису увијек разумјевала историјску мисију проф. др Војислава Шешеља. Окружен мноштвом плиткоумних политичара, савремени човјек није увијек могао да појми политичку громаду какав је несумљиво др Шешел, док комунистички послушни научници нису најчешће схватили Шешељев научни капацитет, а његов бунтовнички дух им је био потпуно стран.

Шешелјево научно дјело обухвата преко стотину књига у којима највише простора заузимају дјела политички мотивисана, збирке историјски важних докумената, али и буквар Српства „Идеологија српског национализма“, као и његова најновија књига, сто прва по реду, „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“, која је одмах по изласку из штампе заплијенила читалачку пажњу, а тираж од 3 600 примјерака нестао је после свега неколико дана.

најновија књига, сто прва по реду, „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“, која је одмах по изласку из штампе заплијенила читалачку пажњу, а тираж од 3 600 примјерака нестао је после свега неколико дана.

„Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“ данас не читају само радикали, већ и људи другачије политички оријентисани, а већ је запажено интересовање других народа за овом књигом.

Сами наслов књиге умногоме открива тематику овог дјела. „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“ се бави проблемом вјештачке хрватске нације која је створена са намјером да асимилује и уништи српски народ. Све се ради под злочиначким плаштом Римокатоличке цркве. „Огроман број свјетских научника одавно је у својим научним радовима доказао да је Римокатоличка црква вековима истирајно деловала као водећа свјетска злочиначка организација, лишена било каквих моралних скрупула и руковођена најогољенијим макојавелистичким принципима.“ (Шешел, 5) истиче професор Шешел у предговору у својој књизи.

„Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“ се састоји од шест дјелова:

1. Присијуина расцрва,
2. Фанатизмагорије хрватских историјчара,
3. Пласирање очигледних фалсификација као ауθενитични метод хрватске историографске школе,
4. Хрватски национални идеолози од Људевита Гаја до Анте Павелића као инструменти за реализацију политичких циљева римокатоличког клерикализма,
5. Римокатолички карактеристике усјашког геноцида над српским народом и
6. Титова и Туђманова реализација државотворних циљева римокатоличког злочиначког пројекта вештачке хрватске нације.

Шешелјево научно дјело обухвата преко стотину књига у којима највише простора заузимају дјела политички мотивисана, збирке историјски важних докумената, али и буквар Српства „Идеологија српског национализма“, као и његова најновија књига, сто прва по реду, „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“, која је одмах по изласку из штампе заплијенила читалачку пажњу, а тираж од 3 600 примјерака нестао је после свега неколико дана.

Примјећује се да је књига рађена по дијахронијско-синхронијском моделу. Наиме, професор Шешел проучава проблем вјештачке хрватске нације кроз историју, али се његова научно-истраживачка пажња задржава на одређеним периодима који су од изузетног значаја за поимање датог проблема, тако да читалац стиче cjеловит утисак и на општем и на појединачном плану.

Иако се књига састоји из шест дјелова, у њој се структурално и таматски диференцирају три основна дијела. Први дио тиче се настанка саме идеје о вјештачкој нацији која представља „негацију модерног појма нације. Други дио обухвата реализацију идеје о вјештачкој нацији. Ту аутор говори о злочиначким подухватима поглавара Римокатоличке цркве, фалсификовању историје у коме учествују понајвише Доминик Мандић, Вићентије Змајевић, Вјекослав Клајић, Фердо Шишић, Људевит Гај, Марко Вега, Анте Старчевић, Анте Павелић и остали. Трећи дио обухвата последице спровођења опасне идеје која озбиљно пријети да уништи српски национални колективитет. Сва три дијела прати обиље релевантне научне литературе која читаоцу омогућава свеобухватан увид у проблематику књиге и омогућава му да, уколико жели, и сам почне да изучава проблем вјештачке хрватске нације.

Професор Шешел, на до сада најбољи начин, даје комплетан преглед историје настанка измишљене хрватске нације, чије су стваралачке образце потпримиле и вјештачка црногорска, бошњачка и македонска нација. То му омогућавају два основна становишта која је одабрао за приступ овој теми - становиште прошлости и становиште садашњости. Становиштем прошлости, Шешел отвара лавиринте српских разумијевања, односно неразумијевања „прилика“ које пред њих поставља Ватикан и злочиначка Римокатоличка црква, док му становиште садашњости омогућава па читао-

Брате у Христу (проф. др Војиславу Шешелу)

Гледам Те у рукама звјерским,
Бодријеж и јачеж од свих,
Ал' Царство ће небеско једном
Сајријетин свакож од њих.
Највиђени' сужањ Евроје
И демократској свијетиа
Корјен је важан, а не њањ
Истиниа је вјечно свејиа.
Најсрамније суђење биће
Послије Христиа, Сократиа,
Збож тога је Теби, Војводи,
У вјечности слава дајиа.
Неко од синова свјетлостии
Рушењем тож лажи – дворца,
Војиславе, преко Тебе ће
Прославити' Свевишеж Творца.

Окове са руку и ногу
Бесрамно сивавњене скинути',
А све ње предује године
Учиниће Ти се минути.
Превелика Твоја је мудрост
Да у казатаи сиване Хаж,
Правда је Њежова вјечна, кад
Зна човјекољубив и Блаж.
Знај, у ошцибини смо, брајте,
У мислима сви на истиу,
Свејим оцима се молимо
За помоћ Брајту у Христју!
Да међу ученике дођеш,
Овјенчан љобједом и јак,
Да њоје присусјиво расјјера
Затадне злочинце и мрак. Будимир Вуковић

пу покаже како су непријатељи српског народа, оличени у вјештачкој хрватској нацији, остварили већину својих злочиначких подухвата. „Од Људевитиа Гаја, преко Јосипа Јураја Штросмајера и Франје Рачкож, до Анџе Сјарчевића и Еуђена Квајерника, вештачка хрватска национална идеологија је креирана и развијана њако ишчо је хрватска национална свесћ намејана Србима катјолицима. Почело је изражавањем брајтске љубави и солидарности према православному Србима, да би се све окончало необузданом мржњом и нејтријеловошћу. Мржња и нејтријеловост пресивављале су резултат сазнања да православни Срби никада неће присјити да се њодврну кроатјоценјиринном концептју, мојивисаном њежњом да се унијањем и љокајоличавањем, као и да неће прихватиш Загреб за главни љолишчички и културни центјар словенскож југа. Показало се

да вештачки, сјоља инстјирисан, ѡсеудонационални проекај, ни у сфери идеја ни у љољу љолишчичке сиварности, не може да успешно конкурише истјоријски дубоко ујемељеној и природно развијаној идеји свесрјскож националнож уједињења и обнови државојворних традиција кроз концептј Велике Србије.” (Шешел, 866). Злочиначким тежњама Римокатоличке цркве, Шешел супроставља великосрпски национални пројекат, па констатује: „Великосрпски национални проекај никада није био хејемонистјички, срачунај најодјармљивање друђих народ, јер су срјске љолишчичке амбиције увек биле да се уједине насилно раздвојени делови срјскож народа и ијеристјорије на којима Срби вековима живе као већинско сивановнишјиво. Посјизање срјскож националнож и државојворнож јединствиа је ѡемељно национално јраво. Срби не желе ишче ијеристјорије, италијанске, аустјирјске, румунске, мађарске, буђарске, жрчке или албанске; они желе само оно ишчо је њихово, ишчо су ијрајно насељавали или су са одређенож ијосјора ијринудно ојтерани.” (Шешел, 887)

Упоредном анализом аутор открива и разобличава фалсификате Ватикана уз помоћ којих успешно реализује своје злочиначке пројекте и процес креирања вјештачких нација. Да би лакше разорили српски народ било је потребно створити вјештачке нације, цркве, језике, фалсификовати историју, а затим завадити издијелени народ.

Занимљиво је са колико објективности професор Шешел прилази датом проблему, иако се субјективности, по питању овако осјетљивих тема, веома тешко одрећи. Опредјеливши се за унутрашњи приступ, Шешел се на самом почетку апсолутно лишава субјективних ојена и закључака, јер само унутрашњи приступ моље понудити праве истине.

О овој књизи проф. др Војислава Шешелја писаће се књиге. Овом књигом бавиће се генерације и генерације научника, а она ће засигурно остати један оде стубова Србистике која представља „систем научних спознаја о српским темама.”

Ако је познати српски теоретичар књижевности Петар Милосављевић теоријски поставио темеље Србистике као науке, онда је др Војислав Шешел својим научним радом, а нарочито књигом „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” у тај темељ уградио угаони камен за који ће се годинама и вјековима везати научна мисао истинских српских родољуба и патриота.

Слово на промоцији најновије књиге проф. др Војислава Шешеља

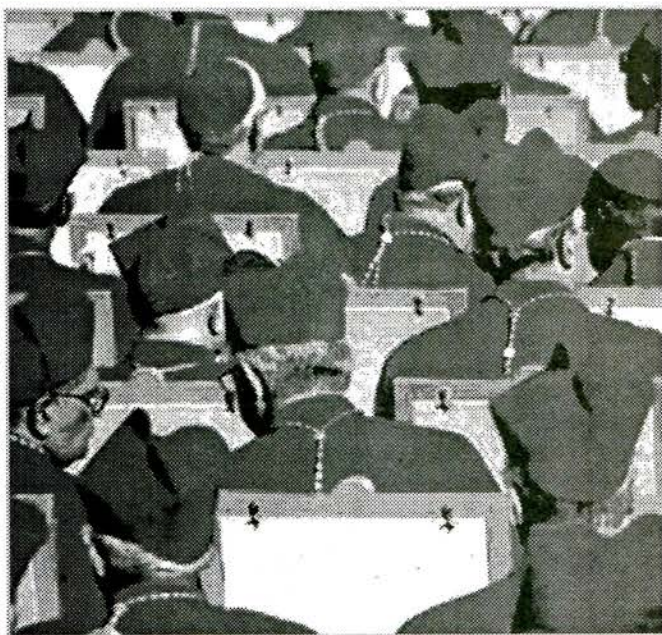
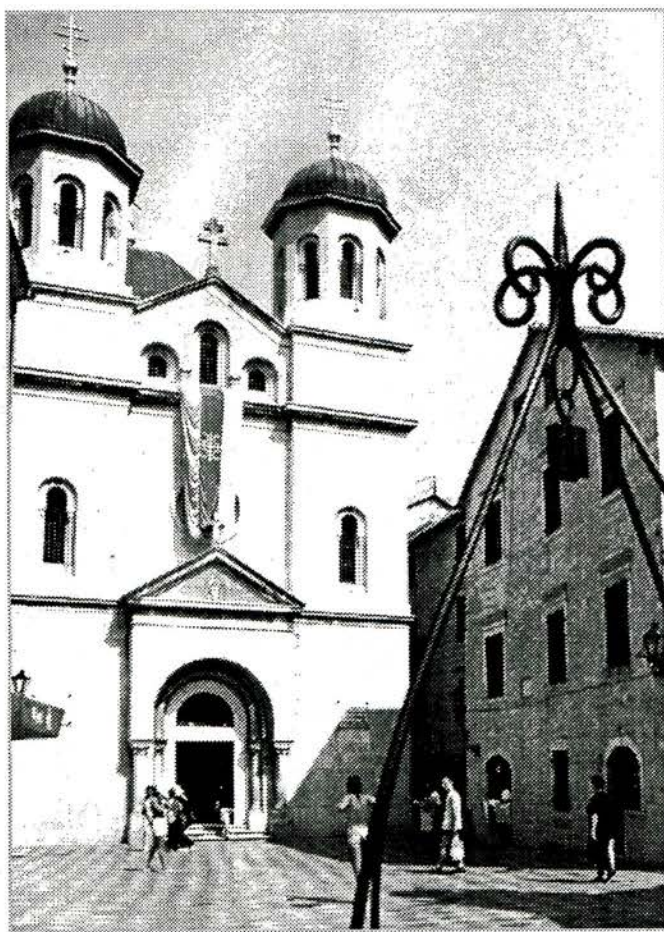
ВОЛУМИНОЗНО НАУЧНО ДЈЕЛО

- Др Војислав Шешељ показује и доказује да је замјеном вјерског критеријума национални, по принципима сви католици морају бити Хрвати, Римокатоличка црква свим католиченим Србима намењала је хрватску националну свијест. На овај начин је од католичених Срба и припадника других нација (Њемаца, Италијана, Чеха, Словенаца, Мађара) је насјала вјештачка хрватска нација

Пише: мр Будимир Алексић

Најприје желим да поздравим излазак нове књиге проф. др Војислава Шешеља, која по мом суду представља изванредно научно остварење. Име аутора ове књиге одавно је постало синоним борбе за демократију и српске националне интересе, и прва асоцијација на помен имена Војислава Шешеља је истакнути политичар, српски национални борац и хашки заточеник. У сјенци њега као таквог остају његова научна дјела која још нијесу на прави начин валоризована.

Његова најновија књига, о којој вечерас говоримо, резултат је огромног рада и великог талента да се сагледају

историјски процеси. Настала је на основу ишчитавања и изучавања цјелокупне научне и публицистичке литературе, која се односи на проблематику садржану у наслову књиге. Сам наслов може да изгледа провокативан, међутим, он саввим прецизно именује подухват о коме се говори у књизи. Ријеч је, наиме, о једном злочиначком подухвату извођеном (I изведеном) под диригентском палицом Римокатоличке цркве. Та вишевековна активност Ватикана довела је до стварања једне вјештачке нације – Хрватске! Да је ријеч о вјештачкој нацији лако је закључити на основу најповршнијег погледа на списак њихових преимена. Јосип Јурај Штромајер, Иво Санадер (актуелни премијер Хрватске), Вјекослав Мајер (хрватски пјесник), Ернест Фишер (хрватски језикословац), - ваљда припадају истом народу коме припадају истакнути спортисти Бекенбауер, Сеп Мајер, Борис Бекер, Милер, шахиста Фишер, и чувени филозофи Шопенхауер и Хајдегер. Ко би рекао (и како је то могуће) да су њихови рођаци Божо Николић (посланик хрватске странке у Црној Гори), Милош Милошевић (адмирал Бокелшке морнарице), Крсто Бошковић (функционер СДП Црне Горе), Зоран Милановић (Рачанов наследник на челу СДП Хрватске), Миливоје Петковић (генерал НВО у Херцег Бо-
сни).

Један од водећих хрватских међуратних историчара Милан Муфлај истог је етничког поријекла као и Бењамин Калај (Мађар, аустроугарски окупациони намјесник у Босни и Херцеговини крајем 19. вијека). Стјепан Храњец (водећи хрватски проучаваца дјечије књижевности), фудбалер Вебец, Подравец – несумњиво су етнички Словенци, док је Славко Де (Туђманов министар унутрашњих послова) очигледно италијанског поријекла. Кад, дакле, сва наведена презимена узмемо у обзир, видимо да је Хрватска нација заиста вјештачка. А како је она конституисана, и како су преци наведених истакнутих Хрвата интегрисана у хрватским национални корупус (а као што смо видјели различитога су етничког поријекла) маестрално је показао др Војислав Шешељ у књизи о којој говоримо. При томе треба разграничити и нагласити једну ствар: др Војислав Шешељ не негира демократско право наведеним хрватским „извршницима“ да се тако национално самоидентификују. Он само тврди, и то научно елаборира, да не постоји историјско упориште за постојање хрватске нације која обједињује све наведене припаднике очигледно разних народа.

Један од водећих хрватских међуратних историчара Милан Муфлај истог је етничког поријекла као и Бењамин Калај (Мађар, аустроугарски окупациони намјесник у Босни и Херцеговини крајем 19. вијека). Стјепан Храњец (водећи хрватски проучаваца дјечије књижевности), фудбалер Вебец, Подравец – несумњиво су етнички Словенци, док је Славко Де (Туђманов министар унутрашњих послова) очигледно италијанског поријекла. Кад, дакле, сва наведена презимена узмемо у обзир, видимо да је Хрватска нација заиста вјештачка. А како је она конституисана, и како су преци наведених истакнутих Хрвата интегрисана у хрватским национални корупус (а као што смо видјели различитога су етничког поријекла) маестрално је показао др Војислав Шешељ у књизи о којој говоримо. При томе треба разграничити и нагласити једну ствар: др Војислав Шешељ не негира демократско право наведеним хрватским „извршницима“ да се тако национално самоидентификују. Он само тврди, и то научно елаборира, да не постоји историјско упориште за постојање хрватске нације која обједињује све наведене припаднике очигледно разних народа.

Др Војислав Шешељ на самом почетку књиге наглашава и објашњава историјско постојање хрватског народа који припада западно-словенској групи словенских народа. Тај народ је говорио својим матерњим хрватским језиком, који

се и дан данас погрешно назива чакавским дијалектом. Није ријеч ниокаквом дијалекту, него о језику етничких Хрвата. А они „Хрвати“ који говоре штокавски, сви до једнога су српског етничког поријекла, а сви кајкавци су етнички Словенци, будући да је кајкавски дијалекат словенског, а не хрватског језика.

Др Војислав Шешељ показује и доказује да је замјеном вјерског критеријума национални, по принципу сви католици морају бити Хрвати, Римокатоличка црква свим покатоличеним Србима наметала је хрватску националну свијест. На тај начин је од покатоличених Срба и припадника других нација (Њемаца, Италијана, Чеха, Словенаца, Мађара) је настала вјештачка хрватска нација.

Ту стратегију Ватикан је спроводио са циљем разбијања српског духовног, државног, културног и националног јединства. Историјске чињенице које др Војислав Шешељ образлаже у овој књизи морају се што прије наћи у нашој књизи историје. Док ове истине не буду доступне нашим студентима и ђацима, не постоји шанса да се ишта позитивно промијени у погледу повратка наше историјске свијести.

Уз честитке и захвалност Војиславу Шешељу, што нам је подарио ову вриједну и корисну књигу, која ће бити незаобилазна у свакој расправи о питањима која се у њој третирају, ја му на крају желим добро здравље и скори повратак из хашке тамнице у отаџбину, гдје ће наставити своју борбу за српске националне интересе, своју професорску каријеру и бављење научним радом.

Радикалско питање за два министарства

Бацковића треба ухапсити

- 1. На основу којих одлука је Министарство просвјете и науке увело у наставне планове и програме изв. црногорски језик?
- 2. Када ваше Министарство планира да прошири њуи на релацији Шавник – Жабљак, Слијепац мост – Вруља као и да асвалтира њуи Вруља – Мијаковићи, као и да санира тунеле Кањоном Мораче

Приредио: Владимир Вуковић

Питање за Министарство просвете и науке

Уважени предједавајући, даме и господо народни посланици, поштовани грађани, мени је изузетно жао што данас умјесто господина Јокића са нама овдје није господин Слободан Бацковић. Није био ни на прошлој сједници када су постављена посланичка питања. Мени је жао због тога, јер бих имао много тога да га питам и много тога да му кажем. Ја сам Министарству просвјете и науке поставио посланичко питање које гласи – На основу којих одлука је Министарство просвјете и науке увело у наставне планове и програме тзв. црногорски језик?

Образложење: Ово питање сам поставио због тога што сви грађани одлично знају и одлично разумију, што је прије три године 2004. насилно из наставних планова и програма у Црној Гори прогнат српски језик и насилно уведен непостојећи језик у наставне планове и програме нашег основног и средњошколског образовања. Поштовани грађани, све је то урађено, као што одлично знате, супротно члану 9 Устава Републике Црне Горе у коме јасно пише да је, још увијек, у службеној употреби српски језик ијекавског изговора. Чином којим Министарство просвјете и науке уводи у наставне планове тзв. црногорски језик, извршено је незапамћено насиље, не само над науком, него и над здравим разумом.

Тако се Црна Гора свргала у оне земље које не признају, ни у најмањој, могућој мјери науку и научну истину. Подсјећам вас да је прије недељу дана у Црногорској академији наука и имјетности одржан лингвистички скуп чија је тема била проблем стандардизације, односно одређење који је службени језик у Црној Гори. Од толико научника, око 40, сви лише једног, који је био некад лингвиста, односно била некад и бавила се науком лингвистиком, отишла је из науке, и почела да се бави политиком на најпрљавији могући начин.

Значи, од 40 лингвиста сви су се изјаснили да говоре српским језиком и рекли су јасно и гласно да је став науке да у Црној Гори у службеној употреби и даље треба да остане српски језик. Како је то интерпретирано у режиским медијима о томе ћу касније говорити.

Коментар одговора: Хвала Вама на томе што сте Ви прочитали одговор на ово питање које је писао Бацковић, или Ви, не знам ко је,

нити ме интересује, годподин, његово „величанство“ министар Бацковић или Ви, али, господине Јокићу, Ви сте сада говорећи у другом дијелу Вашег одговора на моје питање изнијели најобичније неистине и то нијесте уопште требали овдје да говорите пред црногорском јавношћу, пред посланицима, како кажу овог високог дома.

Прво, што се тиче тог права на језик на које се стално позивате, познати њемачки лингвиста Грешел каже: „Да ни у једној повељи Савјета Европе, УНЕСКО-а, нити у некој другој повељи нема тога права на језик“. Има право на мањински језик. Али у овом случају и гледано на именовање мањинског језика имамо случај да, ако је тај језик различит од већинског језика што је у овом случају српски језик, значи тзв. црногорски језик. И триста пута ћу поновити, а свако ко познаје иоле науку о језику зна да се идентитет једног језика заснива на три критеријума, на структурном, који испитује граматичку структуру, генетском, који испитује поријекло језика и комуникативни критеријум, који испитује колико је језик један разумљив, односно неразумљив за говорнике другог језика.

Са становишта сва три критеријума, црвста лингвистичка критеријума, црногорски језик не постоји. Црногорски језик је измишљен. Ви га можете сјутра именовати у новом Уставу Црне Горе, али тај језик никад неће постојати.

Следеће што ја желим да истакнем да господин Слободан Бацковић, главом и бравом носи на души 28 отпуштених професора из Никшића и једног професора из Херцег Новог, који су устали и дигли глас против онога што је урадио господин Слободан Бацковић. Да се то десило у којој другој држави, то би био скандал. Међутим, свако у Црној Гори ко брани Устав, ко брани основна људска права, он сноси страшне последице од ове власти и то је катастрофа. То што сте рекли, господине, да ли ћу ја бити задовољан да или нећу бити – то препустите мени. Ви из Министарства просвјете не можете код мене проузроковати ни задовољство, ни незадовољство-ја сам равнодушан према ономе шта сте ви, али нијесам равнодушан према ономе шта ви радите.

И, господине Стијеповићу, пошто ми истиче вријеме, ја бих искористио овај минут да поставим допунско питање. А оно је захтјев упућен Министарству правде и госпoдину, у овом случају Јокићу, да ми достави све ове одлуке на основу

Следеће што ја желим да истакнем да господин Слободан Бацковић, главом и брадом носи на души 28 отпуштених професора из Никшића и једног професора из Херцег Новог који су устали и дигли глас против онога што је урадио господин Слободан Бацковић. Да се то десило у којој другој држави, то би био скандал. Међутим, свако у Црној Гори ко брани Устав, ко брани основна људска права, он сноси страшне последице од ове власти и то је катастрофа.

којих је уведен у наставне планове противно Уставу тзв. црногорски језик, јер ће једног дана кад дође вријеме правде за све ово неко морати да одговара, а да би неко одговором потребни су докази и употрјебићу их у ту сврху да покренем некад, кад дође вријеме правде, поступак против господина Слободана Бацковића.

И што се тиче осталог, што се тиче стања у просвјети што се тиче цјелокупне наше културе коју жели актуелна власт да уништи или да злоупотреби одговор на све то је дао професор Радуловић у питању кад ће господин министар Бацковић да поднесе оставку. Ја мислим да Црна Гора једва чека његову оставку и да ће Црној Гори сванути кад Слободан Бацковић више не буде министар просвете, и ако је ова влада лоша, онда је слободан Бацковић најлошији министар у тој Влади. Хвала.

Питање Министарству поморства и саобраћаја

Уважени грађани, даме и господо посланици,

Моје друго питање је као што је рекао колега Растодер постављено Министарству саобраћаја, а оно гласи овако:

Када ваше Министарство планира да прошири пут на релацији Шавник - Жабљак, Слијепач мост - Вруља као и да асвалтира пут Вруља - Мијаковићи, као и да санира тунеле Кањоном Мораче.

Образложење: Ово питање сам поставио због тога што су путеви на овој релацији у катастрофалном стању, свако онај ко путује на релацији Никшић - Шавник - Жабљак, зна да је пут скоро, претјерају ако кажем буквално, скоро непроходан на релацији Шавник - Жабљак. Знамо колико има села на тој путној деоници па су становници поготово у зимским условима буквално одвојени од свијета. Пут није обнављан бог зна откад. Када говорим да пут није обнављан, мислим на неко значајније обнављање и поправке. Што се тиче пута Слијепач мост - Вруља и он је такође у катастрофалном стању. На том путу, уважени грађани Црне Горе, вјеровали или не, још увијек имамо дрвене мостове, па је прије пола године, наишао један шлепер па је провалио те дрвене мостове, а ми говоримо данас, о демократији, говорите колико смо високо узлетјели након 21. маја, а на кључним путним деоницама, налазе се, још увијек, дрвени мостови.

Што се тиче овог пута за који је господин Ломпар рекао да спада у локалне путеве Вруља - Миљаковићи, ја сматрам да тај пут треба народу, од великог је значаја за Републику Црну Гору, односно за развој туризма и пољопривреде и да тај пут

по мом мишљењу треба што прије асвалтирати и тако повећивати грађане Бијелог Поља са Жабљаком, а и омогућити лакшу циркулацију туриста кроз Црну Гору, односно кроз сјеверни дио Црне Горе.

Такође сам запитао и када ће се извршити санација тунела кањоном Мораче, извјесно је да се нешто ради, али још најмање десет тунела у кањону Мораче има који су у катастрофалном стању и наши путеви се претварају у гробнице путника зато сам Министарству саобраћаја, односно господину Ломпару поставио ова питања.

Коментар одговора: Захваљујем министру Ломпару, прво му захваљујем што је дошао и што је удостојио посланике да дође. Неки министри то очигледно не раде.

Ево, уважени грађани Црне Горе, свако ко путује на овим релацијама, ко се упуту ка сјеверу Црне Горе сусреће се са изузетно великим проблемима на путној мрежи у овом правцу. Путеве су у невјероватно, бар тај дио који сам поменуо, што се тиче кањона и тунела у кањону Мораче, невјероватно је то што има много шлепера који пролазе овим путем и да, пошто ти тунели нијесу прављени по пропису, нити су обезбјеђени, нити су означени, ти шлепери морају да иду средином тунела, тако да мала аута или друго ауто које иде у сусрет једноставно сваки пут када се сусретне са шлепером или неким другим камионом у тунелима дуж кањона Мораче има велику могућност да изгубе живот путници који су се упутили овим тунелима.

Не бих ја, господине Ломпар, вас ни питао ово да сте ви од јуче на власти и да сте ви од јуче министар, ви сте министар дужи низ година, а ваша власт је влада пуних 17 година.

Мислим да је први корак који је требао да буде власт, а и Владе још прије 17 па од данас је реконструкција тунела дуж кањона Мораче. Што се тиче овог пута Слијепач мост - Вруља, он је такође, рекао сам мало прије, у веома лошем стању и неопходно га је што прије реконструисати, јер на том путу налазе се невјероватно је још увијек дрвени мостови, највише, идући од Коврена према Вруљи на по километар пута који није асвалтиран, него је обични макадам, па онда све трчи, трчи па асвалт, па то је катастрофалан пут.

Путна релација Шавник - Жабљак такође је катастрофалан. Хоћемо од Жабљака да створимо туристички центар, а до Жабљака туристи не могу да дођу лако, онемогућено им је да уживају у тим љепотама које поседује сјевер Црне Горе.

Ова влада живи од избора до избора, а и ради од избора до избора, тако да ја уопште не вјерујем да ће доћи до неке значајне поправке, односно побољшања путне инфраструктуре на сјеверу Црне Горе, док се не промијени ова власт. Није проблем у једном министарству, проблем је у цијелом систему власти и имам допунско питање, пошто сте поменули овај пут од изузетног значаја не само за тај дио и та села која живе око тога пута и у близини тога пута, тај је пут тим људима потребан да би их спојио са свијетом, јер су они „захваљујући“ томе што нема тога пута одвојени, не само од свијета, него и од Црне Горе, вјеровали или не, а поготову у зимском временском периоду.

Ова влада живи од избора до избора, а и ради од избора до избора, тако да ја уопште не вјерујем да ће доћи до неке значајне поправке, односно побољшања путне инфраструктуре на сјеверу Црне Горе, док се не промијени ова власт. Није проблем у једном министарству, проблем је у цијелом систему власти.

Ко финансира дио јавне расправе о Нацрту Устава Црне Горе???

Сорош организује расправу о Уставу Црне Горе

• *Поштово је инспираивно било излагање председника Врховног суда, господина Вукотића. Причао је са пуно заноса и о предложеном документу и о неким својим решењима за проблеме у правосуђу. То и није чудно, јер је „проверени стручњак” поготово по ажурности, само се сјетимо оних хиљада ријешених предмета за непуних четрдесет осам часова, када су били председнички избори '97 године*

Пише: Владимир Вукотић

У хотелу „Премијер”- Подгорица је 12. 07. 2007. одржан је округли сто поводом завршетка предлога реформе избора судија у Црној Гори. Иначе, цијели пројекат је израдила радна група НВО „Акција за људска права”. Главни финансијер је била Сорошева „Фондација за отворено друштво” преко своје филијале за Црну Гору. На овом округлом столу смо били представник Странке српских радикала и приближићу Вам документ о ком смо расправљали као и став Странке српских радикала по овом питању.

Округлим столом је председавала мр Емилија Дурутовић, а у раду су још учествовали представници судова, адвокатске коморе, удружења правника, као и представници политичких странака (присутствовали само опозициони представници и они који се само тако декларисају). Оно што је карактерисало овај округли сто, јесте чињеница да су се сви учесници сложили да је стање у правосуђу Црне Горе катастрофално лоше и „никад на нижим гранама”, како рече неко у својој дискусији.

Обесхрабрује су дјеловале све оне оцјене људи из правне струке, да се уопште може ишта учинити на оздрављење судства у Црној Гори, а самим тим и демократије за све по истим принципима. Просто као опозиционар нијесам могао, а да не питам органе из правосудних органа, зашто уопште бурно реагују када опозиција каже све оно што су они на округлом столу рекли о себи. Поготово је инспиративно било излагање председника Врховног суда, господина Вукотића.

Причао је са пуно заноса и о предложеном документу и о неким својим решењима за проблеме у правосуђу. То и није чудно, јер је „проверени стручњак” поготово по ажурности, само се сјетимо оних хиљада ријешених предмета за непуних четрдесет осам часова, када су били председнички избори '97 године. У свом оном заносу не намјерно или злонамјерно је избјегао да прича о „трулим даскама” које је недоречено поменуо прије пола године.

Као представник српских радикала подсетио сам га на ту недореченост, на шта поново није хтио пуно да прича свјестан да би нека „трула даска” могла да му измакне испод ногу. Ми радикали смо по овом питању јасни и имамо став да треба уклонити све „труле даске” господина Вукотића и њега као „носећу греду”, па тек онда кренути у анализу до-

кумента који је понуђен или неког сличног који би био урађен у будућности. Под условом да се прво демонтирају све продужене руке режима у светој судској професији. Унапређење културе правде и повјерење у државу и њене институције се постиже кроз независно, стручно, правично и дјеловно судство.

Сам предлог радне групе НВО „Акција за људска права” док се чита учини се добар и као да даје одговоре на многе проблеме који муче правосудни систем. Међутим, на добру намјеру документа баца сумњу сам финансијер „Фондација за отворено друштво” чији је први човјек Сорош, јеврејин из Америке који од неког тајног друштва има задатак да у континуитету ровари овим нашим балкаским просторима.

Просто је незамисливо да такав један човјек има добру намјеру, па макар и када је у питању „неовисна”, а од свих зависна Црна Гора. Да ли је могуће постићи стандарде за квалитетан и стручан избор судија у неком органу који би био

Не може се говорити о добром правосуђу, а да се не укључе све сфере друштва у спровођење акција које ће као производ имати веће повјерење у судство и сам позив судије. Ми данас на дјелу имамо чињеницу да се на расписани оглас за упражњено мјесто судије у неком суду не јави ни један млади стручњак. До тада сви смо на позицијама које нијесу добре. У држави хара организовани криминал и све остале штетне појаве које су заступљене само у друштвима без демократије, правде и правичности. Господи из правосуђа за сада остаје само да беру плодове свог минулог рада и да се сваки пут наново суоче са истраживањима јавног мњења, о којима је повјерење у њих једнако као повјерење грађана у Мирашеву црногорску интересну секту.

измијештен из скупштине и њене процедуре? Одговор српских радикала је *не* и ту се крије велика подвала која, ако би прошла као закон, не би унаприједила гаранције за независно и стручно судство, а самим тим ни повјерење и ауторитет.

Незамисливо, је да судије саме себе бирају, а да представнике народа нико не пита у парламенту за избор носиоца судске власти. Наравно, да ни избор који је актуелан није добар, али је институционално најправеднији и уз одређене озбиљне дораде у сваком случају може да буде боље решење од Сорошеве конструкције за спровођење новог свјетског поретка кроз сегмент правосуђа, као битног дијела једног друштва. Другачије се не може размишљати када се дође у ситуацију да неко са стране жели да на овакав начин заобиђе парламент једне државе кроз потпис домаћих стручњака и да га спроведе у дјело.

Нелогично је то за једно друштво које, макар на ријечима, претендује да буде демократско. За српске радикале ово је само још један штетни покушај дјеловања Сороша и његове фондације која биљежи резултате у свом мешетарењу, на Косову и кроз неке амандмане закона Чедове Либерално демократске партије у Скупштини Србије и власти у Црној Гори коју је дијелом инсталирала ова и сличне организације.

Смијешно дјелују изјаве из правничких кругова које су се могле чути на округлом столу, да овај материјал НВО „Акција за људска права“ треба прихватити и да се кандидовао као решење без алтернативе. Ако би судски савјет, како је предложено сачињавали људи који су и сада у судству, постављено им је питање ко тим људима сада смета да допринесу професионализацији, кроз радна тијела у којима раде, правосуђа? Да се можда не рачуна на кадар који би „оцаринили“ и увезли из иностранства и који би нам били гарант демократије? Да не звучи малециозно, рекао бих да је за оздрављење правосудног система у Црној Гори најбоље ре-

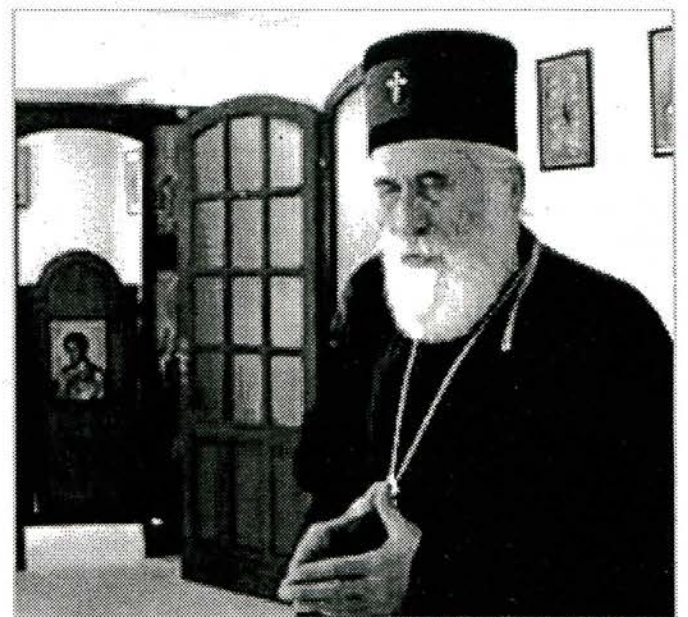
шење и сам Сорош, јер је по струци ако се не варам правник, поред оног главног занимања преваранта.

На самом округлом столу су се могли чути и закључци да правосуђе у Црној Гори није независно и да извршна власт има директно учешће у одлучивању и раду судске власти. То није ништа ново, само је хвалило присуство представника владајућих странака, па да се чује и њихово мишљење о овим проблемима, а и да им се поставе питања везана за овај сегмент који у срећним земљама представља гаранцију демократије. Ваљда се из тих разлога нијесу удостојили присуства на округлом столу и суочавања са срамном сликом правосуђа коју су својеручно насликали.

Као закључак бих додао да је документ који је био понуђен на расправи, преурањен и да га као решење није могуће спровести имајући у виду са каквим кадровима у правној струци располажемо. Напомињем да је међународна заједница у својим оцјенама правосудних органа у Црној Гори, знала да каже да су корумпирани. Предлог има пуно недостатака везаних за поступак и критеријуме за избор судија, конституисање састава судског савјета, надлежности судског савјета као и на саму транспарентност његовог рада.

Све су то по Странци српских радикала предуслови који се морају испунити да би се озбиљније приступило анализи овог или неког сличниог предлога и наравно под условом да не долази из Сорошеве кухиње. Клима за спровођење демократских акција није сазрела тако да неке дјелове овог документа који су и конструктивни није могуће примјенити.

И зашто на крају не рећи да домаћа владајућа олигархија, да има и мало добре воље, може све проблеме у правосуђу да ријешити тиме што ће га учинити финансијски независни и што га неће користити за спровођење своје страначке политике као и за спровођење свих оних прљавих радњи које преко правосудних органа спроводе да би конституисали вјештачку државу.

Прогон Срба из Словеније почетком деведесетих година

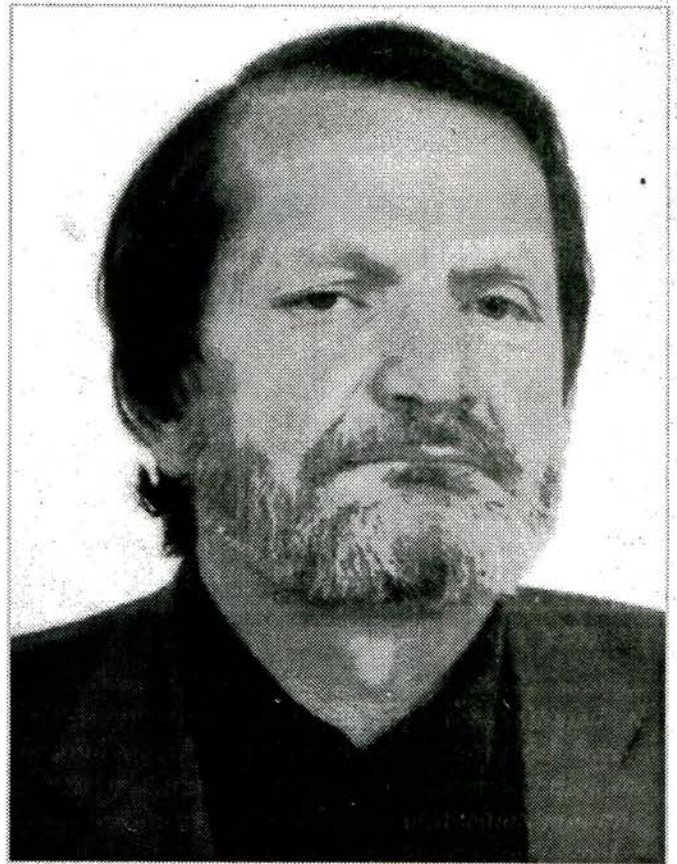
Ход по мукама

- „Изгонд туџца из дежеле кер је илегално пристиупио државну меј”, или на српском – протјеривање странца из земље јер је илегално прешао државну границу. Дословно овако пише у захтјеву љубљанском судији за прекршаје од стране полицијске станице центар града Љубљане. Написао је ово 12. 03. 1993. год, а односи се на мене, Будимира Вуковића, тада љубљанског таксисту који је сам био у Словенији већ читавих 15 година. Захтјев је потписао вођа патроле полицајац Алеш Липуш

Пише: Будимир Вуковић

„Изгонд туџца из дежеле кер је илегално приступио државну меј”, или на српском – протјеривање странца из земље јер је илегално прешао државну границу. Дословно овако пише у захтјеву љубљанском судији за прекршаје од стране полицијске станице центар града Љубљане. Написао је ово 12. 03. 1993. год, а односи се на мене, Будимира Вуковића, тада љубљанског таксисту који је сам био у Словенији већ читавих 15 година. Захтјев је потписао вођа патроле полицајац Алеш Липуш. Вече прије тога одузета су ми сва документа издата у Словенији, а то су возачка дозвола, пасош, лична карта и такси дозвола. Превезан сам „марицом,” везан, до Ресљеве улице у Љубљани, судији за прекршаје уз наведени захтјев. Било је то скоро двије године од када је Словенија прогласила самосталност и скоро исто толико од мог правременог захтјева МУП-у за добијање држављанства Републике Словеније.

Велика већина или њих 90 посто већ су били добили тражено држављанство, јер је то био неки разуман рок за добијање истог. Судији сам рекао да је то бласфемичка од захтјева, да је државни апарат нове државе расистички итд. Судкиња чије име сам заборавио рекла је да су то „тешке бесједне” – тешке ријечи моје изјаве, на шта сам реплицирао да нијесу тешке него реалне. Подкријепио сам то чињеницама да сам у Словенији већ више од 15 година, да сам дошао нормално и јавно јер је Словенија била у склопу јединствене Југославије и да сам својим радом у Словенији подизао стандард Словенцима. Судкиња није уважавала моје непобитне аргументе него је водила процес у правцу полицијског захтјева све док у своју одбрану нијесам навео да сам под „заштитом” УНХЦР -а тј. високог комесаријата за избјеглице уједињених нација, а који је распадом СФРЈ одмах у Љубљани отворио своју канцеларију. Назвала је поменути канцеларију одакле је њихов адвокат тада госпођица Маја Тратар рекла да ме не могу протјерати јер имамо по њеном тумачењу исти третман као „затечено лице”. Судкиња суда за прекршаје ме је послје овога ослободила, а документа која ми је полиција одузела остала су код њих како тада тако данас.

Овдје је важно напоменути да ја не спадам у категорију брисаних, њих око 18 хиљада становника Словеније које су власти поменуте земље избрисале да би се ријешиле „јужњачке голазни”, него сам далеко тежи случај. Наиме, брисани су они људи који су се затекли у Словенији када се иста отцјепила, а нијесу тражили држављанство. Правно неуки, и веома зачуђени политичким збивањима они нијесу хтјели да траже држављанство, па их отцјепљење затекло „грлом

Знам примјере гдје је полиција дошла за радника у фабрику гдје је тај радник радио десетак година, наредила му да се пресвуче и прекине рад и директно га одвезла на аеродром гдје су га чекала документа у једном правцу. Оваквих примјера било је море. О свему овоме писао сам чак и петиције часописима као што су тричански „Ил Пиково”, љубљанско „Дело”, загребачки „Вјесник” и сл. После овога добио сам велики број претећих писама као - сели се одавде, проклети јужњаче, за тебе је Дахау, спремили смо ножеве „Солингена”, итд.

Један од најопаснијих момената у читавом мом животу, а посебно у Словенији десио се 1. 7. 1991. године. Тада сам пуштен из притвора у Копру гдје сам укупно био без икаквих повода и доказа 40 дана. Притворен сам био са колегом Пслатиром Димитријем. Наш „гријех“ је био у томе што смо као такси возачи превозили осам турака са жељезничке станице у Љубљани до хотела Местозо у Липици, малом мјесту на граници Италије и Словеније. У Сежани која је на путу између Љубљане и Липице зауставила нас је полицијска патрола и последице контроле одвезла у копарски затвор под изговором да смо покушали илегални прелазак државне границе.

у јагоде”, а то су власти Словеније искористиле и избрисале их. Већином су протјерале уништивши им документа издата у Словенији. Препуни авиони углавном несрећних Срба летјели су тада са Браника, љубљанског аеродрома, до Тиране, Будимпеште и Букурешта са „избрисаним јужњацима”, а на брзину направљеним документима изгона у једном правцу. До наведених дестинација су транспортовани зависно од тога коју је од поменутих градова био најближи њиховом завичају.

На примјер ако је протјерани био из Суботице вожен је до Будимпеште из Кладова до Букурешта, из Приштине до Тиране. Тачан број ових несрећника никад се неће сазнати, јер су поједини умрли а појединци се помирили са судбином, а ја лично сматрам да су у питању десетине хиљада. Знам примјере гдје је полиција дошла за радника у фабрику гдје је тај радник радио десетак година, наредила му да се пресвуче и прекине рад и директно га одвезла на аеродром гдје су га чекала документа у једном правцу. Оваквих примјера било је море. О свему овоме писао сам чак и петиције часописима као што су тршчански „Ил Пиково”, љубљанско „Дело”, загребачки „Вјесник” и сл. После овога добио сам велики број претећих писама као - сели се одавде проклети јужњаче, за тебе је Дахау, спремили смо ножеве „Солингена”, итд. Очигледно да су сва ова писма, бар је мој утисак био такав било упућено из полиције. О овој и сличним правним катастрофама и класичном етничком чишћењу говорио сам и службеницима УНХЦР-а, а симптоматичан је био одговор француза Филипа ле Клерка. Када сам му једном приликом рекао да он припада великој нацији и да има дипломатски пасус, што му даје могућност да словеначке власти упозори на примјере и појаве које сам му навео. Он ми је одговорио вјеровали или не: „Прогласиће ме персоном нон грата”. Овакав кукавичлук и каријеризам све више је присутан код различитих службеника међународних организација у Словенији, а богме и у читавом свијету.

Као што сам раније навео не спадам у категорију брисаних, јер сам правовремено по четрдесетом члану словенач-

ког Устава затражио држављанство. То је било тада бар декларативно, веома поједностављено. Довољно је било да сте на дан отцјељења имали документа издата у Словенији и да нијесте осуђивани на затворску казну, чини ми се дужу од двије године, чак нијесте морали да имате ни посао. Што већи број држављана у том моменту кад се Словенија отцјељивала њој је јако одговарао. Ја сам испуњавао све услове, имао посао, документа издата сва у Словенији, неосуђиван и сл, па самим тим особу која је тражила њихово држављанство нијесу могли брисати. Све оно што сам доживио у Словенији од самог доласка па до данашњег дана не личи ми на брисање, него на затирање или неки далеко, далеко тежи израз који не познаје српска лингвистика. Ово се у сваком случају односи на добар дио власти и све три њене гране, мада се те амплитуде често преносе и на обичне људе. Морам у интересу објективности рећи да је у Словенији било дивних тренутака и добрих људи и знам да је још то тако. Из Црне Горе сам понио емоције, васпитање и знање, а у Словенију га проширио и стекао културу.

Много година прије 1993. године, када моја драма у Словенији иде према кулминацији имао сам и те како правних проблема најтеже природе. Премали би био роман „Рат и мир” Л. Толстоја по обиму да све то у њему стане, па због тога ја овдје наводим само најмаркантније природе правне вратоломије. Један из низа таквих примјера догодио се маја 1984 када добијем отказ од предузећа ИМП Љубљана и поред тога што сам тада био на боловању са руком у гипсу. Боловање је било издато у Никшићу што је било нормално у тада јединственој држави. И Основни и Виши суд удруженог рада Словеније пресуђује потпуно против-правно у корист предузећа које ми је неосновно дало отказ. Тадашњи мој адвокат Јован Шановић уз богату моју надокнаду „продаје моју кожу”. Он који је био из Црне Горе нестручан, плашљив и незналица и који никад није научио да говори словеначки. На парничењу није проговорио ни једну ријеч у моју корист. Он ми је иначе био подметнут од неког полицијског конфидента, што је очигледно и сам био и ова судска заврзлама трајала је до распада СФРЈ. Наравно, на почетку осамостаљивања судови у Словенији суде друкчије „јужњаче” (погрдан назив за све људе из осталих република ондашње СФРЈ), па и ја овај процес глатко губим.

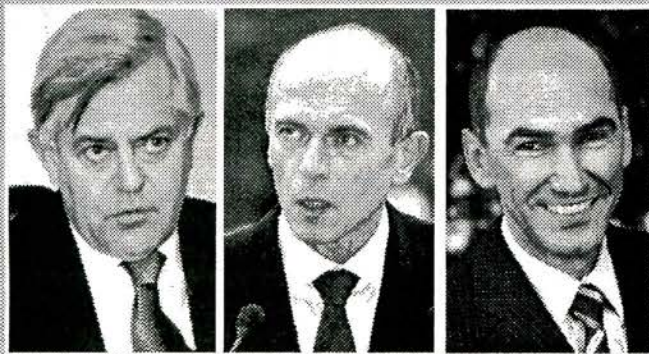
Интересантно је напоменути да је непосредно пред нестајање СФРЈ мој адвокат на суду удруженог рада био загребачки адвокат Вјекослав Храсте. Он је изгубљену парницу мало прије поменутог Шановића успио да обнови. На моје телефонске позиве почетком 1991 да убрза процес одговорио ми је више пута да је у „Загребу ваздушна опасност да нема струје и да не може да ради”. Ово је и било тачно више пута што сам ја знао из штампе. Господин Храсте је иначе био савезни посланик неке од хрватских институција у Београду. Био је шаљив, дружељубиве природе, елоквентан и веома стручан. Говорио ми је, не вјерујем тенденциозно, да га за Београд вежу најљепше усмене. Некако послје тих позива ријешим да одем у Загреб и у четири ока поразговарам са својим адвокатима, који је имао канцеларију врло близу трга Републике (садашњих Бана Јелачића).

Његова канцеларија се налазила на другом спрату неке

улице звучног имена које сам заборавио. Попне се горе на други спрат кад тамо има шта да види, на вратима мог адвоката пише: „Одвјетничка комора Хрватске саопштава да је њен угледни члан, Вјекослав Храсте умро”. Није било никаквог датума кад, гдје и томе слично али је печат био Одвјетничке коморе Хрватске. Ово се догађа од прилике априла '91. Када сам наставио да сазнам судбину адвоката Храстеа и нешто о његовој смрти, неко од угледних људи рекао ми је да је он побјегао у Чешку и да се тамо склонио пошто је био у великој немилости код Туђмановог режима. Овај натпис на његовој канцеларији најбоље говори о његовој људскости и о „играма” тајних служби. Ако је сада жив ма било гдје, што бих необично волио поздравити бих га ријечима: „О Вјекославе пријатељу мој, ти си као здравље – до скорог виђења.”

Послије тога како вријеме пролази ствари се у Словенији посебно компликују, Србин је би најпрезираније име у Словенији, а водити процес њихове фирме било је ван сваке памети.

Све вријеме вођења процеса са ИМП-ом ја сам радио, а такође непосредно и за вријеме вођења некаквог рата у Словенији. Тај како они кажу десетодневни рат однио је по њиховим подацима 70 жртава из других република углавном грађанских лица на служби у ЈНА, официра и војника. Само један једини Словенац погинуо је по њиховим подацима. То најбоље говори о томе да су они убијали невинне људе, јер се армија и Словенија повлачила по договору и није постојао разлог за њихово убијање наведених особа. Ово најбоље говори о њиховом менталитету, њиховој „змаги” (побједи) и „јуначком” држању. Као што рекох радио сам свој посао уз и по мом личном убјеђењу и савјете свих другова велики ризик. Један од најопаснијих момената у читавом мом животу, а посебно у Словенији десио се 01.07. 1991. године. Тада сам пуштен из притвора у Копру гдје сам укупно био без икаквих повода и доказа 40 дана. Притворен сам био са колегом Псалтиром Димитријем. Наш „гријех”, је био у томе што смо као такси возачи превозили осам турака са железничке станице у Љубљани до хотела Местозо у Липици, малом мјесту на граници Италије и Словеније. У Сежани која је на путу између Љубљане и Липице зауставила нас је полицијска патрола и последије контроле одвезла у копарски затвор под изговором да смо покушали илегални прелазак државне границе. Такво нешто је чиста небулоза и најпровиднија подметачина тако да сам ја рекао колеги Псалтирову да почнемо штрајк глађу што је он и учинио.

Када сам у празној соби на дрвеној клупи чекао даљи развој догађаја, везан нормално, појавио се онај младић из сусједне закапијане собе. У руци је носио мач дужине најмање осамдесет сантиметара. Устао сам чудећи се и помишљајући да ће да ме прободу. Пришао ми је онако упереног мача према мени, окренуо ме муњевито и пресекао лисице. Тек тада ми је постало јасно да су то биле пластичне антитерористичке лисице које се користе за једну употребу и које су, свим конвенцијама као такве забрањене за употребу.

Будући да је имао хроничне проблеме са желуцом Псалтиров не могавши да издржи последије пет дана прекинуо је штрајк глађу. Ја сам уз препоруку затворског љекара иначе штајевца, који је био коректан пребачен у Загреб у којем се налазила болница за затворенике Словеније и Хрватске у тада још увек формално постојећој Југославији. Доктор Николић, шеф одјељења на којем сам био, био је изузетно коректан. Рекао ми је отприлике: „Вуковићу ви своје правне проблеме морате решавати у Словенији, немојте своју адресу да дајете затвореницима јер се налазите у најгорем одјељењу у којем су окорели криминалци, а ово је један вид луднице”. Захвалио сам се господину Николићу, рекао да видим да је то тако што је и било. Затвореници ко затвореници одмах су ме питали за сада покојног Горана Вуковића који је мени био заиста рођак.

Онда је моја маленкост и несвјесно из разговора са њима наметнула ауторитет. Напомиње да су ту били убице, пљачкаши итд. Но, последије 40 дана штрајка по мене долазе словеначки полицајци и кажу да су добили налог да ме возе у Копар и да ће ме пустити па ме пребацују назад и да ћу тога дана бити пуштен кући. Долазим у Копар прије подне и смјештају ме у болесничку собу затвора, одакле је поглед према излазној капији. Тачно у два сата поподне Псалтирова пуштају што ја примјећујем, па га зовем јер је то близу од моје собе. Он чује али тек на треће звање на самом излазу из затвора окреће се излази и ништа не каже. Ово ми је веома било сумњиво, па тражим одлуку о продужењу притвора, више пута све до двадесет три часа када сам заспао.

Сјећам се као покрштени и пустињаци када им се указао Бог сваког детаља у вези овога, али због ограничености и простора и времена намјерно скраћујем ову причу. Тачно у два после пола ноћи уз дивљачко лупање на врата моје затворске собе улази дежурни стражар, љут до бијеса, говори ми: „Вуковићу пуштен си! Иди кући”. Питао сам га како да идем, рекао је да имам воз у три сата за Љубљану у шта сам ја повјеровао. Мој такси ауто је већ пуно прије тога одвезао брат у Љубљану тако да сам морао да користим воз. Изла-

Послије пет сати испитивања рекли су: Извини Вуковићу, ратно је стање морали смо. Словенијада се развукла у скоро тридесетогодишњи низ, а битка за држављанство траје више од петанест година, колико сам и апартид, тј. лице без икаквих докумената. На све то ће словеначке власти морати да дају одговор.

зим на капију затвора и послјије двадесет метара, зауставља ме полиција са „маришом“ која је градом патролирала. Претресају ме и убацују у ауто. Мислио сам да су они наручени да ме убију и да ме одвозе на стријељање, међутим они су били моји спасиоци. Док су ме три - четири минута возили од затвора до станице полиције тахикардија се попела на двјеста откуцаја. Мислио сам успјећу да се прекрстим испалиће у мене рафале и тако ћу скончати.

У мојој глави се није премогавао филм живота што су понеки од мојих пријатеља причали када су били на ивици смрти. Тако бива да послјије три - четири минута полицијски ауто стаје пред полицијску станицу у Копру. Видим јако свијетло и сам себи кажем спасен си. Сва полиција у поменутој станици је у маскирним униформама и комплетној ратној опреми. Прилази ми један од инспектора, благо смијешећи се јер ме је само из виђења познавао, приликом мојих ранијих долазака у Копар и пита откуда ја ту. Одговарам да сам пуштен из притвора, пита гдје идем, кажем на станицу железничку, тамо како ми је стражар рекао. Он ми одговори: „Убили би те“ тачно тако и наређује да ту у станици на неком приручном лежају преспавам до ујутро. Послјије тога одлазим у Љубљану уз низ контрола. Тамо настављам да ра-

дим свој посао возећи углавном новинаре који су извјештавали свијет о Словенији.

Једног дана недуго послјије копарског притвора возио сам читаву екипу фоторепортера и двоје новинара њемачког „Шпигла“ код покојног Драгише Маројевића који је био председник Странке за очување равноправности грађана. Драгиша је тада дао добар интервју у коме је оштро осуђивао словеначку ксенофобично-шовинистичко, антисрпску и сепаратистичку словеначку политику. Никада тај интервју није био објављен, а он је заједно са мном добијао претећа писма горе наведене садржине. Када сам једном приликом пар дана послјије тога долазио пред хотел Унион да на неко мјесто гдје су требали да иду, одвезем новинаре, чим сам закључао ауто пришла ми је тајна полиција.

Муњевито су ми ставили лисице на руке и одвезу ме на Прешернову улицу у Љубљани гдје су ме на трећем спрату испитивали пуних пет сати. Када сам у празној соби на дрвеној клупи чекао даљи развој догађаја, везан нормално, појавио се онај млађи из сусједне закапијане собе. У руци је носио мач дужине најмање осамдесет сантиметара. Устао сам чудећи се и помишљајући да ће да ме прободу. Пришао ми

је онако упереног мача према мени, окренуо ме муњевито и пресекао лисице. Тек тада ми је постало јасно да су то биле пластичне антитерористичке лисице које се користе за једну употребу и које су, свим конвенцијама као такве забрањене за употребу. Мјесецима послјије тога био је црни прстен око моје лијеве и десне шаке.

Саслушавање је текло у правцу зашто ја увијек у друштву водим главну ријеч, а остали ме слушају. Да ли ја прикупљам, продајем или сервирам некакве тајне информације можда српским тајним службама. Кога познајем од официра и зашто коментаришем Кучана и његово обезбјеђење. Рекао сам да то нема везе са стварношћу него да само радим свој посао, а да су у страху велике очи што се односи на Словенце. Послјије пет сати испитивања рекли су: Извини Вуковићу, ратно је стање морали смо.

Словенијада се развукла у скоро тридесетогодишњи низ, а битка за држављанство траје више од петанест година, колико сам и апартид, тј. лице без икаквих докумената. На све то ће словеначке власти морати да дају одговор.

Иман Хусеин—папине џамије за Велику Србију

Вехабије створио Запад, Мираша ДПС

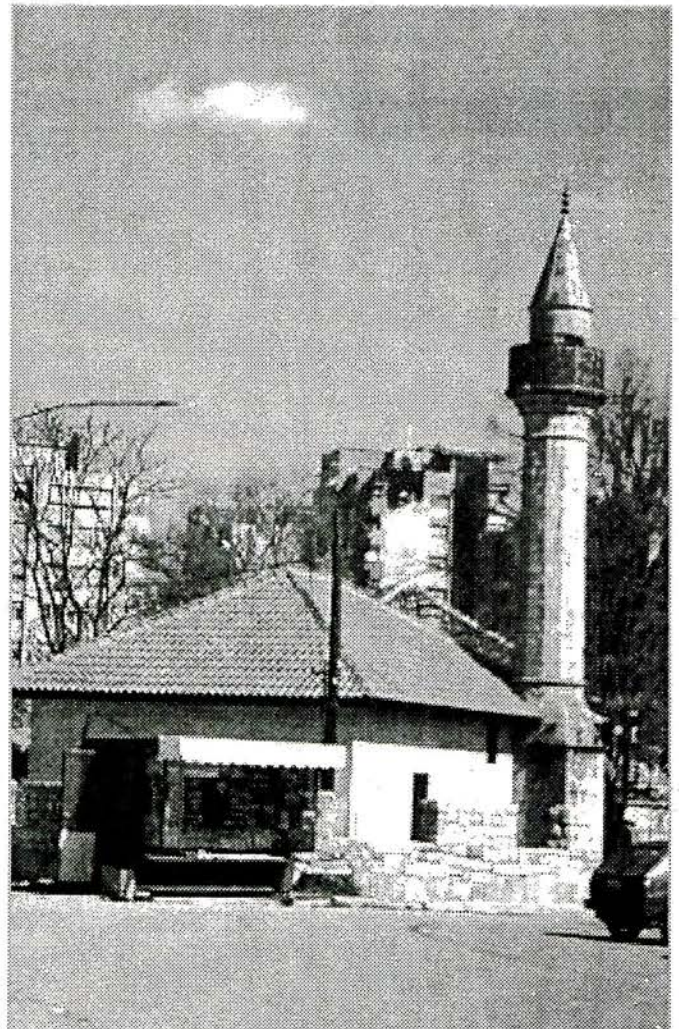
- У Пљеваљској општини као независна исламска заједница постоји и функционише Одбор исламске заједнице. Одбор се састоји од четири џемија која се налазе у самом граду. До 1992. године у Пљеваљском крају постојао је и Одбор Росуље у Буковици, који се састојао од два џемија Росуља и Плањског. Због дешавања у Буковици, и иселјавања муслимана у вријеме деведесетих година одбор исламске заједнице више не постоји. Данас функционише само Одбор у Пљевљима

Пише: Божо Јеловац

У Пљеваљској општини као независна исламска заједница постоји и функционише Одбор исламске заједнице. Одбор се састоји од четири џемија која се налазе у самом граду. До 1992. године у Пљеваљском крају постојао је и Одбор Росуље у Буковици, који се састојао од два џемија Росуља и Плањског. Због дешавања у Буковици, и иселјавања муслимана у вријеме деведесетих година одбор исламске заједнице више не постоји. Данас функционише само Одбор у Пљевљима.

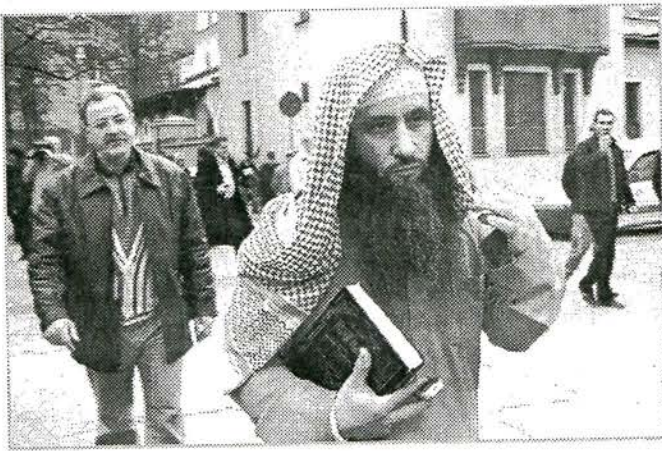
Господине Кадрибашићу како гледате на односе између православне заједнице и заједнице на чијем сте ви челу?

Мислим да су односи добри и да се чак стално поправљају. Што се тиче представника Српске православне цркве и нас могу рећи да ми имамо добру комуникацију. Међутим, наши сусрети ипак нијесу толико чести, али последњих година у вријеме наших празника увијек имамо посјету православних свештеника, као што и представници нашег одбора

Мислим да су односи добри и да се чак стално поправљају. Што се тиче представника Српске православне цркве и нас могу рећи да ми имамо добру комуникацију. Међутим, наши сусрети ипак нијесу толико чести, али последњих година у вријеме наших празника увијек имамо посјету православних свештеника као што и представници нашег одбора посјећују православно свеште.

Вехабизам је покрет који је настао у деветнаестом вијеку као политички и ослободилачки покрет у Саудијској Арабији. Његов оснивач је Мухамед Абдул Веџаб. Овај покрет је за исламски свијет био као ослободилачки покрет и прихватан је тамо гдје је год било ропства.

посјећују православно свештенство у вријеме Божића и Васкрса. Ти сусрети нијесу довољни и требали би се умножити, јер би на тај начин нашим вјерницима послали поруку да се различитост и свачија воља треба поштовати.

• У каквом се положају налази данас Исламска заједница у Пљевљима и у Црној Гори?

Исламска заједница данас може слободно да функционише, без икаквих ограничења. Слобода постоји када је у питању вјерски живот, али постоје други проблеми које треба држава да решава и на њима ће Исламска заједница инсистирати. Први и основни проблем је враћање одузете имовине али и увођење вјеронауке у школске програме. Нема само исламска заједница те проблеме већ и православци, па зато мислим да треба да се решавају. Зато тек када се ова питања ријеше можемо говорити о потпуним вјерским слободама у Црној Гори.

• Како гледате на период комунизма у бившој Југославији?

У вријеме комунизма све вјерске заједнице су биле општењене. Исламску заједницу највише су тада сачувале жене. Оне су вјерно служиле Богу и обављале вјерске обреде. Иначе кад је год било заједници тешко жене су носиле главни терет. Тако је било у вријеме Аустро – Угарске окупације Босне и овог дијела Сандака, тако је било и у вријеме комунизма. Последице комунизма се и данас осјећају јер велики дио нашег народа је само декларативно муслимански. Нажалост, када је у питању комунизам у Црној Гори је најтеже, јер су се све земље у окружењу готово ослободиле тог наслеђа, једино се Црна Гора, не одриче навика стечених у том времену. Вјерујем да ће се ипак и овдје десити врло брзо промјена и да ће народ бити више окренут вјерским заједницама.

• Како гледате на појаву Вехабизма у Босни и Херцеговини, Србији и Црној Гори?

Вехабизам је покрет који је настао у деветнаестом вијеку као политички и ослободилачки покрет у Саудијској Арабији. Његов оснивач је Мухамед Абдул Веџаб. Овај покрет је за исламски свијет био као ослободилачки покрет и прихватан је тамо гдје је год било ропства. Међутим, Вехабизам је стварао и раније проблеме када је у питању био исламски свијет, јер је изазивао сукобе попут оног у деветнаестом вијеку у Египту када је страдало преко десет хиља-

да муслимана. Данас се он појављује и код нас, јер смо ми дуго времена били у комунизму без вјере. Нијесмо поштовали ни своје ни туђе и тако смо се нашли у једном великом незнању, а гдје се укорјени незнање ту се јавља погрешан пут какав је Вехабизам. Ни један муслиман који је о исламу учио у својој кући, од својих дједова и бака неће погријешити и отићи путем вехабија. Нажалост, постоји много оних који су муслимани по имену, а не држе се уопште ислама. Они се појављују у џамијама само кад их требају да виде и сниме, а не да се богу моле. Једном ријечју Вехабизам је погрешан приступ исламу и прихватају га људи који најмање поштују вјеру.

• Да ли постоји опасност од Вехабизма за православне?

Не. Они су само опасни за муслимане, јер нигдје нијесте чули да су они направили неред у цркви, већ искључиво у џамији. Њих православна заједница не интересује, они су створени да би разбили и у лошем свијетлу приказали исламску заједницу. Плашим се констатација да су они опасни по православно свијет и могуће конфротирања од стране православца, јер би то било од користи само за оне који не мисле добро овим просторима. Зато за православце нема бојазни од вехабија, као што нама исламцима не пријети опасност од секти које се појављују код хришћана.

• Кажете да су створени, али ко их је створио?

Вехабије су створене од одређених кругова моћи на западу како би изазвали незадовољство и распад исламске заједнице. Не бих сада говорио о детаљима, али могу рећи да иза њих стоје неке западне силе.

• И на крају, шта мислите о односима у православном свијету и појави „црногорске православне цркве“?

Мислим да је тај проблем сличан као проблему Вехабизма код исламског свијета. Оно што ми се чини да се у тај проблем држава много умијешала и да је због тога подижен на толики ниво. Држава мора да схвати да не може да се мијеша у проблеме вјерских заједница и да се проблеми те природе могу решавати по вјерским законима. Вјерске заједнице су одвојене од државе, па зашто онда и држава не би препустила вјерским заједницама да решавају своје проблеме, а она да буде посматрач и да поштује одлуке које се доносе у оквиру заједнице. Мислим да чим се држава престане мијешати у проблем који се појавио у православној заједници, тај ће проблем бити ријешен.

**Миодраг – Мишко Вуковић, шеф посланичког клуба ДПС а
у Скупштини Црне Горе**

Ко буде узео држављанство Србије биће избрисан из држављанства Црне Горе

- *За Миодрага – Мишка Вуковића у Црној Гори се каже да је један од најоданијих свим режимима и да је најспособнији идеолог свих могућих владајућих естаблишмената. Несумњиво је да Мило Букановић у њему има заиста најоданијег човјека, али многи остављају питање како би се Мишко понашао да је неко други на власти, односно да ли би и неком другом режиму био ипак одан. О свим дешавањима која појиресају Црну Гору од момента када је на крајње сумњив начин постојала независна држава господин Вуковић је отворено причао за „Правду”*

Разговарао: Владимир Букановић

За Миодрага – Мишка Вуковића у Црној Гори се каже да је један од најоданијих свим режимима и да је најспособнији идеолог свих могућих владајућих естаблишмената. Несумњиво је да Мило Букановић у њему има заиста најоданијег човјека, али многи постављају питање како би се Мишко понашао да је неко други на власти, односно да ли би и неком другом режиму био тако одан. О свим дешавањима која потресају Црну Гору од момента када је на крајње сумњив начин постала независна држава господин Вуковић је отворено причао за „Правду”.

- **Господине Вуковићу, Црна Гора се налази пред новим референдумом, овог пута за Устав Црне Горе. Поново су стравичне подјеле на виду па вас питамо како планирате као владајућа структура те подјеле помирити?**

Не мислимо уопште то да миримо. Нити ја као појединац, нити било ко од субјеката који представљају власт у Црној Гори. Немамо ми мандат да било кога миримо. Мире судови и племенске скупштине. У савременим системима имате парламентарну већину, а у оним најмодернијим имате консензуалну демократију.

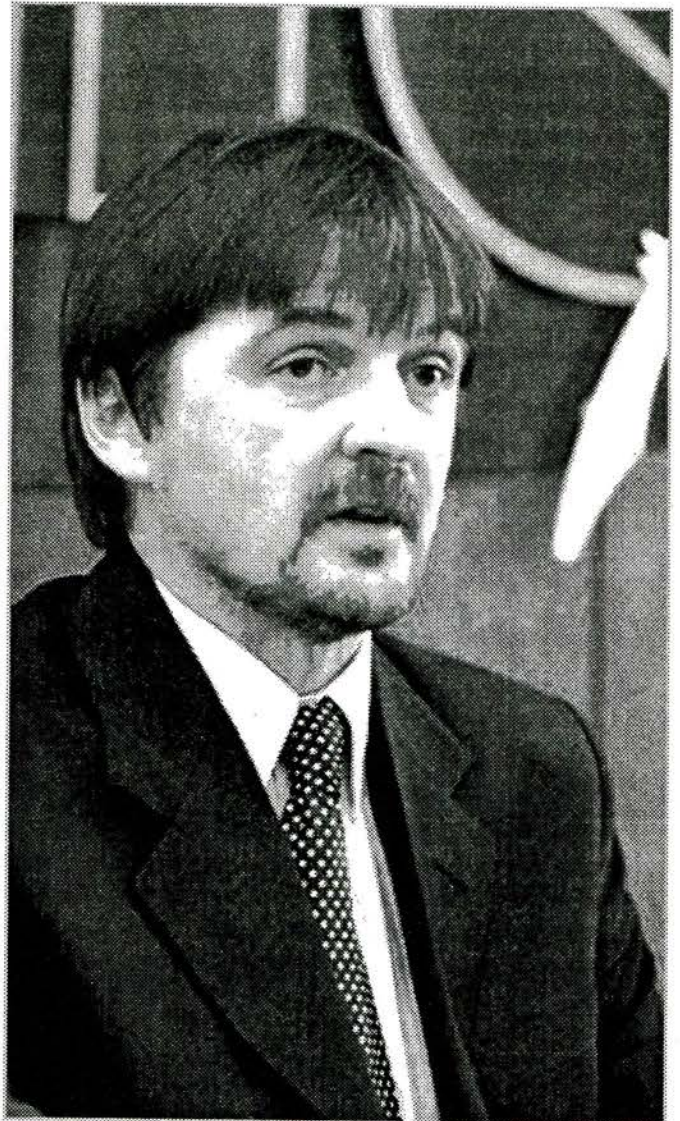
- **Па добро, али гдје овако језива подијеленост води Црну Гору?**

Води гдје иначе води све државе које постоје на овом свијету. Зар је Србија држава једноумља?

- **У Србији је подјела изражена по политичкој основи, док је код вас та подијеленост изражена по националним шавовима. То је неупоредиво?**

Није тачно. Подијеленост у Црној Гори је изазвана са стране, прије свега због једне лоше традиције која постоји у од вајкада у Црној Гори. То се не може превазићи за годину дана и та подјела је увјек добра за оне који су били против независности Црне Горе да нам приговарају како нијесмо успјели да средимо стање у држави. То је њихова муниција.

- **Како доживљавате рецимо чињеницу да када игра репрезентација Црне Горе утакмицу пола државе навија за ту репрезентацију, а пола је искрено мрзи и навија против ње?**

Доживљавам као реалност и зато је Црна Гора специфична. Нигдје на свијету не постоји ништа слично као ово код нас у Црној Гори и зато Црногорци воле своју земљу. Црна Гора је најстарија држава на свијету, али никада није била национално ускогруда. Код нас није завршен процес националне идентификације, као што је то одавно завршено у свим земљама свијета. Током 19. вијека прво су настајале државе па тек онда нације. Код нас је обрнуто, мада у Црној Гори током 20. вијека није настала ни нација ни држава. Заправо, имали смо државу, али је наш Краљ Никола још као шеснаестогодишњак понудио тадашњој династији у Србији Црну Гору на тањиру рекавши – ја не знам шта ћу са Црном Гором, ево вам је. Да смо послушали велике силе које су нам 1878. године признале независност и да смо још од тада кренули самостално да стварамо државу не би нам се догодила 1918. година.

• **Да нијесте сада мало претјерали? Зашто избјегавате чињеницу да је народ у Црној Гори одувјек тежио заједничком животу са браћом у Србији?**

Тежњу народа да живи са Србијом не би требало да стављате у конфротацију са тежњом народа да има своју државу. То је неспојиво.

• **Па народ у Црној Гори у вријеме краља Николе је тежио да има заједничку државу са Србијом. Узгред, тада се 95 одсто народа у Црној Гори изјашњавало Србима?**

Ја вам причам за данашњи период. Народ је у Црној Гори већином изабрао да има своју државу. Референдум је то јасно показао.

• **Морам да признам да такве услове за референдум никад нигдје нијесам видио. Добили сте државу а да се за њену независност изјаснило мање од 50 одсто од укупно уписаних бирача. То је нечувено?**

Па тој рачуници има свега око 40 одсто оних који су уписани на бирачки списак у Црној Гори а који су гласали за заједничку државу.

• **Слажем се са вама, али нијесу они били ти који су морали да испуњавају било какве услове, већ ви који сте хтјели раздвајање. Нијесте испунили основни демократски постулат који важи свуда у свијету, а то је да по овако важном питању мора да гласа најмање 50 одсто плус један бирач од укупно уписаних бирача у бирачком списку.**

Да су услови били недемократски не би нам их Европа прописала и наметнула. Уз све то послала је своја два човјека да надгледају спровођење референдума. Један је био председник референдумске комисије, а други је био медијатор.

• **И зато је сада један од њих двојице добио одличне услове да прави приватан бизнис на Светом Стефану. Нијесу ли они вама таквим условима заправо помогли да лакше дођете до независности?**

Нажалост оних који су под своје пазухе носили некакве спискове са измишљених 250 000 држављана Црне Горе који наводно нијесу имали право гласа са жељом да „Попамете“ Европу и да свашта причају против Црне Горе, Европа је ипак остала при својим демократским начелима по питању спровођења референдума у Црној Гори.

• **Заиста, зашто сте дискриминисали један огроман број држављана Црне Горе који живе у Србији да гласају на референдуму?**

Извините, нити ви, а нити ја, не можемо да имамо двије државе. То је просто недопустљиво.

• **Како сте онда допустили Шингарима који у животу нијесу видјели Црну Гору да гласају?**

То није тачно. То је политичка флоскула. Албанац који живи у иностранству има уредна документа и никада није прекинуо пребивалиште у Црној Гори.

• **Како има уредно пребивалиште у Црној Гори када никад није ни био у њој? Рођен је у иностранству.**

А како је Србија ријешила проблем са куповином половних аутомобила овдје у Црној Гори? Десетине хиљада људи су куповали овдје аутомобиле по 2000 евра, а Србија им је прописала да та возила не могу да региструју у Србији, па су људи мијењали пребивалишта како би стекли папире да региструју возила у Црној Гори. Схватате, не можете имати двије државе.

• **У моменту када се референдум одвијао, а и када се дешавало све то са регистрацијом аутомобила били смо једна држава. Очито су и власт у Србији, а и у Црној Гори, биле крајње неодоговорне?**

То је ваша констатација са којом се не бих сложио. Понављам, да се не могу прихватити довоструким критеријуми. Изборно право можете имати само у једној држави.

• **Опет вам напомињем да смо тада били једна држава, а ако већ хоћете могу вам навести на десетине својих познаника који су држављани Црне Горе и нијесу имали право гласа на референдуму, а не могу ни у Србији да гласају?**

Нема вријеђања Срба што је Стипе Месић почасни грађанин Подгорице

• **Како било који Србин да се лијепо осјећа у Подгорици када сте Стипе Месића прогласили почасним грађанином вашег главног града?**

То што говорите је типичан српски шовинизам. Можда би вама било у реду да Шешеља прогласимо почасним грађанином Подгорице? Стипе Месић је човјек који интензивно ради на учвршћивању добрих односа Хрватске и Црне Горе. Знате ли за неку тензију између Хрватске и Црне Горе? Што би то вријеђало Србе?

Оптужница против Ђукановића ће бити подигнута, али ће доживјети фијаско

- **Озбиљне оптужбе стижу из Италије на рачун некадашњег председника и премијера Црне Горе, Мила Ђукановића, за шверц цигарета. Изгледа да ће и оптужница да се подигне?**

Црна Гора нема никакву одговорност за тај шверц. Овдје је ОЛАФ три пута вршио контролу и ништа није пронашао. То је био транзит. Да ли се ту неко обогатио на нелегалан начин нека судови докажу, али Ђукановић ни цент од тог транзита није узео.

То није тачно. Таквих примјера можда има десетак. Не може држава да дође до сваког појединца, а на њима је било да прочитају законе.

- **Да ли је и на Вукашину Марашу, некадашњем министру полиције у ЦГ, било да чита законе, с обзиром да једна дневна новина у Београду објавила његову комплетну документацију за стан у Београду гдје има пријављено пребивалиште. Рецимо, он је могао да гласа на референдуму док други нијесу?**

Знате ли ви да је један београдски лист објавио пред референдум да се у Црној Гори малтретирају грађани Србије, посебно дјеца која иду на екскурзије, док је врхунац било објављивање да је на Тргу Ивана Милутиновића у Подгорици каменован аутобус из Србије. Сви смо се забринули да ли је могуће да се то дешава, отишли смо на лице мјеста, кад оно Трг је био изрован, јер се реконструисао. Ни магарац се није тада могао да паркира на трг, а не аутобус.

- **Што нијесте тужили тај лист па на тај начин то демантовали?**

Па очигледно да у Србији има оних који би по сваку цијену жељели да се ми само њима бавимо. Знате ли шта је Достојевски рекао? „Док пси лају они иду за вама“. Ако желите да гађате каменицама оне који су за вама никада нећете стићи на циљ. Одлучили смо да се бавимо сами собом, а остали нека причају шта хоће.

- **Нова држава мора да добије и нови устав. Међутим, представници Срба, посебно Српска листа, замјерају вам да желите да донесете крајње дискриминаторски Устав према Србима?**

Људи у Српској листи нијесу представници Срба, већ су то најобичнији политички фолиранти. То су интержције од

којих су неки од њих били код нас у ДПС – у. Схватили су да им је одличан политички профит то што ће гуслати и причати митоманске приче. То Српство које они пропагирају је политичко Српство, јер се код једног дијела народа у Црној Гори исплати представљати се као велики Србин. Више Срба има у ДПС као чланова, него у свим наводно српским странкама овдје у Црној Гори.

То није тачно. Народ у Црној Гори је одувјек говорио матерњим или народним језиком. Српским језиком народ у Црној Гори говори од 1992. године. Ни у једном папиру до 1992. године нећете наћи да се у Црној Гори говорило српским језиком.

- **Извините, али да ли се ви шалите или сте озбиљни? Па којим језиком се Његош служио? Српски језик је нешто што је нераскидиво са помињањем Црне Горе.**

Немојте ми само рећи да је ово српска држава. Пуштите то „подразумијева се“. Ја говорим о чињеницама. У Црној Гори се до 1992. године говорило српскохрватским језиком. У Србији се до 2006. године говорило српскохрватским језиком.

- **Значи ви сте присталица комунистичких кованица и прављења вјештачких језика као што је српскохрватски, па сад желите да правите нови вјештачки језик као што је црногорски?**

Одувијек сам говорио српскохрватским језиком и жао ми је што више њим не говорим.

- **Хоћете ли поново кренути у школу, с обзиром да би ваљало научити тај црногорски?**

Наравно да нећу. Нема потребе за тим. Добро се сви разумијемо.

• Чекајте, ипак стижу оптужбе из Италије? То није безазлена ствар.

Не стижу из Италије, већ из Пуље која је покрајина у Италији. Немојте да будете толико тоталитарни па да мислите да се за све мора да пита централа у главном граду неке државе. Када код нас суд у Шавнику покрене поступак не мора да зове Подгорицу да пита шта да се ради.

▣ Па можда би требало, јер би ваљало научити нове стандарде у новом језику?

Ни српски језик није стандардизован. Од када је нестао српскохрватски језик само су Хрвати стандардизовали свој језик. Нешто се чини на стандардизацији бошњачког језика. Српски језик нема стандардизацију. Видите како чињенице могу да буду грубе. Српски језик је политичка категорија уведена 1992. године. Ништа се од тада није урадило на стандардизовању његове граматике, правописа и свега осталог што би га одвојило од српскохрватског језика. И српски и црногорски језик су политичке категорије везане за државе у којима се говоре.

• Значи када је хрватски књижевник Људевит Гај признао да су Хрвати украли српски књижевни језик и представили га као свој у 19. вијеку, српски језик није постојао нити је имао стандарде, али ето други су га крали?

Још је 1888. године упућено писмо тадашњој Српској академији наука и умјетности и то одавде из Црне Горе да се смање разлике између српског и црногорског језика, јер ће се Срби и Црногорци временом слабије разумјети него Шпанци и Португалци.

• Нека читаоци просуде ваше мисли, али морам да вас питам како тумачите члан законика Књаза Данила у коме он још 1855. године наглашава да у Црној Гори нема ниједног другог народа до српског, нити једне друге вјере до православне. Одакле се онда створисте ви Црногорци као нација?

То што наводите је фалсификат. Баш је Књаз Данило први који је поменуо црногорску нацију, а дају вам и оригинални препис из 1859. године који је Књаз Данило објавио у Њујорку тајмсу гдје говори о малој Црној Гори, Црногорском народу, језику...

• Ви мени дате то, а убијећен сам да то немате, јер то не постоји, а ја вас упутим да прочитате законик Књаза Данила па можда промијените мишљење?

То о чему ви причате је производ ваших сазнања из неодређених радова који се објављују по Србији и ретушираних преписа законика Књаза Данила из којих је избачено све оно што не одговара великосрпској историјској поставци.

• Ако се скоро 70 одсто грађана Црне Горе на попису изјаснило да говори српским језиком зашто вам је тешко да ту чињеницу верификујете и у новом Уставу Црне Горе?

Ми нећемо да избацимо српски језик из устава, али ћемо црногорски језик установити као службени, док ће сви остали народи моћи да користе свој матерњи језик. Срби српски, Бошњаци бошњачки, Хрвати хрватски...

• Шта ће писати у преамбули? Хоће ли Црна Гора бити држава грађана или искључиво црногорског народа, док ће се Србе избрисати?

Ако је Србија у свом уставу дефинисала да је национална држава, не видим зашто би неком сметало да и Црна Гора буде национална држава.

• То је тотално неупоредиво. У Србији имате преко 70 одсто Срба, док у Црној Гори ниједан народ по попису нема већину од 50 одсто. Одакле вам идеја да то поредите?

Значи важнији је број него човек? Не брините ви за Црну Гору, она ће бити грађанска држава. Можда ће устав чак бити и без преамбуле, а можда ћемо ставити преамбулу у којој ће писати „на основу права народа Црне Горе”, јер смо свјесни да садашње решење из не знам ког разлога толико шкоди овим самопрокламованим Србима из Српске листе. Можда ће бити „на основу права Црногорског народа и свих осталих аутохтоних народа у Црној Гори”. Нијесмо искључиви и спремни смо на разговор. Знате, ја сам био Југословен, а данас сам Црногорац који нема резервну државу. По сваку цијену хоћу да је сачувам. Срби у Црној Гори хоће да имају двије државе, а дозволићете малу дигресију – зашто онда и Албанци не би могли да имају двије државе? Или ће постојати једна српска држава као матица која ће имати своју дијаспору, или ћете морати и Албанцима да допуштите да имају двије државе. Ово није моја жеља да презентирам евентуално решење за коначан статус Косова, али водите рачуна шта причате.

• За какво се решење залаже званична Црна Гора по питању коначног статуса Косова и Метохије?

Ни тамо ни овамо. Залажемо се за компромис између Београда и Приштине који ће се направити под покровитељством међународне заједнице. Зашто би Црна Гора била паметнија од Савјета безбједности. Нико на нас не врши притисак да се изјаснимо.

• Не мислите ли да сте значајно пореметили односе са Србијом примајући Агима Чекуа у званичну посјету?

Зар се Борис Тадић сасвим случајно срео са Агимом Чекуом на скопском аеродрому? Па ако председник Србије може са њим да разговара зашто то не би могли и званичници Црне Горе?

• То је неодговорност Бориса Тадића, али опет, без намјере да га правдам то није био званичан сусрет. Ви примате у званичну посјету злочинца који је онолике Србе побио по РСК и Косову и Метохији? Узгред, он је само представник косовских Албанаца, а не државни званичник.

У Црну Гору је недавно долазио и званични представник италијанске покрајине Пуља да потписује споразуме о привредној сарадњи. То су нормална сусријетања. Која је разлика између Пуље и Косова по вашем систему вриједности? Пуља је покрајина у оквиру Италије, а Косово је још увијек покрајина у саставу Србије. Уопште не видим проблем у тој посјети Агима Чекуа. Тај човек је легитимни представник владе Косова. Он улази у УН, иде у званичне посјете разноврсним државама...

• Не мислите ли да сте тим пријемом увриједили национална осјећања Срба који живе у огромном проценту у Црној Гори? Па то су ваше комшије.

Што то не кажете и УНМИКУ који га третира као државника? Извините, али поред Срба у Црној Гори живе и Албанци. Па зар би требало да запалимо Црну Гору тиме што ћемо да игноришемо представника косовске владе?

• Примите председника или премијера Албаније, а не човјека који је злочинац и који није државни представник?

Извините, да ли је Косово саставни дио Србије и објасните ми како?

• Тако што то пише у Уставу Србије и тако што то гарантује Резолуција 1244 која је још увијек важећи међународни документ којим је ријешен статус Косова и Метохије.

Е лијепо, ако је то тако, реците ми једног председника Албанца са Косова који се налази у српском парламенту?

• Господине Вуковићу, овдје ја постављам питања, али ако хоћете да вам одговорим чисто да знате да Шингарима са Косова и Метохије нико не брани да изађу на изборе и да имају своје представнике. Нека имају и председника парламента, само нека признају да је Косово и Метохија саставни дио Србије.

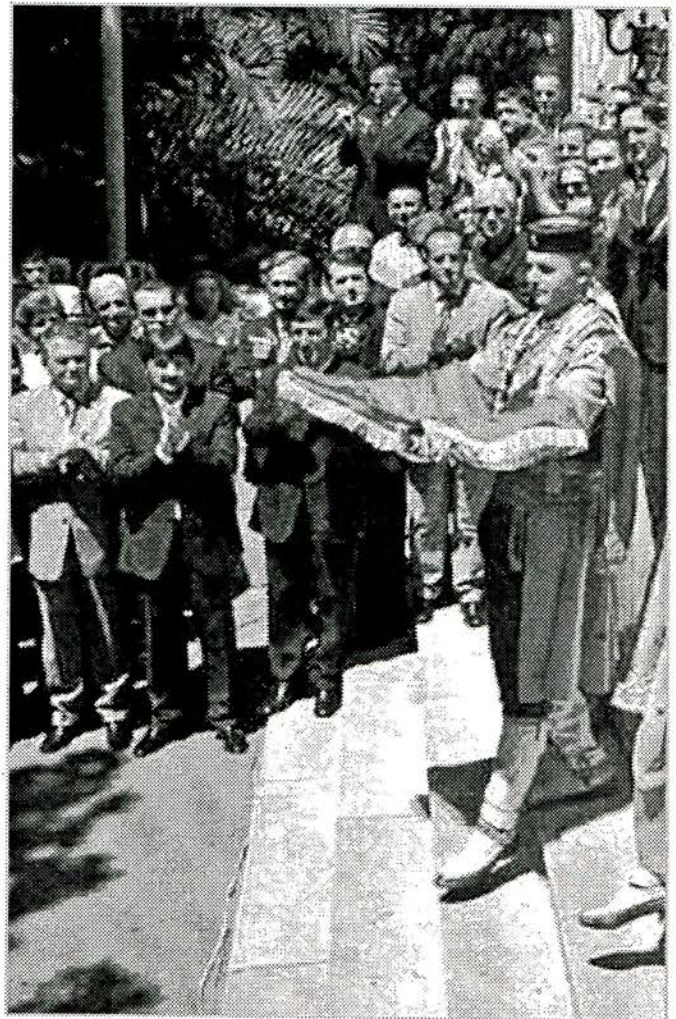
Први пут чујем овакав став из Србије. Недавно сам разговарао са председником српског парламента Оливером Дулићем док је био у званичној посјети Црној Гори и признајем да нијесмо много причали на ту тему, али знам да Србија ништа слично овоме што сте рекли није понудила косовским Албанцима. Нико Албанцима није нудио ни изборну јединицу, нити се много сјекирао што не излазе на изборе. У сваком случају драго ми је што смо препустили Србији да рјешава своје проблеме.

• Срби из Црне Горе желе да узму двојно држављанство и вјероватно ће им Србија то ускоро понудити. Како гледате на то?

То је политичка будалаштина. То није правило. Српска листа се позива на Хрвате који живе у проценту од 1,5 одсто у Црној Гори. Тачно је да они имају двојно држављанство, али то је грешка наше администрације која је то својевремено дозволила и то ће бити исправљено. То је онај период националне еуфорије када је Хрватска дозволила свим Хрватима који живе било гдје на кугли земаљској да имају двојно држављанство. Све ће се то исправити новим законима о држављанству Црне Горе којим ће се дефинитивно наше држављанство установити као међународно. По том закону свако ко буде узео држављанство Србије нека изволе, али неће моћи више да буду држављани Црне Горе. Ђелић је недавно одвалио да ће студенти Срби из Црне Горе имати привилегије у односу на остале у Србији. То је концепт Велике Србије да се правилно разумијемо.

• Немојте тако да нападате представника сестринске странке ДПС – а у Србији али ако кажете да је то концепт Велике Србије, да ли онда и Грчка има концепт Велике Грчке ако држављанима Кипра, који су Грци, омогући да имају двојно држављанство?

Немам ја ништа против ако Србија омогући Србима из Црне Горе да узму њено држављанство, али онда они неће моћи да буду држављани Црне Горе. На њима је да изаберу. Двојно држављанство је инцидент. Србија сада хоће да промијени свој закон о држављанству како би напала младу црногорску државу. Ми хоћемо да знамо ко су наши држављани. Замислите када би допустили то двојно држављанство? Па гдје би та особа остваривала своје бирачко право? Није

ово пијаца да се погађамо. Значи, можете имати само једно држављанство, а на вама је да изаберете. Немојте ми наводити примјер Грчке, јер ми нијесмо Грци, већ Црногорци.

• Очекујете ли нове тензије ако се буде ишло на референдум за Устав Црне Горе?

Какве црне тензије. У ком смислу? То само будале прижељкују и заговарају. Пред онај прошлогодишњи референдум из Србије су стизале гласине да ће се подићи берлински зид између Србије и Црне Горе ако дође до независности. Сада очекујем да ће се дизати кинески. Говорило се из Србије како неће бити протока робе, капитала, људи... Ево, дођосмо до тога да вам хапсимо криминалце.

• Па добро, неке и чувате како пише штампа и код вас, али и у Србији?

Знате како, Србија је толико ишчишћена од криминала да ето ми морамо као криминална држава неке од њих да примимо код нас.

• Хоћете да кажете да би тамо неки покрајински суд у Италији тек тако смио да покрене истрагу против особе каква је Мило Ђукановић, а да за то држава Италија није дала благослов?

Та истрага и подизање оптужнице које ће вјероватно услједити спроводи се у контраобавјештајним круговима у Београду.

• Значи Београд ће бити кривац ако се подигне оптужница против Мила Ђукановића?

Тако је. Оптужница ће бити подигнута, доживјеће фијаско, а онда ће неко вјероватно остати без посла.

Реаговање на текст Миодрага Вуковића „Шок за патриотске гусларе”

КОМУНИСТИЧКИ ИДЕОЛОГ

• Вуковићу не одговарају резултати пописа који је његова власна организација и спровела! По њему, што је некакав мистериозни просрпски инцидент, случајна грешка коју под хијно треба исправити. Слично Дармановићу, Медојевићу и Кривокапићу, овај човек без трунке срама, са радосћу, објелодањује како „најновија истраживања показују” да је број Срба и оних који говоре српским језиком у опадању!?

Пише: Милица М. Кривокапић

А да нема Миодрага Вуковића, званог Мишко, требало би га измислити! Да је заробљен, требало би га избавити! Да је Вуковић иоле писмен човек, његове мрачне идеје биле би бар донекле камуфлиране. Овако, готово све што Срби из Црне Горе мјесецима покушавају да објасне својој браћи у Србији, па и слабо заинтересованим међународним инстанцама, фанатизовани идеолог ДПС-а илустровао је и доказао једним јединим чланком, који је „Политика” објавила 6. јула 2007. године. „Шок за патриотске гусларе” – по трагу овог текста може се без проблема реконструисати читаво чудовиште.

Како изгледају дијалог и демократска процедура у Републици Црној Гори, под окриљем последњег комунистичког режима на Балкану, из авиона је видљиво. О међународном складу најбоље свједочи нацрт новог Устава – не помиње се нико осим Црногораца (са великим Ц). Што Вуковић не признаје Србе то се још разумјети, таква је мода у Монтенегру завладала, али овај чудни мислилац сад не признаје ни друге народе, о мањинама да и не говоримо.

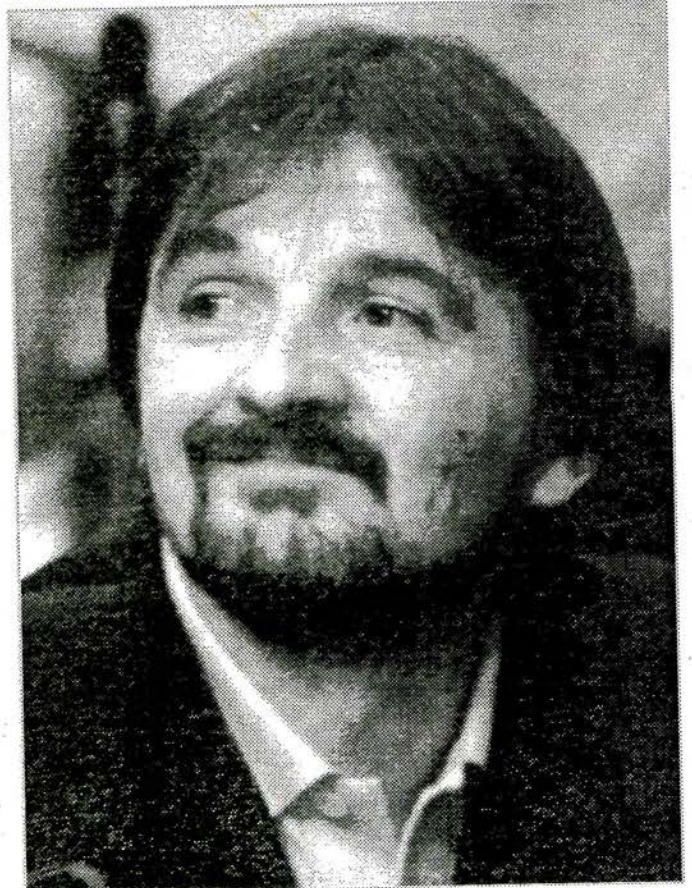
Пошто се и у Нацрту Устава само у једном члану декларативно помиње поштовање мањинских права, сви други народи (осим реформисаног, Мишковог) биће приморани да се озбиљно организују и потраже заштиту гдје год могу, како би се сачували од примитивног шовинизма кумровачких демократа.

Притом, наравно, Вуковић разрађује омиљену ДПС замјену теза: режим који као у најбољој, то јест најгорој фашистичкој традицији игнорише резултате на попису слободно изражене воље грађана, друге оптужује за екстремизам и – пазите ово – „патриотизам”!

Вуковићу не одговарају резултати пописа који је његова власт организовала и спровела! По њему, то је некакав мистериозни просрпски инцидент, случајна грешка коју под хитно треба исправити. Слично Дармановићу, Медојевићу и Кривокапићу, овај човек без трунке срама, са радосћу, објелодањује како „најновија истраживања показују” да је број Срба и оних који говоре српским језиком у опадању!?

Гдје то још има, у којој нормалној држави, да режим као основу своје етничке перцепције и политике, умјесто званичног пописа становништва, наводи резултате некаквог интнерног истраживања? Да није то оно истраживање плаћеног идеолога Дармановића и његове државне невладине организације?

У нормалној држави, разумије се, овог човека би осудили због говора мржње и тешке дискриминације на националној основи. А он се тиме хвали! Уопште не види проблем! А зашто би се и забринуо, чега би се овакав Вуковић плашио у оваквој држави? Црном Гором, наиме, не упра-

вља нормална и смјењива политичка елита, већ групе организованог криминала које су успјеле у приватизацији националне економије, и чији директни интерес у владавини не иде даље од буџета властите фамилије.

На лажи, говор мржње и катастрофалну неукост Миодрага Вуковића већ смо навикли. Ипак, помало нас чуди чињеница да је овај морбидни текст у „Политици” објављен истог дана када је у посјету Републици Црној Гори дошао министар иностраних послова Србије, господин Вук Јеремић, одбијајући да се састане са представницима српског народа. Поштено би било да нам врх Србије потврди оно у шта већ дуже вријеме сумњамо, да су им ближи људи попут Вуковића него припадници сопственог народа, изложени свакодневном притиску и бруталној асимилацији. Ако је тако, само кажите. Као што се српски народ одржао у Босни и Херцеговини, одржаће се и у Црној Гори, са вама или без вас. Али би јавност Србије ипак морала да зна каква је то рачуница и каква национална политика.

Мијат Шуковић – праобразац квазинаучника

У цара Тројана козије уши (3)

- *Антички биограф Плутарх би имао јуне руке јосла да оишише наше квазинаучнике, лажног, самозваног „владик” и многе јолишканције на јавној сцени Црне Горе*

Пише: Радивоје Меденица

У Црној Гори се појава лажног свештеника или лажног, самозваног владара, не догађа по први пут. Наша историја познаје лажног цара Шћепана Малог који је крајем XVIII вијека неколико година владао Црном Гором, јер је успио да убједи Црногорце да је он, ништа мање него руски цар Петар трећи, на кога је тобоже личио. Ову сличност су потврдили неки црногорски главари, а Шћепан је имао, за сваки случај и једног папагаја који је стално викао: „Ти си цар, Ти си цар”. Само несрећан народ могао је добити крајем XX вијека лажног самозваног владика Мираша Дедеића. За разлику од Шћепана Малог, Мираш има своје папагаје у ликовима Новака Адића и Стева Вучинића који му стално акламирају „Ваша светости, Ваша светост”, као да је он тобоже патријарх. Није овдје у питању светост већ штетност и светогрђе јер Мираша сврставају у ред великог низа српских патријарха од којих су два скончали на турским вјешалима, а један робијао у злогласном Концентрационом логору у Дахау, током Другог свјетског рата. Зар се може упоредити Мираш са оним владиком, великомучеником, којег су Турци уморили најгрознијом смрћу - жива су га одрало „на мијех” због побуне у Срему. За Никољдан 2006. године у ТВ емисији коју води Марко Новаковић видјели смо како снисходљиво и љигаво гестикулирајући и гринасирајући самозваног владика такође титулира са „Ваша светости”. Пошто је код нас све лажно, виртуелно, фалсификовано, пала нам је на памет идеја како би лијепо било написати цијели лажни интервју са његовом штетности, тј. лажним „владиком”. Макар смо имали задовољства да нам Мираш каже како је он са Милом Букановићем на Ти – а ето Ми смо са њим на Ви. А како и нећемо кад постоји велики хор паралажа који у глас вичу „Он је владика, Он је светост”. У народу је ово познати феномен о појави оваквих личности које обично функционишу у пару: као лажа и пара-лажа. Тако је функционисао Секула Дрљевић, а његова пара-лажа био је Савић-Марковић Штедимлија. Суптилније научно објашњење говори нам о тзв. егу и алтер-егу, о чему посебно на политичкој сцени можемо наћи много примјера.

Примјер лажног свештеника имамо у појави ђакона Авакума, са којим је Свети Петар Цетињски имао грдних проблема. У ову категорију лажног представљања, као што ћемо нешто касније видјети спада и случај конте Стјепана Зановића такође крајем XVIII вијека, а можда и кнеза од Холмије, Милошевића из Басојевића у вријеме Петра II Петровића Његоша. Новија велетристика и психолошка литература препознаје и случајеве такозваних милес-глаголиозус тј. славних војника какав је нпр: Кањош Мацедоновић Стјепана Митрова Љубише. Овакве личности обично се јавља-

ју у историјски и политички турбулентним околностима. Зар је онда чудо што нам се на самом крају XX стољећа „проявио” лажни владика лажне црногорске православне цркве чији је једини срамотни задатак, сијање раскола и братомржње, са његовим лажним свештеницима, лажним крштењима, лажном литургијом и лажним опијелима. Мираш је само гротескна потврда да у Црној Гори постоји много умишљене болесне таштине и сујете која је једна од смртних грехова, а познато је да је Симо Шобајић у књизи „Црногорци”, 1928. године Црногорце изучио онајвише преко градације, од најмањег до највишег степена сујете, ове ружне људске особине. Охолост и сујета су само подлога за врло лако пристајање на ласкање, мито и корупцију, као у причи о (гаврану и лисици). Узбуркана политичка и научна јавност није обратила пажњу на то како је у књизи „Дробњак” од Стојана Караџића и Вука Шибалића која је објављена у Београду 1997, и то као друго издање, Мираш Дедеић представљен као „проф. др аутор више научних и стручних радова из области филозофије и теолошких наука”, (стр 391). За све оне невјерне Томе, или још горе, особе које имају скотом или психичко и духовно сљепило па не виде или неће да виде да се ради о протуви и лажном владици, да „аналитички „анализирамо” што би рекао” премудри” Мијат Шуковић. Како је могуће да је Мираш Дедеић у својој аутобиографији, односно молби владици загребачком Јовану, од 16 маја 1995. године потписао себе, скромно и скрушено као „јереј Мираш Дедеић”, а не проф. др Мираш Дедеић или архимандрит - архијереј што је најближе звању владике. У молби он истиче да је својевремено протјеран из Русије гдје је тобоже требало да докторира, протјеран из Цариграда, из Васељенске патријаршије (која га је, да то посебно нагласимо и лишила свештеничког чина), протјеран од стране владике Дајковића из Црне Горе, а према снисходљивом тону у молби произилази да му гори под ногама и у Италији, одакле се овом молбом обраћа, за мјесто пароха у епархији загребачкој. Фотокопија наведене молбе налази се на стр. 62 књиге Будимира Алексића и Славка Крстајића „Трговци душама, Дукљански-монтенегрински вјерски трафикинг у свјетлости докумената”, Никшић 2003. За пажљивог читаоца из текста ове молбе произилази да се, када је ријеч о Мирашу ради о особи скромних интелектуалних способности јер је теологију у Призрену завршио у 31 години, а такође и као о једној проблематичној и конфликтној личности, о чему свједоче и многи написи у новинама и књигама, након Мирашевог „завладичења”. Нпр: Јован Маркуш је у књизи посвећеној преносу посмртних остатака краљице Милене и Краља Николе Петровића Његоша објавио фотокопију Мирашевог дописа којим се 70 година (након чега је емигрирао у Италију) нуди и намеће да засједне на владичански престо тадашњег владике Данила Дајковића. Зна се да је из

Васељенске патријаршије протјеран због конфликтног и аморалног понашања. У Италији је био ожењен, а и та жеидба је проблематичног карактера, јер се може скоро са сигурношћу тврдити да је Мираш и перверзна особа о чему постоје индиције.

Права је покора за наш народ то што је особа оваквог психолошког профила, какав је профил Мираша Дедеића, у једном смућеном и слућеном времену „хиротонисана“ на лажни начин „унапријеђена“ у чин владике, исто онако као када бисте нпр. једног водника унаприједили у чин пуковника. Да лакрдија буде већа, јер ово је лакрдија једног лакрдијашког народа, он је у чин владике постављен у полицијској станици на Цетињу.

Најновија психолошка литература особе које се, како би правници рекли, лажно представљају да би за себе прибавили имовинску корист или неки незаслужени друштвени положај и позицију називају се **алазони**. У криминалистици су они познати као особе које се лажно представљају али при том покушавају да играју улоге обично племића, владара или високих црквених великодостојанственика. Њемачки назив за овакве особе је **хохшталпер**. У основи ове ријечи је висок, јер алазони играју само велике роле они само пуцају у високе мете.

Аутор овог текста је имао привилегију или невољу да својевремено у КПЦД - Служ ради као затворски психолог на преваспитању оваквих особа. Сматрамо да ће бити изузетно корисна ова дигресија у којој ћемо описати случај једног алазона у стварном животу, а посебно у кривично - правној пракси.

Ради се о особи коју ћемо због сличности његовом правом имену, звати Црниша. Црниша се представљао како бисмо сада рекли као велики трговац и бизнисмен и при том је направио низ превара у Црној Гори и Србији. Осуђен је на вишегодишњи затвор, али је, како то само умију овакве особе са посувраћеном и накарадном социјалном интелигенцијом и способношћу да манипулише људима, успио да се наметне (посебно подцртавамо ова ријеч наметну) вјероватно ласкањем, подилажењем, а понајвише цинкарењем, и постане собни старјешина, што није никакав чин али јесте мала погодност током служења било које казне затвора. Пошто је био собни старјешина у пријемном одељењу, кроз које је морао да прође сваки осуђеник (а тада су се у КПЦД Служ издржавале казне од 45 дана до 20 година), био је у прилици да људе који су неуки и недовољно обавијештени о затворским условима, просто наивни, малтретира на разне начине кад дођу на издржавање казне да измами храну, цигарете, или чак новац ако је неко успио да га прокријумчари. Оваквим својим понашањем он је додијавао сапатницима и почеле су жалбе и давије. Узели смо (морамо писати у трећем лицу), енциклопедију „Ла рус“ у издању „Вук Карацић“, у којој је био описан случај чувеног алазона Каљостра који се лажно представљао негдје почетком И вијека, и био омрзнут на више европских дворова. Био је осуђен да сконча у челичном бурету без хране и воде. Укратко о овоме Каљостру и Црнишином понашању био је упознат тадашњи управник, али је он само кратко рекао „Нека га за сад - многи се на њега хвале да је користан“ (ово се односило на оне којима се Црниша подвукао под кожу). Не лези враже, након кратког времена осуђеници су Црнишу тако „уредили“ да је завршио у КБЦ Подгорица, сав у завојима. Мислите да се и тамо умирио? Невјероватно, али истинито успио је да сазна тајне медицинског особља, а посебно сестара и почео да тако успјешно гата у шољице кафе, да су код њега долазили у собу и са горњег спрата. Наравно, ово је стварало велики проблем службеницима обезбеђења који су Црнишу обезбеђивали током боравка у КБЦ Врхунац

ове приче је ипак то да је Црниша иако је постојала у документацији правоснажна пресуда да се ради о особи која издржава казну због преваре – дакле, постоји документ о склоности да вара људе, након издржане казне ипак успио да превари једног нашег радника службе обезбеђења за приличну суму новца. Поставља се питање јесмо ли, и ако јесмо, зашто смо ми један, тако лако вјеран народ. Током скорије завршеног рата у Херцеговини лажни љекар неки конобар Павићевић из Бјелопавлића обавио је, лажно се представљајући око 17 хиљада љекарских интервенција, због чега је осуђен на 6 година затвора (и вјероватно је ту затворску казну до сада и одслужио). У нормалној држави, у нормалном народу, Мираш Дедеић је већ одавно требао бити у затвору или на психијатријском посматрању. А зашто није, појаснићемо на још једном примјеру, који говори о нашој „склоности да будемо преварени“.

Напријед смо поменули лажног Конта Стјепана Зановића из Паштровића. И он се на више европских дворова лажно представљао као црногорски или албански племић, писао пјесме и оде, али највише варао људе. У књизи „Карактерологија Југословена“ (о којој ћемо надамо се нешто више касније писати), Владимира Дворниковића, која је објављена у Београду 1939. год. детаљно је описано Зановићево криминално понашање, који је притијешњен огромном гомилом оптужби подплатио затворског стражара тако што му је дао, задње што је вриједно имао, то је златно дугме од кошуље за боцу вина коју је испио, флашу сломио и њоме исјекао вене. Што је овдје посебно зачуђујуће? То је чињеница да већ у посљедње двије године овај лажни Конте има почасно мјесто у будућој антологији црногорске књижевности, а представљен је макар два пута и у телевизијским емисијама без довољног и критичног увида о каквој се особи ради.

Ова анализа би била непотпуна, јер обећали смо да ће бити урађена са становишта криминалне психопатологије, ако небисмо обрадили један изузетно значајан феномен моралне инсуфицијенције, односно недостатности, недостатка, слободно бисмо могли рећи, фелера или инвалидности у моралној сфери личности. Појам који ово све обједињује је синтагма „морал инсанити“ који се дефинише као морално сљепило, нешто слично интелектуалној ретардацији или заосталости у области људских способности.

Ријетко је које вријеме и ријетко је који простор толико погодан за анализу овог феномена као што је то садашња ситуација у Црној Гори, гдје можемо слободно рећи (што је напријед у тексту поменуто уз име познатог француског социјолога Емила Диркема), да се ради о морално – анемичном или безморалном друштву. У овом друштву и у овом тренутку постоји велики број особа које просто имају повишен праг толеранције на неморалне и полукриминалне радње и поступања, слично нека нам буде дозвољено грубо употребење као када се човек навикне на разне непријатне мирисе уколико се стално налази у близини нус – просторија.

О овоме ћемо нешто више рећи у сљедећим наставцима, са посебним нагласком, као што је то већ напријед речено на чињеницу да су из образовног процеса 1946. године. избачени значајни стубови људске надградње – религија и морал, све до дана данашњега, а у новије вријеме из наших живота избачен је и још један стуб људске надградње, а то је право. Уз чињеницу да су нам и неки филозофски погледи крајње мутни и замагљени није никакво чудо што смо ми народ који је сличан јеврејском из оних старозавјетних времена. Тај народ је 40 година лугао по пустињи да би му Мојсије дао десет Божијих заповијести. Народ је још неко вријеме обожавао златно теле. Слично раде и садашње генерације црногораца које преко шест ипо деценија лутају по духовној пустињи.

У Тивту и даље носе „Титову штафету”

Светогрђе

• *Избор тих људи да трче са палицом и славе било чији рођендан није споран, али одлука којом промоцију прве генерације тиватске гимназије, будућих академских грађана, носиоца знања и развоја наше отаџбине, надлежни очигледно стављају у службу обиљежавања и промоције највећег српског крвника је крајње неморална и дубоко понижавајућа*

Град Тиват је на простору метоха манастира Светог Архангела Михаила, древног сједишта зетских епископа, на полуострву Превлака. Као и сав народ Светосавски на међи западног прагматизма и источне мистичности, на међи земаљског и небеског, први на удару ватиканског прозелитизма, подмуклих млетачких освајача, ткз. крсташа а истинских пљачкаша, паликућа и крвопија, османлија, бездушних њемачких, италијанских и усташких фашиста и зликоваца и осталих безбожничких хорди.

Кроз сва та искушења народ Светосавски је пролазио и излазио као побједиоц стаменог духа у истини Христовој.

Али ђаво не мирује и чим се народ духовно раслаби, напада још жешће и отровније, као сада.

Безбожничка комунистичка идеологије коју су њени првоборци пренијели на своју дјецу улази у своју завршницу и узима свој данак.

Никада наш народ није тако духовно и физички пострадао као у задњем вијеку, када је доживио три крвава геноцида: 1914, 1941 и 1991. године. И баш сада када је наш крвник потпуно разголитио и обзнанио свој злочин, наша политичка елита му се још усрдније додворава и служи, и тиме упадамо у једно мазохистичко незнање и национално пропадање.

Црква наша, света, саборна и апостолска је 10 маја 2001. године увела празник посвећен спаљивању Моштију Светитеља Саве Немањина. Тог дана се након Архиепископске литургије у цркви св. Тројице на Превлаци, свечаном Литијом, Мошти превлачких Мученика носе од Манастира Светог Архангела Михаила бродом до Тивта и затим улицама града, до цркве Светога Саве, гдје Моштима прилази вјерни народ и цијелива их.

У склопу празника, навече се одржава сабор православних хорова Боке из Игала, Херцег Новог, Зеленике, Кумбора, Бијеле, Тивта и Будве што је засигурно најзначајнији културни догађај у Боки а и шире.

Тај дивни празник показује културну снагу и посвећеност Светосавској традицији Српског народа, што га заједно са опијеношћу слободом уводи у ред старих, цивилизованих и поштованих народа.

Десетак дана касније, истог мјесеца, на истом мјесту припадници истог народа демонстрирају држање главе у пијеску по оној народној „село гори, а баба чешља”. Ко зна из којег разлога (познавајући инспираторе и организаторе овог догађаја) обновљено је трчање са палицом поводом, како кажу, рођендана „највећег сина наших народа”, а затим дочек и баханалије на обали.

Најскарадније у свему томе је што се уопште не зна чији је Тито син а ни када и зашто је рођен. Али се засигурно зна да српски народ никад није био несрећнији, подвојенији и

презренији него у његово вријеме и до данашњих дана. У истом мјесецу прије 62 године од 9. маја, датума потписивања капитулације нацистичке Њемачке, тј. од краја рата па док није задња пушка утихнула, до 15. маја, јединице истога народа усмјерене и предвођене напомеником извршиле су бесудно smakнуће око 30 хиљада српских националиста на подручју Словеније. Синхронизованим акцијама партизана и јединица црвене армије као и њемачких, талијанских и усташких фашиста током грађанског рата убијено је 300 000 припадника националне војске у отаџбини и уопште политичких противника безбожничких зликоваца.

Своју вјерност краљу и Отаџбини крвљу је платио елитни дио српског народа и од тих трагичних догађања осјећамо дубоке последице и данас. Колико су приморски Срби пострадали најбоље свједочи костурница у кругу Манастира Подластва гдје су имена часне, причесничке и највећим дјелом безгробне војске.

Али Господ је дао пораво избора и добровољности сваком људском бићу.

Избор тих људи да трче са палицом и славе било чији рођендан није споран, али одлука којом промоцију прве генерације тиватске гимназије, будућих академских грађана, носиоца знања и развоја наше отаџбине, надлежни очигледно стављају у службу обиљежавања и промоције највећег српског крвника је крајње неморална и дубоко понижавајућа.

Ми српски радикали поводом поменутог догађаја изражавамо енергичан протест и обећавамо да ћемо употребити сва законом допуштена средства да спријечимо овакву подмуклу злоупотребу дјецe и омладине, и посебно оних на чијим леђима треба да буде просперитет народа и отаџбине.

Општински одбор

Странке српских радикала, Тиват

Ми српски радикали поводом поменутог догађаја изражавамо енергичан протест и обећавамо да ћемо употребити сва законом допуштена средства да спријечимо овакву подмуклу злоупотребу дјецe и омладине, и посебно оних на чијим леђима треба да буде просперитет народа и отаџбине.

Иностранни министар српских послова

• У једној нормалној земљи овакав случај би водио ка формирању истражне комисије са циљем да утврди чињенице – прије свега да ли је шеф државе или неко из његовог савјетничког тима прекорачио овлашћења, или прекршио Устав и законе Републике Србије, да не помињемо политичке договоре и платформе о питању од животног значаја за државу и нацију – и да свој извјештај и препоруке поднесе Скупштини на вид и расправу

Пише: Срђа Трифковић

Када је гроф Изволски мајсторски изигран од стране грофа Ерентала током анексионе кризе 1908. године, у санктпетербуршким салонима шеф руске дипломатије злурадо је прозван „нашим министром аустријских иностраних послова“. Опаска није била праведна: Изволски је можда био недовољно препреден за свој положај, али његова лична лојаланост цару и Русији ниједног тренутка није била доведена у питање.

Слична дезигнација, пак, савршено пристаје новом шефу дипломатије Републике Србије Вуку Јерemiћу, иностраном министру српских иностраних послова. Његово именовање представља еквивалент повјерења Билу Клинтону старатељства над интернатом пуним матуранткиња.

Прошле су скоро двије године од како сам у Политици 29. јуна 2005. изнио у јавност да је приликом званичне посјете Вашингтону, шест недјеља раније, главни савјетник једног од највиших београдских државних функционера у неформалним разговорима са својим америчким домаћинима прихватио отцјељење Косова као готову чињеницу. Према мом цитату у Политици, рекао им је „да је независност Космета неминовна и да је најважније наћи формулу да се та независност спроведе на начин да би се спријечио превелики политички добитак за радикале... Произилази да нема дилеме хоће ли српска страна прихватити независности, него како да се то запакује са што мање роптања у народу и са што мање последица за поборнике опције која пристаје на све“.

Потом сам у Гласу јавности, Геополитици, подгоричком Дану и другде изнио о ком је то савјетнику ријеч. Он је од 15. маја 2007. нови министар иностраних послова Србије.

Да се Вук Јерemiћ ни послје својих вашингтонских интрига није оканио потраге за шећерном обландом горке косовске пилуле, индиректно је потврдио аустријски канцелар Алфред Гузенбауер у интервјуу Ројтерсу од 13. априла који је довео до оставке Леона Којена на положај предсједничког савјетника. Гузенбауерова индискреција била је пропраћена млаким демантијама који никада нијесу убиједили да се није десило оно што се десило: да су „Тадићеви људи“ са својим аустријским колегама разговарали о спровођењу „суштине Ахтисаријевог плана“ – а та суштину добро је позната.

У једној нормалној земљи овакав случај би водио ка формирању истражне комисије са циљем да утврди чињенице – прије свега да ли је шеф државе или неко из његовог савјетничког тима прекорачио овлашћења, или прекршио Устав и законе Републике Србије, да не помињемо политичке договоре и платформе о питању од животног значаја за државу и нацију – и да свој извјештај и препоруке поднесе Скупштини на вид и расправу.

Србија, међутим, није нормална држава. Умјесто истражне комисије, извјештаја, расправе и политичких конвенција, уследила је награда Борису Тадићу у виду споља наметнутог коалиционог споразума који је у минут до два наест спасао његову странку дебакла на новим изборима – и награда самом Вуку Јерemiћу, у виду положаја министра иностраних послова. То што ће цијену ових одлука платити премијер Коштуница, кроз даљи пад свог кредибилитета и рејтинга своје странке, далеко је мање битно од чињенице да ће цех платити и цијела Србија кроз довођење на једно од кључних мјеста у држави особе недостатног искуства, сумњивог интегритета и неизвјесне лојалности.

Није нам познато да ли је касно да се досије Јеремић стави на дневни ред неке скупштинске расправе. Ако се то икада деси, осим његових поменутих изјава и поступака у Вашингтону и Бечу требало би испитати:

Да ли је тачно да су Јеремићеве студије у Лондону и Бостону финансиране новцем тајкунско-мафијашког поријекла који је његов отац Мишко стекао у ери санкција као десна рука Југопетрол – Томића?

Да ли је тачно да ће ова породично-пословна веза бити од утицаја и у предстојећој приватизацији НИС –а?

Да ли је тачно да БИА има досије о Јеремићевом сумњивом понашању током краткотрајног службовања у кабинету премијера Ђинђића?

Ако јесте, шта тај досије садржи и да ли се у њему помиње име сарајевског мафијаша Дамира Фазлића?

Да ли је тачно да је из тог кабинета један од Ђинђићевих блиских сарадника формално најурио Јеремића на улицу?

Да ли је тачно да је Јеремић први војни бјегунац на свијету који је био савјетник министра одбране своје земље?

Да ли је тачно да су Јеремићеве гафове у Ке д'Орсеју довели до молбе француских дипломата Тадићу да га више не шаље у Париз?

Није нам познато да ли је касно да се досије Јеремић стави на дневни ред неке скупштинске расправе. Ако се то икада деси, осим његових поменутих изјава и поступака у Вашингтону и Бечу требало би испитати:

Да ли је тачно да су Јеремићеве студије у Лондону и Бостону финансиране новцем тајкунско – мафијашког поријекла који је његов отац Мишко стекао у ери санкција као десна рука Југопетрол – Томића?

Да ли је тачно да ће ова породично – пословна веза бити од утицаја и у предстојећој приватизацији НИС –а?

Да ли је тачно да БИА има досије о Јеремићевом сумњивом понашању током краткотрајног службовања у кабинету премијера Ђинђића?

Ако јесте, шта тај досије садржи и да ли се у њему помиње име сарајевског мафијаша Дамира Фазлића?

Да ли је тачно да је из тог кабинета један од Ђинђићевих блиских сарадника формално најурио Јеремића на улицу?

Да ли је тачно да је Јеремић први војни бјегунац на свијету који је био савјетник министра одбране своје земље?

Да ли је тачно да су Јеремићеве гафове у Ке д'Орсеју довели до молбе француских дипломата Тадићу да га више не шаље у Париз?

Несумњиво би познаваоци београдских и иностраних прилика могли да знатно допуне и прошире ову листу питања. И у свијетлу непотпуне листе, међутим, не изненађује чињеница да су поборници независног Косова одушевљени новом владом Србије у цјелини и именовањем Вука Јеремића посебно. То именовање један од искусних вашингтонских инсајдера прокоментарисао нам је (под условом анонимности) као „најљепши могући поклон Николасу Бернсу”. Он указује да су послје пада берлинског зида творци америчке политике били пријатно изненађени до које су се мјере бивши комунисти показали спремни да слиједу налоге из Вашингтона, и то са истом понизношћу са којом су слушали своје претходне газде. Сада, пак, каже наш извор, имамо на сцени нову генерацију послушника код којих је тешко рећи гдје престаје опортунизам, а почиње лична патологија: „У сваком случају, можемо бити сигурни да реметилачки и превазиђени концепти попут родољуба и самопоштовања неће представљати проблем. У тренутку када се омекшавање става Србије према Косову показало тежим него што смо очекивали, именовање једног од поузданих представника наведене политичке врсте на положај министра иностраних послова у Београду несумњиво представља добру вијест”.

Другим ријечима, захваљујући Јеремићевом именовању поборници независног и сувереног Косова виде свој циљ за нијансу лакше остваривим данас него прије недељу дана. Не по први пут у историји Србије њене вође као да су тврдо ријешиле да изнуде пораз, упркос реалној могућности побједи.

Страдање Драгише Васића

• Почетком прошлог вијека Драгиша Васић дошао је из Горњег Милановца у Београд да би се школовао. Постао је угледни књижевник, новинар, адвокат и члан Српске академије наука. Оженио се с Радмилом, ћерком Стојана Рибарца, председника српске владе. Жена му је убрзо умрла и по повратку из Првог свјетског рата зајео је само двогодишњу ћерку Бранку

Пише: Невена Ерац

Окружном суду у Београду поднијет је захтјев за рехабилитацију Драгише Васића, идејног творца Равногорског покрета, академика, књижевника и адвоката. Васићу је на тајном суђењу 1945. године у Бања Луци суђено по кратком поступку, проглашен је народним непријатељем, одузета су му грађанска права и слободе, а одмах последице тога је стријелан. Захтјев за рехабилитацију поднијела је његова ћерка Татјана Васић - Јанићевић.

Дуго нијесмо знали шта је са њим. Једни су тврдили да су га усташе убиле, или да су га живог спалили и да је на најстрашнији начин умро. Друга верзија је била да он није продужио са четничким командантом Павлом Ђуришићем, већ је остао са дијелом војске код Бања Луке. Ту су га ухватили удбаши и стријелали. Несрећа је што ја дуго нијесам смјела да се распитујем. На Српској академији наука су га одгурнули, склонили га из књижевности, а његово име није смјело да се спомиње, сем у најгорем смислу. Послије смрти био је глинен голуб за све оне који су хтјели да напредују – прича Татјана Васић-Јанићевић.

Почетком прошлог вијека Драгиша Васић дошао је из Горњег Милановца у Београд да би се школовао. Постао је угледни књижевник, новинар, адвокат и члан Српске академије наука. Оженио се Радмилом, ћерком Стојана Рибарца, председника српске владе. Жена му је убрзо умрла и по повратку из Првог свјетског рата затекао је само двогодишњу ћерку Бранку.

Моју мајку Наташу упознао је десетак година касније у Београду као избјеглицу из Петрограда. Њен отац је био генерал, инжењер Сергеј Александров, главни градитељ Кронштата. Мајка је била врло млада, много млађа од оца и он јој није дозвољавао да ради. Мој отац је имао 40 година када сам се ја родила и с њим сам провела дјетињство и младост све до своје петнаесте. Био је један од оснивача и потпредседник Српског културног клуба, а ја сам била најмлађи члан. Председник је био Слободан Јовановић. Отац је имао огроман ауторитет међу тада најобразованијим људима у Србији. Био је рањаван у Првом свјетском рату и одликован Орденом бијелог орла. Био је веома храбар и као новинар и као политичар – каже Татјана.

Драгиша Васић се из Првог свјетског рата вратио врло незадовољан. Говорио је јавно против ратних профитера, тражио да се социјално стање најугорженијих поправи, био члан Републиканске странке Јаше Продановића, покренуо лист „Прогрес“, писао у часопису „Република“. Сматрао је да је српски народ формирањем Југославије постао „дезорјентисан“. Уочи Другог свјетског рата посетио је Москву и био је гост на прослави годишњице социјалистичке револуције. Написао је књиге „Утисци из Совјетског савеза“, „Карактер и менталитет једног поколења“, историјска дјела „Деветсто трећа“, „Утуљена кандила“, роман „Дрвене магле“ којим се замјерио комунистичком покрету. Био је сигуран да је комунизам само пролазна појава. У предвечерје Другог свјетског рата био је главни уредник „Српског гласа“. Последњи број овог листа изашао је 27. марта.

Дража Михајловић га је позвао да приступи четничком покрету, заједно са Млађом Жујовићем, који је оцу био и ортак у адвокатури. Тада су четници и партизани били заједно у борби против окупатора и нама су спалили сву имовину у Горњем Милановцу. Њемци су ухапсили мене и моју мајку и биле само шест мјесеци у логору на Бањици, као таоци. Послије тога криле смо се по селима и манастирима. Оца сам последњи пут видјела у Ивањици, крајем 1944. у јесен, када се четнички покрет припремао за повлачење у Босну – каже Татјана Васић - Јанићевић. Васићима је последице рата конфискована сва имовина у Горњем Милановцу и тек довршена кућа у Београду у коју нијесу успјели да се уселе. Почетком деведесетих књиге некада анатемисаних писаца поново су штампане. Међу њима и одабрана дјела Драгише Васића.

Драгиша Васић се из Првог свјетског рата вратио врло незадовољан. Говорио је јавно против ратних профитера, тражио да се социјално стање најугорженијих поправи, био члан Републиканске странке Јаше Продановића, покренуо лист „Прогрес“, писао у часопису „Република“. Сматрао је да је српски народ формирањем Југославије постао „дезорјентисан“. Уочи Другог свјетског рата посетио је Москву и био је гост на прослави годишњице социјалистичке револуције. Написао је књиге „Утисци из Совјетског савеза“, „Карактер и менталитет једног поколења“, историјска дјела „Деветсто трећа“, „Утуљена кандила“, роман „Дрвене магле“ којим се замјерио комунистичком покрету. Био је сигуран да је комунизам само пролазна појава. У предвечерје Другог свјетског рата био је главни уредник „Српског гласа“. Последњи број овог листа изашао је 27. марта.

Ко заиста влада свијетом???

Ротшилдова хоботница

• *Марксизам, глобализам, мондијализам, нови свјетски поредак, либерализам... све су то еуфемизми за појам који представља невидљива империја фамилије Ротшилд*

Пише: Владо Синђелић

Ротшилди не умиру, они само одлазе у историју, а на њихово мјесто неупадљиво долазе њихови синови и унучи. Са позорнице је, како се шушка, отишао стари газда Јакоб, а на његово мјесто долази син Натан (Natawel Filip Rotšild, који носи име родоначелника енглеских Ротшилда). Тешко бреме је је пало на нејака плећа, младог наследника. Натан није сам. У вођењу империје помоћи ће му стричеви Евелин и Едмунд и осталих чланови енглеске фамилије (Кетрин, Ема, Леополд...), али и рођаци из Француске (Давид, Едуард...) Фамилија Ротшилд има своје гувернере, премијере, министре, надзорнике који воде рачуна да се све одвија по великом плану.

Европску Унију су створили Ротшилди (Шуман, Хазар). Европску Унију представља експлоататора Русије, коју треба ослободити баласта Сибира. За тај посао, Ротшилди су у радни однос примили Сороша, Березовског, Ходорковског, Каспарова, Митале...

Да би открили позадину и узроке ових збивања, неопходно је да завиримо у мрачну историју хазарске династије Ротшилд, идентификујемо агенте, сиве кардинале, полакомље политичаре, као и механизме њиховог дјеловања.

Кренимо од Ротшилда, главних играча. Они су ти који се налазе на врху стола.

Ко су данашњи Ротшилди?

Иако се још од Другог свјетског рата, од стране Ротшилдових одјељења за формирање јавног мњења, шири увјерење да је њихова моћ данас безначајна и да ће остати упамћени по винаријама у Француској или баштама и филантропији у Великој Британији, стварност нам пројектује потпуно дијаметралну слику. Ослањајући се на темеље које су поставили дједови и очеви, данашњи потомци довршавају мисију која траје више вјекова. Ротшилди представљају данас локомотиву хазарског воза који иде ка Русији и огромним сибирским просторима. Тај воз, који пролази и преко Балкана, треба напунити армијама новопримљених чланова НАТО пакта, који ће се борити за империју Ротшилда.

Црвени штит из Франкфурта

Да би боље упознали новог краља и његове војводе, погледајмо личну карту и хронологију ове династије. Све је почело крајем 18. вијека од Мајера Амшела (негдје Мозес Бајер) Ротшилда.

Ротшилди (Rothschild у преводу значи „црвени штит“) су поријеклом из Франкфурта, не случајно, највећег финансијског центра у ЕУ. Оно што је врло индикативно је да се у Франкфурту налази сједиште Централне Европске Банке и свих водећих европских и америчких банака, које су већином под контролом династије. Франкфуртска берза (једна од најзначајнијих у свијету) је дио „Deutsche Borse“ која је у власништву Ротшилда преко „дрско Children's Investment Trust“ и „Atticus Capital“ с једне стране и својих подружница „Merrill Lunch“ и „Fidelitu Investments“.

Осим тога, грб града Франкфурта је црвени штит! Овај симбол потиче још из периода хазарског царства.

О томе ко су Хазари, писац Дејан Лучић каже:

Од данашњих Јевреја, 90 одсто су поријеклом Хазари. То је једно турско-монголско племе, које је примило јеврејску вјеру средином 8. вијека. Када им се царство у 10. вијеку распало населили су се широм Русије и Европе, а касније и на америчком континенту. Они су конверти и уопште немају семитско поријекло. Семитски Јевреји потижу из Палестине и њих је отприлике 7 до 10 одсто.

Амшел је имао пет синова, које је распоредио широм Европе. Саломон је отишао у Беч, Карл у Напуљ, Натан у Лондон, Хејмс у Париз, а пети син Амшел је остао у Франкфурту. Синови и њихови потомци су за непуних двије-ста година у потпуности покорили и подјармили запад. Тако су постављени темељи „Пах Јудаица“. Главну ријеч води енглеско-француски тим Ротшилда на челу са Натаном, сином Јакоба Ротшилда. Енглески тим предводе времешни Едмунд и Евелин са младим Натаном, а француски, Гиј Ротшилд са синовима Давидом и Едуардом.

Енглески Ротшилди

Енглески огранак Ротшилда је основао Натан Мајер, трећи Амшелов син. Током 19. и 20. вијека је успостављено јединство британске круне и ове фамилије, тако да је новија историја Британије нераскидиво везана за хазарску династију. Данас, хазарски тријумвират чине поменути Евелин, Едмунд и Натан.

Едмунд Ротшилд (1916)

Каријеру је градио форсирањем британско-хазарских интереса у послеријатном Јапану. У сарадњи са Винстоном Черчиллом је основао Бринко, корпорацију у Канади.

Едмундова ћерка Кетрин је жена Маркуса Егиуса, председника „Барцлаус“ глобалне финансијске групе (након куповине АБН-АМРО, холандске банкарске групе, ове двије Ротшилдове групације постале једно тијело). Маркус се налази и на челу Би-Би-Си РТВ корпорације.

Евелин Ротшилд (1931)

Након уједињења енглеске и француске Ротшилд финансијско-банкарске групације, и уступању водећих позиција у истим, остао је на челу огромне Н М Rothschild & Sons, инвестиционе банке из Лондона.

Под контролом Евелина се налази штампа (лист Економист Дејли телеграф)

Основао је Асоцијацију за проучавање историје банкарства и финансија са сједиштем у Франкфурту.

Посједује међународну корпорацију Де Брис, једну од водећих у области експлоатације, обраде и дистрибуције дијаманата.

Са супругом Лин Форестер контролише „First Mark Communications International LLC”, и „Fild Fresh fuds” са индијском фамилијом Митал, која заправо има улогу заступника Ротшилдових интереса и капитала (велика „Bharti” група).

У области политике Евелинови главни агенти (укључујући и Сороша) су Норман Ламонт, Питер Менделсон, Оливер Летвин и Вернон Јордан (сви Хазари!) Ламонт утиче на Конзервативну партију и потенцијалног премијера Мајкла Хауарда (Хазар). Био је министар финансија за вријеме мандата Маргарет Тачер. Учествовао је на регионалним конференцијама заједно са Стјепаном Месићем и Борисом Тадићем. Питер Менделсон је актуелни комесар В. Британије у ЕУ и близак је лабуристима и Тонију Блеру.

С друге стране, Вернон Јордан (Лазард банка) је веома утицајан у Демократској странци у САД (био је савјетник Била Клинтонa, водио кампању за Хона Керија 2004. године). Супруга Лин је финансирала предсједничке кампање Била Клинтонa, а такође је блиска пријатељица Хилари Клинтон

Такође, Евелин је врло близак са Војводом од Јорка, принцем Едвардом (син краљице Елизабете), што открива само дио дугогодишње спреге британске краљевске династије и фамилије Ротшилд.

Натан Филип Ротшилд (1971)

Млађани Натан је син Јакоба Ротшилда, од кога је наслиједио безброј пословођа, агената, утицај на виталне политичке, економске, медијске и војне институције широм свијета, па чак и Бутринг археолошко налазиште у Албанији...

Компаније и корпорације „RIT Capital”, „Atticus Capital”, „JNR Limited”, „NM Rothschild”, „Vanco”, „Trigranit”, „British Petroleum”, Рио Тинто су само дио средстава које стоје на располагању новом краљу у псходу на исток. За ту сврху, на услузи су му, поред запад на номенклатуре у оквиру ЕУ, НАТО-а, Британије, бројни финансијски и политички оперативци широм Еврпазоке (Сорош, Березовски, Ђукановић, Митали...)

Француски Ротшилди

Француска династија Ротшилд, коју је основао Хејмс Мајер, представља бочну подршку британском тријумвирату. У том смислу, појављују се Давид Рене и Едуард Ротшилд, синови Гија Ротшилда.

Давид Рене Ротшилд (1942)

Давид се налази на челу НМ Ротшилд групације, која је подијелена између енглеских и француских Ротшилда. Налази се на челу „Rothschild & Cie Banque”, утицајне инвестиционе банке у Западној Европи.

Едуард Ротшилд (1957)

Давидов полубрат Едуард је такође члан инвестиционе банке. Поред тога, контролише угледни француски лист „Liberation”. Налази се на челу „Imerus”, металуршке компаније која је у власништву Ротшилда од 1880. године.

Ротшилди у Србији

Нови краљ у Србији наступа у више трака, помоћу којих настоји да заузме рударске басене, енергетику, прехранбену индустрију, медијско тржиште... У првој траци се налази,

већ дуже вријеме усидрени, Берђ Сорош, који представља круцијалну полугу експанзије Ротшилдових ка истоку и први експонент Натана Ротшилда у Србији.

Берђ Сорош и веза са Ротшилдима

Сорош је мађарски Јеврејин (Хазар), рођен у Будимпешти 1930. године као Губргу Сихњартз (родитељи су 1936. промијенили презиме у Сорош). Школовао се у Лондону и педесетих година одлази у САД. Значајну улогу у његовом развоју имао је чувени Хазар Карл Попер, који је аминовао пројекте Сороша и био његов гуру. У свету се овај „сиви кардинал” приказује као „Робин Худ компјутерског доба”, зато што, тобож, узима новац од богатих држава и срдечно их дијели источној Европи и Русији, преко својих фондација. На тај начин инсталира „демократију” и „грађанско друштво” у земље које су напаћене и исцрпљене у комунизму, а тај комунизам су ове земље угурали управо ти исти Ротшилди.

Каријеру је градио финансијским спекулацијама широм свијета, и то највише захваљујући својој фамилији инвестиционих фондова „Квантум Фонд”, у коме су директори, истовремено и његови агенти, италијански и швајцарски финансијери.

Веза Сороша и Ротшилда се остварује преко мреже повјерљивих људи из којих сједе у управним одборима фондова, трустова, компанија, банака... Један од таквих је био извјесни Ричард Кац (такође Хазар), члан одбора „Квантум Фонда”. У исто вријеме је био на челу „Ротшилд Италија С. п. А.” и у одбору Комерцијалне банке „Н.М. Ротшилд & Синови” у Лондону. Други битан играч је Нилс О. Таубе, такође члан Квантума и партнер инвестиционе групе „Сент Хејмс Плејс Капитал”, која сада припада Натањелу Ротшилду.

Веза се остварује и преко Сосијете Женерал Банке, у којој се налази директор Мишаел Цицурел, предсједавајући менаџмента Едмунда Ротшилда и члан савјета Rothschild & Cie Banque. Такође, чест партнер Сороша је био и Хејмс Голдсмит (Хазар), рођак династије Ротшилд.

Сорошева мрежа у Србији

У Србији, овај сиви кардинал врши припрему терена за Натањела Ротшилда и представља значајног креатора политичке, правне, привредно-финансијске, културне, медијско-информативне слике друштва. На том путу настоји да истисне цркву, језик, писмо, историју, национализам... Своју мрежу утицаја изградио је још током деведесетих година преко „Фонда за отворено друштво”, „Фонда за хуманитарно право”, „Хелсиншког одбора”, „Београдског круга”, „Европског покрета”, „Центра за антиратну акцију”, „НУНС-а”, „АНЕМ-а”, „ОТПОР-а”...

Данас, све водеће невладине организације јесу истурено одјељење Ротшилда, и задужене су, не само да остваре што већи политички утицај, већ и за психолошко обликовање нације. Путем перманентног инпутирања геноцидности, злочиначке нарави и колективне кривиче, ове фантомске организације желе да створе страх и срамоту у народу, која треба да се материјализује у виду индиферентности према комадању земље, расрбљавању или боље речено, колонизацији. То се спроводи и у форми либерализма, који треба да метастазира у институцијама државе, у породици, нацији, традицији, култури... те на тај начин треба да обезбиједи несметан продор Ротшилдовој империји. Поред горе поменутих организација, врло активно у овој офанзиви учествују још и „Дуцом”, Београдски центар за људска права, Грађанске иницијативе, Центар за културну деконтаминацију, Жене у црном, Иницијатива младих... Промотери ове антисрпске хистерije су Соња Бисерко, Наташа Кандић, Вучо, Бор-

ка Павићевић (жена адвоката Николе Баровића), Миљенко Дерета, Војин Димитријевић, Срба Поповић, Мирко Борђевић, Биљана Србљановић, Зоран Остојић, те новинари Петар Луковић, Теофил Панчић као и остале, нама по злу, добро познате Сорошеве водете. Такође, Сорош стоји иза форсирања антисемитизма, који се приписује „српском ксенофобичном друштву”. За то су задужени Филип Давид, Јован Бајфорд, Ласло Секел... У складу са тим су разни „инциденти”, претећа писма, скрнављење споменика, графити...

Маркетинг, медијска и логистичка подршка овом субверзивном пројекту се обезбјеђује преко „независних” медија као што су Б92, ТВ Пинк, ТВ Панонија, АНЕМ – а (ТВ станице – РТВ Девић, РТВ Глобус, РТВ М+, РТВ Краљево, РТВ Нишава, РТВ Панчево, РТВ Спектар, РТВ Трстеник, радио станице – Радио 021, Бум 93, Радио Сомбор, Радио Индекс, Радио Суботица, Радио Пирот, Радио Озон...) радија „Слободна Европа”... Кабловска мрежа СББ и сателитска телевизија ТОТАЛ ТВ, које су у експанзији, такође се налазе у власништву Сороша. Допринос информативном јединству дају продукцијске куће „ВИН” и „ПГ Мрежа”. Преко Медија центра се додатно обезбјеђује публицитет, тобожњем, невладином сектору.

Поред електорских медија, на Сорошевом списку се налазе дневни листови и часописи „Данас”, „Вријеме”, „Европа”, „Република”, асоцијација локалних независних медија „Лоцал прес” (листови „Панчевац”, „Кикиндске новине”, „Врањске новине”, „Наша ријеч...”), издавачке куће Самиздат, Дан граф, Стубови културе, Фабрика књига, Клио, Александрија прес, дистрибутери књига „Букбрих”, Беополис... Под истом контролом се налазе инфо агенција Сенсе и двије водеће информативне агенције у земљи, Бета и Фонет. Ове агенције су истовремено и подружнице АП (Асошијетед прес) и Ројтерса, које су у власништву Ротшилда још од 19. вијека. Сорош је остварио инфилтрацију и у културне и просвјетне институције, позоришта, Народну библиотеку, Историјски архив, САНУ... Око себе је окупио велику групу глумача, редитеља, драмских писаца, музичара, књижевника, научних радника, аналитичара, бивших дипломата... помоћу којих ради на анимирању што већег броја присталица.

Преко два Горана, Марковића (чији је ментор Бернар Леви, велики пријатељ Бернара Кушнера) и Паскаљевића врши се сатанизовање Срба на филмским фестивалима. Ваља поменути и следеће образовне организације Сороша: Универзитет Унион, Алтернативна академска образовна мрежа (ААОМ), Београдска отворена школа, Центар за женске студије (настао из феминистичке групе „Жена и друштво”)... У њима се врши регрутација будућих Сорошевих најамника. Центар за унапређивање правних студија Хјуман Рајтс Воч (HRW) је такође присутан. У истом табору се налази ЦЕСИД и остале организације које се баве испитивањем јавног мњења.

Поред „невладиног” сектора, Сорошеве руке се налазе на финансијама, које се контролишу преко разних „експерата” (Г17+) финансираних посредством „Отвореног друштва”.

Поред овога треба и истаћи да Сорош има учешће у „Социјете Женерал” банци, која заузима значајан простор на финансијском тржишту. Хашки трибунал је такође финансиран од стране Сорошевих фондова.

Најагилнији огранак Сороша у политичком животу (наравно поред „невладиног”, система и Г17+) Србије јесте коалиција окупљена око ЛДП и Чедомира Јовановића, који је на парламентарним изборима био најскупља Ротшилдова инвестиција. Ова антисрпска групација заједно са гостима радио емисије „Пешчаник” (Б92) најбруталније и најгласније артикулише замисли Натањела Ротшилда. Спиритус агенс ове вирулентне скупине је Латинка Перовић, родоначелник савременог либерализма у Србији.

Треба рећи да утицај Сороша иде и преко демократске странке. Најбољи примјер за то је избор Оливера Дулића, кадра Соње Лихт, за председника Скупштине Србије.

Какви су интереси Ротшилда на Космету и у Војводини

Значајна предузећа Ротшилда на овим просторима су „Carlule Group” и Међународна кризна група (МКГ) која је на челу са Сорошем, води вишегодишњу кампању за независно Косово. Групу, поред Сороша, финансирају и Рупет Мардок (Ску медијска кућа), Голдман Сас, ХП Морган... Међу члановима ове групе се налазе или су се налазили Марти Ахтисари, Хејмс Лајон, Мортон Абрамович, Луиз Арбур, Бжежински, Весли Кларк, Михаил Ходорковски, Торвалд Столтенберг... Персонал се мијењао али не и ан-

тисрпска политика.

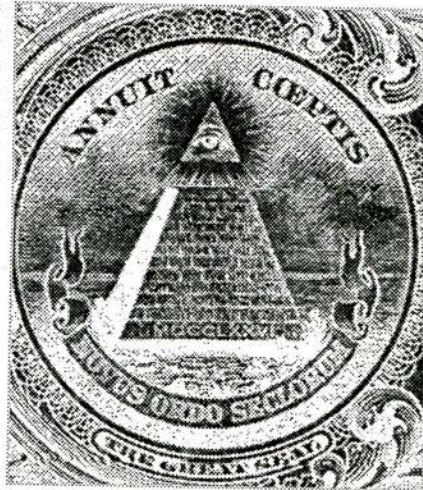
Независност Косова је и интерес Ротшилда, јер оно представља „српски Кувајт”, са огромним резервама олова, цинка, злата, угља... Сорош је од окупације Косова и Метохије уложио доста напора и новца да трепчу отме за Ротшилде. Важну карику представља Агрон Дида, замјеник у Министарству енергије и рударства косовске владе, који је на то мјесто дошао из КФОС-а (Сорошеве организације). Независност је од суштинског интереса за Ротшилдове рударске и металуршке компаније, које би у таквој ситуацији имале чист простор за преузимање дефицитарног рудног блага и енергетских ресурса.

У међувремену је компанија Алферон купила металуршки комбинат Фероникл, који поседује неколико површинских копова. Алферон је у власништву тројице

казахстанских бизнисмена (читај Ротшилдових тајкуна, један од њих је Александар Машкевич, такође Хазар), и чинио ENRC (Eurasian Natural Resources Corporation). На челу ENRC и Алферона се налази Johannes Sittard, Ротшилдов агент и до скоро десна рука Лакшми Митала (такође Ротшилдов инвеститор). Митал је са 100 милиона долара помогао развијање компаније. Поред Алферона, на Космету је присутна и Глобал Стил корпорација (у власништву Прамода Митала, брата Лакшмија) преко своје бугарске подружнице Кремиковици, коју су купили 2005. године. Ова компанија је купила фабрику Ламкос (Поцинковање челика) из Вучитрна. Треба рећи да је иста купила и ливницу Леминд из Лесковца, те Застава Ковачницу из Крагујевца.

Упоредо са овим, Сорош шири свој утицај преко Косовског фонда за отворено друштво (КФОС) и осталих организација ћерки, финансирањем медија (Коха дигоре), политичара (Ветон Сурон)... На истом линку се налази и Екрем Лука који је отео Пећку пивару... Преко „Balkan Human Rights Network” организације координише рад осталих невладиних продужница.

Такође, обезбједио је и привилегован положај Алкател-у мобилном оператеру на Косову, коју индиректно контролише преко „Globalstar L.P”

Поред пожртвованог залагања за отимање Косова и Метохије, Сорос и МКГ пажњу усмјеравају ка Војводини, коју, у сарадњи са покрајинском управом, жели да стави за сто за којим сједе Хрватска, Мађарска и Румунија као пуномоћници Ротшилдових. У том смислу се форсира „ландунавски пројекат” иза којег стоје Њемачка и Аустрија. Војводина би, према тој замисли, требала да се угура у такву подунавску конфедерацију у форми „европске регије”. Њемачки амбасадор Цобел је недавно, не случајно, скренуо пажњу на то. На терену се пројекат спроводи куповином пољопривредних комбината, шећерана, млекара, уљара, банака... Пољопривредна земљишта у све већем броју купују Хрвати, који су већ купили неколико важних прехранбених предузећа. Агрокор је преузео Дијамант из Зрењанина, Фриком... Нексе Група је купила Полет ИГК „Стражилово”, има удио у фирми грађевинског материјала „Тоза Марковић”, (такође посједује и фабрику за производњу креча и камена „Јелен До”), купљен је Сомболед...

С друге стране и Аустрија и Њемачка позиционирају своје компаније у покрајини. Њемачка компанија „Nord zucker” је купила шећеране у Војводини. Са МК комерцом је основала компанију Суноко, и на тај начин дошла до десетине хиљада хектара земљишта. „Штада” је купила Хемофарм. ВАЦ је купио новосадски Дневник... Аустријска Ерсте банка је за сједиште изабрала Нови Сад, гдје су се такође смјестиле ОТП банкарска група и Металс банка. Са овим коинцидира и све интензивнији улазак мађарских компанија у Србији и региону заједно са политичким утицајем мађарске владе, иза којих стоји Натањел Ротшилд.

Треба рећи и да су Срби у Аустрији добили статус националне мањине, тако да би то био и положај у будућој конфедерацији, која би представљала реализацију пројекта „Алпе - адриа”, инкарнацију хабзбуршке државе.

Инвестициони фондови

Другу траку у којој наступа Natawel Rothsild чине инвестициони фондови са дјевичанских и других егзотичних острва, који су у привидном власништву „руских Јевреја” (заправо Хазара). Најмоћнији међу њима је „Салфорд” са дјевичанских острва, иза којег стоји Борис Березовски (Хазар) са капиталом Ротшилда. Фонд је основан 2001. године у Лондону и данас посједује скоро целокупну млекарску индустрију у Србији (Имлек, Новосадска млекара, Млекара Суботица, Импаз, Земун), Бамби концерн, Књаз Милош... Оснивач Салфорда је Јухин Хефи, Хазар из Русије, који је каријеру градио у Алфа банци из Русије која је везана за Бориса Березовског и Фридмана.

Члан у одбору Салфорда је Лорд Тим Бел, некадашњи савјетник Маргарет Тачер, који је био близак са Березовским, Рупертом Мардоком, Виктором Јушченком, био је у добрим односима са Јељцином... Осим тога, председник овог фонда је Клаус Мангл који је са Борисом Березовским вршио продају Мерцедесових аутомобила у Русији.

Поред Салфорда, своју позицију јача „Асхмор” инвестициони фонд, који је недавно преузео „Царнех” од Мидленд Рисорсиза. Ашмор се налази под контролом Ротшилдовога Атикуса. Наиме, власник Ашмора је Мајкл Бенсон, некадашњи члан „Амвесапа - а”, компаније у којој се налази капитал Атикуса. „Мидленд Ресоурцес” је трећи значајан инвестициони фонд којим управљају Александар Шнајдер и Едуард Шифрин (обојица Хазари). Мидленд група је власник хотела Парк и Касина (најстарији београдски хотел), те луке Панчево.

Краљевски наступ

Трећу траку колонизације чине компаније у области грађевинарства, рударства металне индустрије, финансија, бан-

карства, издаваштва од којих је већина директно везана за млађаног Ротшилда. Једна од њих и истовремено најактивнија у региону гиганта и лидера у крупним инвестиционим пројектима.

Изградила је низ пословно-финансијских центара у Пољској, Мађарској, Словенији, Румунији, Бугарској... У Хрватској ће градити спортску арену од 20000 мјеста са пословним комплексима. У Србији, Тригранит - у је повјерена изградња жељезничке станице „Прокоп” (за сада није започета).

Продужница „Riotinto” (једна од највећих свјетских рударских компанија) је добила концесије да експлоатише руду бора (које има још једино у Кини и Турској) у околини Баљевца на Ибру. Присутне су и остале рударске компаније, Гленкор коју контролише преко свог агента Марка Рича (Хазар), који се налази на челу Делта Бенерали групе. Грчке банке „Piraeus” и „Лаики”, се налазе под контролом Марфин финансијске групе, у којој се налази Ротшилдов капитал. Шандор Чањи, један од „сувласника” Тригранита, омогућује Ротшилду ширење у области банкарства са ОТП банкарском групом. ОТП је у Србији купио три банке: Кулску, Нишку и Цептер банку. Металс банка из Новог Сада је купљена посредством Ротшилдовога „ЈНР Лимитед - а” (Jacob and Nathaniel Rothschild), инвестиционог фонда. Млади Ротшилд контролише и мађарску нафтну компанију МОЛ, такође преко Чањија.

МОЛ је на српском тржишту присутан од 2005. године и озбиљан је кандидат за учешће у приватизацији нафтне индустрије.

Треба рећи и да је НМ Ротхсхилд финансијски савјетник NLB Continental, словеначке банкарске групе. Ротшилди су учествовали и приликом приватизације Мобтела. Издаваштву су присутни преко словеначке „Младинске књиге”, која је дио „Reader's digest”, америчке компаније чији је дио недавно купљен од стране Ротшилда.

Црна Гора, terra Ротшилдиана

Долазак делегације Ротшилда, непосредно по окончању референдума (који је спроведен у режији истих), означио је ударање печата „долонизед” на једну од најстаријих српских земаља. Јакоб Ротшилд и Натањел Ротшилд су на тај начин добили још једну колонију. Црна Гора је данас потпуно купљена од хазарских компанија које предводе Ротшилди. Образац је идентичан. Колонизацију, као и у региону, предводе Ротшилди, поред њих су „руски бизнисмени, Сорос... Треба присвојити луке, ресурсе, металуршке комбинате, туристичке капацитете...

Као у Србији и осталим државама региона, Сорос је претходно изградио мрежу невладиних организација. ЦЕ-ДЕМ, Хелсиншки комитет за људска права „Хуман ригхтс ацтион”, и „Нотинем керум” су само неке од њих. На то се надовезују контролисани медији (АНЕМ), преко којих је водио, испоставило се, успешно, антисрпску кампању. У сарадњи са европским организацијама и венецијанском комисијом (у којој је члан и Војин Димитријевић) активно је помагао пројекат независности.

Питер Манк (Натањелов пословођа, Хазар) је преузео, преко ОТП - а, ремонтни завод Арсенал из Тивта, у коме ће Тригранит градити велику марину. Иста компанија планира градњу пословно - финансијских центара у Подгорици, Улцињу, Будви...

Први пословођа, Чањи (ОТП банкарска група), је окупирао банкарски арсенал куповином Црногорске комерцијалне банке, која покрива више од половине тржишта у Црној Гори. Као савезници се појављују Ротшилдова Сосијете Женерал банка која је преузела Подгоричку банку. НЛБ груп је купио Монтенегро банку...

Осим тога, Ротшилд-Чањијев МОЛ ускоро постаје стратешки партнер државној нафтној компанији Монтенегро Бонус. Мило Ђукановић, који је Ротшилдима дао „бланко чек“ заузврат је добио директорско мјесто у Триграниту, што довољно говори о његовим заслугама у процесу колонизације.

Монет, мобилни оператер у саставу Дојче телекома се налази под индиректном контролом Ротшилда!

Веома важну улогу у колонизацији Црне Горе има Олег Дерипаска, хазарски мултимилијардер из Русије. Натањел Ротшилд се и сам хвалио да његује одличне односе са њим. Дерипаска, као један од Ротшилдових огранака, је са „својом“ компанијом Русал купио КАП (Комбинат алуминијума Подгорица). Преко ћерке компаније „Саламон“ је преузео рудник боксита у Никшићу. Треба рећи да Русал и Гленкор често наступају заједно. Аустријска компанија „Štrabag“, у којој Дерипаска има значајан удио, је купила предузеће „Црна - горапут“. Купују се туристички објекти, атрактивне локације на приморју, грађевинска земљишта...

Како би обезбједио ову компанију, Ротшилд је основао органаизацију за дугорочно стипендирање студената из Црне Горе.

Република Српска

У Републику Српску, која се налази под константним притиском у циљу њеног потпуног нестајања, Ротшилди су ушли, путем Соросевих фондација, Митал Стил корпорације, Салфорда...

Сорош је, по устаљеном обичају, основао више невладиних организација са истовјетним циљем као и у Србији (Хелсиншки комитет за људска права „Лех интернационал“...). Соросеви медији су окупили око међународне организације „Press Now“ и Сорош медија центра из Сарајева. Неки од тих медија су „Независне новине“, Алтернативна телевизија Бања Лука, Нет новинар...

У области привреде, Салфорд је купио бањалучку млекару, највећу у Републици Српској. Компанија Штабаг (Дерипаска) је добила концесије за изградњу мреже аутопутева. Компанија Митал Стил Зеница је купила РЗР Љубија, комплекс рудника са великим залихама гвоздене руде. Треба напоменути да су присутне и руске државне компаније „Јужуралзолото, која је постала стратешки партнер рударском комбинату Сасе из Сребренице, и „Зарубежнефт“, која је купила рафинерије нафте и уља (Модрича, Петрол). На тај начин је осујећен даљи продор МОЛ-а и Митала.

Федерација БиХ

У муслиманско-хрватском ентитету, у области рударства и металургије предњачи Митал група, која је заузела зеничку челичану, једну од највећих на Балкану. Митал-у је припојен и рударски комплекс Љубија из Републике Српске.

Област енергетике је резервисана за МОЛ, који је купио државну нафтну компанију Енергопетрол. Инвестициони фонд Бориса Березовског, Салфорд, је преузео индустрију млијека (Млијекопродукт – К. Дубица, Цампомил - Сарајево). Очекује се и преузимање љубљанских млекара које обухватају тузланску млекарну.

Сектром банкарства и финансија су загосподариле Ротшилдове банке Уницредит, Интеса...

Федерацији је, још од 1993. године, присутан Сорош са мрежом невладиних организација. Та мрежа је, као и у осталим државама, изразито антисрпски настројена. Међу виђеним члановима Соросевог отвореног друштва су били Јакоб Финци и Иван Штраус (Хазари). Поред Отвореног друштва, могу се споменути „Образовање гради“, Медија центар Сарајево, Хелсиншки комитет, „Жене Босне“ и друге невладине организације. Од медија контролише дневни

лист „Ослобођење“, магазин „Старт“, телевизију НТВ Хазар, новинску агенцију „ОНАСА“...

Хрватска

За разлику од осталих држава Балкана, Хрватску Ротшилди окупирала претежно из Мађарске, која представља базу ширења хазарске династије. У Хрватској је Сорош мање присутан него у осталим земљама. Најјачи адут из невладиног сектора је Жарко Пуховски.

Поред МОЛ-а који је преузео нафтну компанију ИНУ, друга значајна Ротшилдова компанија у Хрватској привреди је Тригранит. Основан је конзорцијум Ингра – Тригранит (Ингра – на челу је Игор Опенхајм, Хазар). Конзорцијум ће градити спортску арену у Загребу, капацитета 20.000 мјеста. Тригранит, такође, има амбициозне планове на хрватском приморју.

У области телекомуникација је присутан Т – Мобиле.

Македонија

Бивша република, након разбијања Југославије, дијели судбину осталих колонија региона. Другим ријечима, суверенитет и независност су остали на нивоу теорије док се с друге стране спроводи тихо окупирање привреде и ресурса уз обећање „свијетле будућности“ у ЕУ. Истовремено се форсира проалбанска опција која треба да заокружи пројекат Велике Албаније.

Централно мјесто у Македонији заузима Митал Стил Скопје, дио Митал корпорације, који је купио металуршки комбинат у Скопју, чиме је обезбједио доминацију у региону. У области банкарства, Охридску банку је преузео Социјете Женерал.

С друге стране, Сорош се отворено залаже за албанске интересе. У ту сврху користи бројне утицајне организације – Хелсиншки комитет, Центар за мултикултурно разумијевање, Асоцијација за демократске иницијативе, у којима доминирају Албанци. Исти је случај и са медијима. Под Соросевом контролом су телевизија „Схутел“, радио станице Вати, Лајф...

Сорош је такође кредитирао македонску владу током 1994. године са 25 милиона долара. Током истог периода је остварио велики утицај на, тадашњег премијера, и садашњег предсједника Македоније Бранка Црвенковског. Бранко Црвенковски је отворено подржао план Мартија Ахтисарија за Косово....

Сорош има учешћа у македонском мобилном оператеру МТ преко „Стонебридге Цоммуникационс“ компаније у којој има акције. Иначе, МТ индиректно контролишу Ротшилди преко „Блацкстоне Гроуп“, огромне финансијско-инвестиционе групе коју су 1985. основали њихови агенти Питер Хорх Питерсон и Штефан Шварцман (Хазар). Обојица су претходно изградили каријере у Ротшилдовим подружницама „Лехман Бротхерс“ и „Кухин Леоб Инц“. Блекстоун група је водећи акционар „Deutsche Telekom“ (Т - Мобиле), у чијем саставу се налази мађарски мобилни оператер Матав, који је власник македонског мобилног оператера МТ. „Т - Мобиле“ је други мобилни оператер у Македонији.

На путу до циља Ротшилди користе средства у виду реформи, транзиција, шок терапија, избора, референдума, сецесија, револуција, грађевинских ратова, војних интервенција...

Народима се нуди „слобода“, „демократија“ и добровољно ропство у замјену за њихову независност и ресурсе!

Алтернативе су санкције, изолација и бомбардовање! Бивша Југославија је била етапа у походу Ротшилдове империје ка истоку. Геополитичка комбинаторика ни овог пута није била српски савезник.

Србија се, нажалост, нашла на путу овој немани питомог лица.

Тајни амерички план за Србију

- Дружина окупиљена око Чедине ЛДП треба да Србима оперише понос, традицију и историју. Господо из публике, немојте равнодушно посматрати сортирање ваших ближњих у лудаје и пљуваонице. Нико неће бити поштеђен кастрирања од опасног српског патриотског потенцијала и нагона родољуба. Ко не вјерује у долазак вијека дебилизације нека стално држи упаљен телевизор и отворене новине. Орвел би се постидио од политичке фантастике српске стварности, Кафка би схватио да је његов Замак обично обданиште. Србија је насађена на озлоглашено балканско буре барута

Пише: Драган Милосављевић

Дружина окупљена око Чедине ЛДП треба да Србима оперише понос, традицију и историју. Господо из публике, немојте равнодушно посматрати сортирање ваших ближњих у лудаје и пљуваонице. Нико неће бити поштеђен кастрирања од опасног српског патриотског потенцијала и нагона родољуба. Ко не вјерује у долазак вијека дебилизације нека стално држи упаљен телевизор и отворене новине. Орвел би се постидио од политичке фантастике српске стварности, Кафка би схватио да је његов Замак обично обданиште. Србија је насађена на озлоглашено балканско буре барута.

Коначно је у овдашњој лабораторији од Србије и парламентарно озваничена демократско-десна параноја.

ЛДП је, заправо скраћеница за тим политичких хирурга задужених за кастрирање Срба уочи догађаја који ће промијенити њену географију и озваничити, нови политички статус. Нешто као промјена пола. Јер, наређено је са највишег мјеста глобалне лудаје, да се бунтовницима Сорабима оперише понос, традиција и историја.

Тако ће, према задатим параметрима, земља међу шљивама и полетним Србима на њивама, бити модификована, на ниво прво протектората, а затим, ко зна, и колоније. Тврде експерти да су овакве трансформације, неизбјежни дио глобалног модификовања свјетских парија.

То што је дилер овог пројекта, или ако хоћете лидер ове политичке (не)коректности запада „запрљан до лаката“, то га само препоручује за експерта у промјени идентитета византијских „варвара“ и граница државе.

Његов ортак на истом послу, како се најављује из кругова добро обавијештених о преговорима ДС, ДСС, око кључне теме садашње владе, контроле безбједности, биће кандидат Карле дел Понте за шефа српске тајне полиције, први страни министар српских спољних послова, инаугурисан послуже „ружичастих промјена“. Сада је макар јасно колики је улог био у Скупштини, на којој се Коштуница преломио.

Да подсетимо, бивши асистент, гдје год се нађе, је онај председник ГСС, који је „истиснуо“ Весну Пешић, а први је у име Београда јавно понудио Косово Америци. Као министар спољних послова „делнуо“ је неке од српских територија комшијама и добио за награду привремену синекуру у

пакту за Југоисточну Европу. То је организација америчких стратега која је још 1996. огласила да ће се Србија наћи поново у оквиру интересне сфере Турске.

Опет ће се граничити Војводина и Турска

Повратак америчког стратешког савезника на Балкан и излазак, опорављеног „босфорског болесника“ на Дунав, што је стара британска жеља, дио је плана да се Анкара, макар граничи са ЕУ, ако у Европу не може да уђе. Јер томе се уз Меркелову жестоко противи и нови председник Француске, Никола Саркози.

Није искључено да ће та граница додирати Турске са ЕУ бити новооконципирана од пет милиона становника, укључујући ту дјелове Румуније и Мађарске. То је најавио још наш познати историчар Милорад Екмехић.

Бивши лидер ГСС и садашњи ЛДП, у улогама остваривања овог пројекта имају безрезервну подршку и Брисела, али, прије свега, Вашингтона преко америчког губернатора над Србијом, са дипломатским сједиштем у Београду.

Како предвиђа политички аналитичар Томислав Кресовић „грађански сукоби у Србији дио су америчког тајног плана“ којима ће бити уз отцјепљење Косова реализовани

зацртани циљеви и компензована евентуална пропаст Ахтисаријевог плана.

Главни координатор операција са домаћег тла који ће се укључити у овај пројекат заједно са НВО и медијима под иностраним туторством, који су премрежили домаћи информативни простор јје госпођа – другарица, огромног искуства накупљеног у више од пола вијека бављења политиком. Латинка, а бивша првакиња српских комуниста. Ту је и бивши амбасадор Стамболићеве и дијелом Милошевићеве ере у САД, који у име једног форума глуми приближавање Србије ЕУ. Ти кадрови су се на нивоу лабораторије још под Брозом, бавили пројектом либерализма! Индијанци су овакав суманути опасни опијат, у циљу залуђивања урођеника и одвикавања припадности нације (племену) звали „ватрена вода”. Марксисти то зову „јединством супротности”.

Био је то виши степен идеолошког фалсификата Маркса, већ испробаног кроз праксу „демократског централизма”. Подсјетићу оне, још увијек упитане над правим узроцима разбијања Југославије, да је та флоскула са дуплим дном, била једна од zgodних превара словеначко-хрватске сепаратистичке коалиције.

И док су Срби „либерализовали” праксу Лењина и Стаљина, опробану на Голем отоку, „браћа” су успостављала контакте са усташком дијаспором, Ватиканом, МИБ, ДМБ, подучавали Шиптаре у специјалним камповима у Словенији. Тако су се и они на рукохват примакли свом Јарцу.

Пропали експеримент

Прагматични Броз, који је дубоко презирао своје понизне српске дворске луде, бацио је у канту за смеће историје црвене либерале. Али не лези враже. Њихова идеолошка дјеца, поново револуционарном реториком увјежбавају већ једном пропали експеримент над издишућом Србијом.

Једна од њихових генијалних идеја је да понуде Косово у замјену за вожњу сточним вагонима у Европу. Ови нови либерали раде по налогу нове Коминтерне, овог пута западне, али уз искуство кадра који је својевремено била власник партијске кнуте.

Поново је на задатку, „истјеривање Бога” у православнима, али сада у тијесној сарадњи са бившим идеолошким непријатељем. Ваља претворити Србију у земљу антипатриотских зомбија. Госпођа другарица је данас матица у роју „радилица” на истом послу, од којих су неке од пчелица у јавности од миља назване „јачачице апокалипсе”.

Једна од њих се недавно пожалила лондонском Гардијану, на „лутинизацији Србије” и цитирала притом, указујући на погубност тог процеса, сугестију руског дипломате Чуркина, да следећи примјер Русије и Србија очисти државу од НВО марионета Запада.

Заиста, шта би овај народ без НВО, које чекају свој ред да као рецимо Г17 уђу у парламент и наметну своје министре у влади. Сва лова Србаља је у њиховим рукама, на рачунима за које само они знају гдје су.

Укључујући и државне резерве од 12 милијарди евра.

Наравно да је могућа рестрикција НВО усрећитеља, поготово њиховоа контрола, ко их и зашта плаћа, добар разлог за још једну вјесницу новог поретка, боркињу из лабораторије ЛДП, да шири панику како ће „Србија постати руска

губернија”. Немогуће, већ је, захваљујући њима и дугогодишњим синекурима, које добијају, постала америчка.

Право је чудо како два тоталитарна система, либералних демократа, већим дијелом окречен у жуто, а мањим дијелом у виду тромба (чедесита) пуштен у парламент, неоимперијализам „дранга” понемчене Америке и американизоване Њемачке, сјајно сарађују. Не мањка ни новац ни роварење НВО, ни медијска подршка, у тој операцији лоботомије.

Кукавичје гнијездо

Ради лакшег пробоја ове идеологије и њене праксе, оперисане „срећнике”, наравно, као и све дебилизоване смјештене у балканском кукавичјем гнијезду, требало је сабити у жице изолације, ставити под надзор на што мањој територији. То траје деценију и по а „експерти” ће у некој новој историји писати да су Срби у наступу историјске депресије захтијевали да буду изоштени из Европе и бомбардовани од НАТО.

А за то, као и у свакој идеолошкој лудници, требају обучени кадрови. Они који несретнике на експерименталном столу стављају под хладни туш за сваку слободарску идеју која је у овом српском орвелленду проглашена за „теорију завјере”, за сваку ријеч побуне и јаука, униженог поноса, која се третира као „говор мржње”.

На ове атрибуте новог говора новополитике генетског модификовања сиротиње 21. вијека, уствари модерног робља, имају право само одабрани спин доктори новог поретка. На Балкану и шире. Господо из публике немојте равнодушно посматрати сортирање ваших ближњих у лудаје и пљуваонице. Подсјетићу вас, за сваки случај, на логорашку причу о високој цијени самозаваравања. Вели један који је некако преживио Аушвиц. „Прво су из моје улице одвели Јевреје, па Цигане. Ђутао сам, мировао одзет од страха. А онда су једног дана дошли по мене”.

Нико неће бити поштеђен кастрирања од опасног српског патриотског потенцијала и нагона родољуба. Нити ће избјећи киднање мождине. Ако не вјерујете у долзак вијека дебилицације, држите стално упален телевизор и отворене новине. Свеједно да ли је прва или задња страна.

Прагматични Броз, који је дубоко презирао своје понизне српске дворске луде, бацио је у канту за смеће историје црвене либерале. Али не лези враже. Њихова идеолошка дјеца, поново револуционарном реториком увјежбавају већ једном пропали експеримент над издишућом Србијом. Једна од њихових генијалних идеја је да понуде Косово у замјену за вожњу сточним вагонима у Европу. Ови нови либерали раде по налогу нове Коминтерне, овог пута западне, али уз искуство кадра који је својевремено била власник партијске кнуте.

Како рече духовито Брана Црнчевић у својој најновијој збирци индискреција о старим партијским кадровима, а алудирајући на ове нове, све у смислу да се све мијења да би остало исто. „Па Стаљин је био Сорос Титове номенклатуре“. Били су, како је Ђилас признао, „издашно плаћани из девизних фондова“.

Али не заборавимо ни остале чланове тима политичких хирурга мондијалистичке провиниенције. Ту је, када затреба, коалициони анесезиолог, моторциклиста из Паноније, чије би презиме обзиром на политичке финансијске и све друге апетите, могло гласити умјесто чанак, нешто много веће и дубље. Показало се у Орвелој животињској фарми да су управо конзументи таквих политичких, а не само желудачних апетита, рођени за вође у каљугу сепаратизма.

Живјети од (било) чега

Када сам са решењем у хепу за дописника ТАНЈУГ – а срео почетком маја 1994. потоњу амбасадорку из Мексика (сада дежурног русофоба), на аеродрому у Женеви и упитао „коме сада носиш фајле“, одвратила је цинично: „Колика ти је плата“? Одговорим да је 3.000 долара. „Е, па и ја од нечега да живим“, гласио је одговор. „Вук је обичан идиот“, повјерила ми је 1990. врбујући ме за УЈДИ, партију насталу од Марковићевих реформиста.

Али гле, на зимском хабању Ђонова 1996. и 1977. видим је загрљену са Ђикијем и истим тим Вуком кога је вербално опоганила. На „Вукомобилу“ виче доле „црвена бандо“. Било је врашки интелигентно пуштити фалш четнике и лажног Дражу, осмишљеног у филијали Јовидине службе и придружене грађаноидне наивчине, да на сокацима пљују комунисте. Док њихови потомци, из квази опозиције и уз асистенцију НВО, али и хакова монете послате из Будимпеште, спремају ружичасти преврат.

Како изгледају резултати те „насилне“ револуције коју су у Кијеву инструирали и овдашњи „отпораши“, најбоље свједочи све опаснији кошгац председника и премијера у Украјини. Тамо су новодемократе у сукобу око контроле полиције и специјалних служби. Све се већ врти у дубоко подијеленој земљи око саме ивице грађанског рата.

Расплет је привремено нађен у споразуму о ванредним парламентарним изборима на јесен. Биће посла и дневница за спин докторе „ружичасти“ утјеривања гласова.

Лакрдија од суђења у коме су „покривени“ политички мотиви и налогодавци убиства премијера Ђинђића, више су него озбиљна опомена о потенцијалу овдашњег политичког насиља које генеришу преобраћени „титоиди“. Чарке су у међувремену започеле лијељењем плаката на булевару, који симболично носи име почетка фирцања Србије. Које је

прерасло у данашње парање. Да ли су то пробни балони „могућег грађанског рата у корист САД“ о чему не говори само аналитичар Кресовић већ и Милорад Мирчић, потпредседник СРС.

Зашто се у разматрању новог апокалиптичног сценарија за тотално крођење Србије уочи расплета, толико бавим особом, некада звијездом ГСС, данас још једном бабицом, „малђеца“ која се у политику враћа када је наивни најмање очекују. Свакако не само због њене наводне опроштајне аутобиографије у којој сугерише да може све.

„Заиста она може много што шта, јер има тежину хокеера, па је у српској политици и са мјеста амбасадорке у Мексику, коментаром преко цијеле странице „независних новина“, послјије убиства премијера, наредила „гвоздена метлу“ у руке. Први је прихватио, ко други него „млађеца“, шеф партије у коју се привидно утопила. Политички непријатељи, научили су то Срби у „револуцији“, како је назван грађански рат, мету се неселективно. Без суђења. Ако немамо више Голи оток, имамо дунавске и савске аде. А криминалце у међувремену хватају, али некако невољно.

И би метла за 10.000 Србаља, али би и „сабља“ над главом да се узму у памет. И могла би опет бити, ако буде заповијеђено из центара за демократуру.

На злослутне оцјене о бесконачној неопростивој српској кривици и политичкој малолетности, која би их могла поново под „метлу“ и „сабљу“ истовремено указује један од новијих интервјуа из ЛДП лабораторије, који је посредством једног часописа освануо у најстаријем српском листу. Убачен као кукавичје јаје међу читуље.

Кукавичја информатика

Ко ли је то наручио, а колико платио? Ваљда онај ко је финансирао прескупу кампању за прикупљање оних пет и кусур одсто гласова за улазак у парламент, ако су толико и добили.

Ко је платио силне рачуне реклама, билборда, возила у каравану пропагандне турнеје, вријеме на телевизији и остали „изборни“ материјал за експерте?

Само слијепац током „ноћних дугих ножева“ у скупштини није запазио у иступима „малађеца“ да је председнику припријеђено губитком ДС ако не буде одлучан у анестезији Коштунци и једине српске демократске странке са српским предзнаком. Већ је видљиво да је Ђелић практично преузео суштинске функције премијера.

У међувремену, годпођа Соња (лихт) заступница и у име Сороса и газдарица „невладине“ Србије нам је из своје радионице за „политичку коректност“ увалила младог доктора, (да ли је и то хирург) новог председника скупштине, отпораша по политичком педигреу.

Имамо, дакле, најмлађе министре у Европи и предводника парламента, као гарант скорог пријема у исту. Онај инострани министар српских послова „обећава“, мада је још Вук у пеленама. Док Силајихић уз помоћ Америке руши РС, отрчао је у Сарајево, у прву своју дипломатску станицу, да се извини још једном послјије својих претходника, обећа пуну кооперативност. Очито из пелена зуби провирују.

А за недовољно упућену младеж, (подмладак великог брата), изашао је и уџбеник о „ненасилном отпору“. Лекција по лекција, како да на зов демократије и улице, по потреби мијењају гарнитуре.

Орвел би се постидио од политичке фантастике српске стварности. Кафка би схватио да је његов Замак обично обданиште. Уствари обојица би се вјероватно као особе провјерених визија сложили да је Србија данас лабораторија свјесно пројектована и насађена на озлоглашеном балканском бурету. У којој се поново игра ватром, а припрема отужница за будуће жртве.

Нисмо се учили ни на својим грешкама

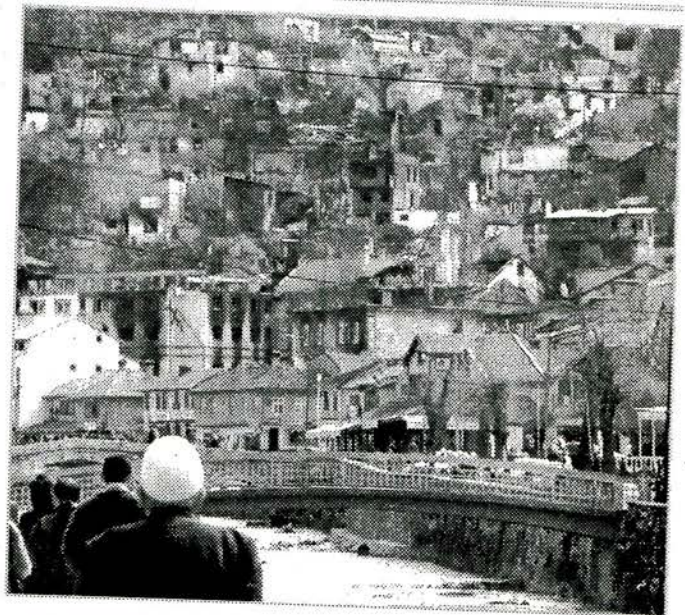
Кемал Ататурк тражио исељење косметских Албанаца

• *Сиремајући се за ослобађање јужних крајева (Старе Србије и Македоније), Српска краљевска влада је своју политику према локалном становништву ново ослобођених крајева, прокламовала и спроводила иако да је у правом смислу ријечи био примјењен принцип „Брат је мио (ма) које вјере био”. Да то није била само сува парола, говоре безбројни примјери коректног понашања српских трупа у новоослобођеним крајевима*

Пише: Радивоје Л. Живановић

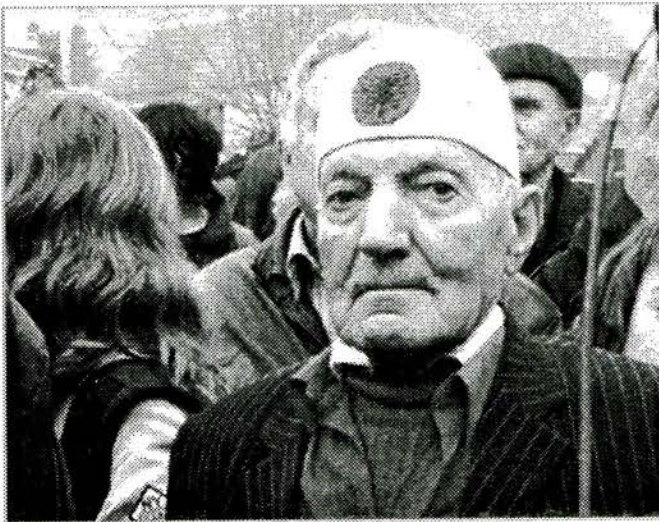
Сиремајући се за ослобођење јужних крајева (Старе Србије и Македоније), Српска краљевска влада је своју политику према локалном становништву новоослобођених крајева, прокламовала и спроводила тако да је у првом смислу ријечи био примјењен принцип „Брат је мио (ма) које вјере био”. Да то није била само сува парола, говоре безбројни примјери коректног понашања српских трупа у новоослобођеним крајевима. Изричит примјер за то је улазак престолонаследника Александра у Скопље, 25. октобра 1912. године, у својству команданта Прве српске армије. Кад су га турски представници власти питали колико им дана дозвољава да се пакују и да напусте град, он им је одговорио да нико не мора да напусти град, да Срби воде рат за ослобођење од османлијског феудалног турског поретка, који је чинио многе злочине, а да се исправним грађанима, који нијесу чинили никакве злочине и преступе, неће чинити никакве сметње и да могу наставити да мирно живе и раде свој посао. А ко жели да иде у Турску, неће му бити забрањивано. Исто се десило и на Косову и Метохији приликом ослобођења појединих мјеста, само је наређено да се преда оружје, које су Албанци (које су онда звали Арнаути) примили из турских војних магацина. Ово је урађено доста неорганизовано, јер од 63.000 модерних нових пушака, њемачке производње, популарно званих „Мартинке”, прикупљена је далаеко мања количина, углавном старијих типова „острагуша” и „кремењача”, док су Албанци задржавали нове и модерне пушке, што је откривено тек приликом прикупљања оружја 1956. године, када су органи безбједности из заробљених спискова турске војске сазнавали ко је све примио војно наоружање 1912. године, па су тако те пушке тек тада враћене, вјероватно и због тога што су се Албанци за вријеме Другог свјетског рата снабдијевали далеко модернијим наоружањем српског, њемачког и италијанског поријекла.

Подсјећања ради, треба рећи да је Први балкански рат завршен потписивањем мировног уговора у Лондону, маја 1913. године, којим се турски султан Мехмед Решад одрекао

свих територија свога царства, западно од линије Енос – Мидија (око 50 километара западно од Цариграда), препуштајући своје европске посjede балканским коалиционим савезницима, који су у рату учествовали. Српска влада доследна својој политици, није протјеривала становништво муслиманске вјероисповијести (Турке, Албанце, Горанце и др), а онима који су изразили жељу да се преселе у Турску, свашта имовина је коректно процијењена и исплаћена, у шта су се увјериле и међународне мисије које су биле присутне у новоослобођеним подручјима, а што се може констатовати и данас, јер су на тим територијама још увјек присутни сви припадници наведених народа и етничких група. Престолонаследник Александар је посебно његовао пријатељске односе са првацима турске и албанске заједнице, о чему постоје бројни вјеродостојни подаци. Међу овима су били Иса Бољетинац (Бољетини), вођа косметских Албанаца, Гани бег Пуља из Баковице и многи други.

Да би населио ове области, а и створио бољу заштиту од Кудра, Ататурк, је затражио од краља Александра да, по старим законима Отоманског калифата, пресели Албанце са Косова и из Метохије у ове области. Овим чином постигао би више циљева, а један од основних је био да Турска, уступајући земљу Албанцима у Андолији, дође до новца и поправи своје тешко финансијско стање новцем који би Србија (СХС) исплатила албанским породицама које напустише Космет.

Током Првог свјетског рата Турска је била на страни централних сила, њена војска је учествовала у борбама у Добруџи, против руских, румунских и српских трупа, а на Галипољу против Енглеских, које су овдје страховито поражене. У овој бици учествовао је и један, до тада мало познат турски официр Мустафа Кемал – паша, доцније прозван Ататурк (отац Турске). По потписивању примирја, Турску су окупирали савезничке Француске, Енглеске, Италије и Грчке. Била је заведена блокада и Турска није могла набављати храну и наоружање, тако да је стање било више него очајно, што су искористиле националне снаге, предвођене Кемал – пашом, у циљу протјеривања савезничких снага. Енглези и Французи нијесу жељели да директно учествују у ратним операцијама, али су зато добро наоружали грчку војску и гурнули је у рат против Турске. У почетку, Грци су имали успјеха, брзо су напредовали и стигли до Сакарије (око 50 километара од Анкаре). Али, остављена без помоћи савезника и заморена дуготрајним борбама, грчка војска није могла да издржи офанзиву коју је предводио Кемал – паша, тако да су се његове трупе убрзо нашле на обалама Средоземног мора, Галипољу и у грчкој Тракији, чиме је практично тај Грчко – турски рат и завршен 1922. године, а Кемал – паша проглашен за националног хероја и творца модерне Турске. У овом рату дешавале су се веома парадоксалне ситуације, као нпр, Енглези су увјек помагали Турке, бојећи се да Руси не загосподаре Босфором и Дарданелима. Овога пута Кемал – паша је добијао помоћ једино од Руса, својих вјековних непријатеља, јер је „друг Лењин“ процијенио да Кемал – паша води праведни и ослободилачки рат. Турска Република је проглашена 1923. године, чиме је заувјек укинута Отоманска империја. За око 20 милиона Турака, колико их је онда било на просторима данашње Турске, наступили су тешки дани. Поростране области Андолије остале су ненасељене послје прогона над Јерменима, а и рат је учинио своје, куга и колера су немилосрдно односиле људске животе. Да би населио ове области, а и створио бољу заштиту од Кудра, Ататурк, је затражио од краља Александра да, по старим законима Отоманског калифата, пресели Албанце са Косова и из Метохије у ове области. Овим чином постигао би више циљева, а један од основних је био да Турска, уступајући земљу Албанцима у Андолији, дође

до новца и поправи своје тешко финансијско стање новцем који би Србија (СХС) исплатила албанским породицама које напуште Космет.

У том циљу био је потписан споразум, који није реализован, захваљујући, у првом реду, Иси Бољетинцу, који је молио краља Александра да их не исељава, у ком циљу је неколико пута долазио у Београд и био примљен од Краља, тако да је, већ постигнут договор о пресељењу Албанаца у Андолију, остао нереализован.

И тако. Иса Бољетинац нема данас споменик на Космету, а има Скендербег, који и није био неки прави Албанац, био је српски деспот, православне вјере, а рођени брат му је сахрањен у манастиру Хиландар на Светој Гори, јер је био високи црквени великодостојник.

Остало је нејасно и историјски недовољно разјашњено одакле то велико повјерење и пријатељство између краља Александра и Карађорђевића и Мустафе К(њ)емал паше – Ататурка. Из расположиве кореспонденције се види да га је Ататурк увјек ослављавао са „Драги брате“, додајући још низ других позитивних епитета чиме, иначе, обилују источњачки документи. Да ли је Ататурк био захвалан за коректан однос према заробљеним турским официрима и војницима, или из захвалности што се Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца није умијешала у Грчко – турски рат 1922. године, иако је била савезница Грчке, остаје на младим историчарима да се овим позабаве.

За сада се можемо ослонити само на расположиву документацију, међу коју спада и књига о Ататурку г-ђе чије име сам, нажалост, заборавио. Кад је чуо за убиство у Марсеју 9. октобра 1934. године, господин Ататурк је прогласио седмодневни пост, а за сахрану понудио и један мали одред своје војске, ради одавања почасти убијеном краљу, тада већ проглашене Југославије.

И тако. Иса Бољетинац нема данас споменик на Космету, а има Скендербег, који и није био неки прави Албанац, био је српски деспот, православне вјере, а рођени брат му је сахрањен у манастиру Хиландар на Светој Гори, јер је био високи црквени великодостојник.

Ријеч у славу Србије

Пише: Жан Дитур, француски књижевник

Већ пола вијека пуританска мисао опседа Земаљску владу која свијету намеће, искључиво своје нехумане законе и своја правила савјести. Суштина тог духа је давање апстрактних дефиниција о добру и злу уз слијепу вјеровање у сопствену непогрешивост и одсуства и најмањег напора у покушају да сагледа димензије хипокризије у којој се налази. Под таквом моралном диктатуром једва и да постоје могућности уочавања чињенице да правда почиње да напушта табор побједника. Она је ту и до сада била затвореник, сапета, под брњицом, заробљеник и застава у исто вријеме. У њено име се потпуно мирне савјести докрајчава судбина побијеђеног поготову ако се овај дрзне да не призна своју грешку или се на препознатљив начин не префарба јарким бојама или се усуди да направи потез којим би постао различит ономе који је већ газда, који располаже пуританским убјеђењем, који је пошто је побиједио „најбољи“, што човјечанство мора прихватити као једини моде. „Личи на мене или умри, каже газда, јер који на мене не личи ђаво је и једино заслужује да буде збрисан са лица земље, послат у пакао, претворен у ништавило“ (...)

Маса, односно јавно мњење, никада само по себи није знала куда иде, одувјек је постојала потреба да јој се назначи пут ангажовања или, боље речено, правац напада. Када газда изјави: „Овај овдје је добар, а онај тамо зао“, маса поздравља доброд, а каменује оног другог.

Никада у историји није било толико дубоког ропства савјести колико је то данас. То произилази, евидентно је, директно из моћи средстава пропаганде или тровања која од дана нашег рођења до дана данашњег представља невјероватно успјешан чин непрестаног усавршавања.

ТВ линч

Нико међу нама није упознао свијет тишине наших предака без посједовања смисла за знатижељу или спремност за напор одласка на мјеста гдје су трибуни, политичари, агитатори практиковали умјетност говорништва.

Да би се у вијеку дошло до линча требало је имати убједљиве доказе, дијалектички слијед мисли и елоквенцију. Данас је само једна слика са ТВ екрана сасвим довољна. Она се приказује десет пута, двадесет пута милионима некритичних људских душа и та фрапантна слика, са ТВ екрана сасвим довољна. Она се приказује десет пута, двадесет пута милионима некритичних људских душа и та фрапантна слика, пропраћена, одговарајућим коментаром ствара јавно мњење. Горе него мњење: она суверено одређује зло и добро. Није важно што она сатире жртву правећи од ње стратешког хелата, важно је да то нико не провјерава. Некада је лаж улазила у људске главе преко ушију. Прогрес науке и техничка достигнућа чине да она данас стиже и преко очију. Сваки човјек је постао мали невјерни Тома који вјерује само у оно што види, а оно што види није истина.

Ове су манипулације биле безбројне у последњем полувијеку, толико су биле у употреби да је било неопходно наћи праву ријеч којом би се ближе означио њихов појам будући да дотадашњој реченици о томе нијесу давали довољно информација. Када се за одређени појам утврди да се не

може именовати онда се каже да је морал капитулирао, или да се безимена појава толико проширила да се човјек више не може правити како је не примјећује, она постоји на исти начин као сентимент, закон, срећа, методологија; она чини дио људског универзума, улази у живот, са њом се мање или више усаглашава... И то је заправо пут стварања ријечи „дезинформација“. Речник званично признаје њено постојање 1954. године дајући следећи опис тог појма: „Коришћење технике информисања, нарочито информисања маса ради наговора или навођења на погрешан закључак, изврнути чињенице“. Глагол „дезинформисати“ још је експлицитнији. Он се званично појављује 1959. године и према истом речнику значи: „Информисати на начин да се сакрију извјесне чињенице или да се фалсификују“.

Званична дезинформација

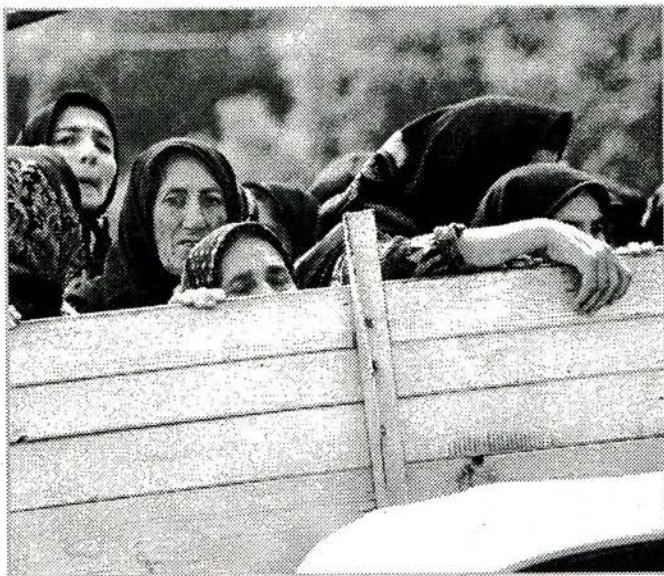
Да би дезинформација била ефикасна важно је да се ни у најмањем облику монопол над њом не препушти личној иницијативе, односно новинарима, интелектуалцима, књижевницима; нестабилним личностима са којима увијек постоји ризик од њихових скрупула савјести или изненадне жеље за храброшћу, што би ипак била само њихова тренутна ћуд. Они би, на крају крајева и поред сопствених предубјеђења, схватили да су изабрани за сарадњу само подсмјеху ради. У свему овоме, како се то данас каже, постоји и „хумани фактор“ против кога је тешко бити без потпуног познавања ствари.

Дезинформација се даје званично обиљежје успостављањем међународног трибунала са сједиштем у помало заборављеном и донекле досадном градићу сјеверне Европе. Не

Постаје, међутим, људи који другима узимају за зло што не желе да умру. Срби су од ових других. Неколико вјекова Турци су их присиљавали да пређу на ислам и у томе нијесу успјели. Аустроугари су Србе стерилисали, усташе масакрирале.

Међународни трибунал додјељује Нобелову награду за ратни злочин, Нобелову награду за злочин против човјечности, Нобелову награду за геноцид појединцима и колективитетима чија је основна грешка да се не свиђају снагама које владају свијетом и које желе да их прегазе, наравно уз уважавајући претекст.

Реално животна врлина не би смјела себи дозволила луксуз да се изгуби у овим процесима, који се у основи не разликују од оних у Москви, а који су, опет, само копије Париских процеса из 1793. године.

ради се, додуше о пријекном суду какви су некада стварани у топлијим крајевима као Ређено де Калабре. Делфи или Монте Карло. Данас, дакле, морал долази са хладних страна и са сјевера. Ништа не може бити озбиљније од магле Серптентiona, фламанских канала, влаге у костима и холандских ветрењача.

Међународни трибунал додјељује Нобелову награду за ратни злочин, Нобелову награду за злочин против човјечности, Нобелову награду за геноцид појединцима и колективитетима чија је основна грешка да се не свиђају снагама које владају свијетом и које желе да их прегазе, наравно уз уважавајући претекст.

Реално животна врлина не би смјела себи дозволила луксуз да се изгуби у овим процесима, који се у основи не разликују од оних у Москви, а који су, опет, само копије Париских процеса из 1793. године.

Најпоучнији примјер тих процеса је онај који се примјењује на Србе из Босне као да су они једини кривци за грађански рат у Југославији, иако би баш они, можда могли бити народ на највећем искушењу, народ који је доживио највеће трагедије, како у својој даљој тако и у недавној историји, народ чији су храброст и осјећај части нешто што једва личи на ово наше данашње вријеме.

Српски грехови

Зашто су баш Срби изабрани, зашто им је натоварен сам грјех овоземаљски, зашто су оптужени за неопроствив ужас иако се зна да су баш ониу мање грјешили од осталих, и, ако је и било недјела са њихове стране, то се дешава више из права на легитимну одбрану него са предумишљајем.

Постаје, међутим, људи који другима узимају за зло што не желе да умру. Срби су од ових других. Неколико вјекова Турци су их присиљавали да пређу на ислам и у томе нијесу успјели. Аустроугари су Србе стерилисали, усташе масакрирале. Конференција на Јалти их је испоручила комунистима, обезглављени су диктатуром Хрвата Тита и још увијек

су ту, истрајни у своме бићу, настављајући да одржавају у животу ту осјетљиву и бескрајну драгоцјену ствар као што је дух нације. Филозофи, интелектуалци, професионални хуманитарци, владе, Уједињене нације, Хашки трибунал, цио свијет притиска Србе, убија их или их само клевета. Како је могуће да се правда не усуђује да посјети и Србе? Како врлина, без обзира колико је слијепа, не крене ка њима који су сами против Универзума и који, можда баш због тога, имају право да буду и против универзалног.

У име права човјека

Зашто су Срби изабрани за жртвеног јарца? За неке од могућих скривених мотива, као што је врлина, без обзира на њену преосјетљивост и природну бистрину, објашњења се морају тражити до краја, до пуне њихове идентификације, ако не и до суочавања са њима самима. Најочљивији од тих мотива је што Срби нијесу људи бонтона, односно нијесу на врху политичке моде за ову годину. Они имају три порока од којих је први да се налазе у положају сељака који брани своје парче зиратне земље, а то је данас најмање нобл у очима свјетског јавног мњења, које тражи борбу за идеје, а не за парче зелене баште, или тамо неку стару црквицу у руинама.

Њихов други корок је што су хришћани, што је већ постало дегугантно за западну мисао, која се врло добро прилагођава будизму, исламу, анималистичком празновјерју и, у име права човјека, ничице просторе пред чинима против урока афричких врачаца. Али зато нема ни трунке милости према онима који се позивају на Христов крст.

Трећи грјех Срба је вјероватно најтежи за опрост, без обзира што се скоро никада јавно не помиње. То је грјех што су Срби одувјек искрено исказивали веома блиске пријатељске односе са Француском, што им је Француска донедавно и узвраћала, Срби су са нама побиједили у рату 1914, у рату о коме се више не говори, чији се трагови бесомучно уклањају, који се заодева новим одорама са циљем да се докаже како слава стварања модерног свијета не припада ником другом до пуританском екуменизму. Срби су били наши компаноци, наша браћа по оружју. Само из тих разлога они би за нас морали бити светиња. Послије четрдесет година ропства њихов први гест је био да се обрате нама, да нас подсјете на старе везе. Врлина би нас морала нагнати да прихватимо њихову страну чак и да није боље од других учесника у рату, да се слијепо определијелимо за њихову ствар без освртања на оптужбе које им се упућују.

Они, међутим, који су изабрали улогу судије Србима били су далековидљивији. Није им промакло, да, осуђујући тај народ, ту нацију која покушава да преживи и у томе се сналази како зна и умије, народ који ће по логици ствари прву индиректну помоћ затражити баш од Француске, те судије нијесу погрјешиле у претпоставци да Срби неће код нас наћи довољно врлине да се солидарисемо са старим пријатељима. Њихове рачунице, најжалост, нијесу биле погрешне. Одувјек је овдје био дио иностранства или, ако је то по вољи, један дио одрицања од сопственог бића, који је најачији и који нас, када се о томе ради, повуче у активности или настојања која су за жаљење када врлина поново освоји наша срца, каже на крају француски академик Жан Дитур, у чланку од 17.12.1996. године.

Војска

Није ми јасно зашто се Филип договори, а министар вајно-војни потписа уговор о сарадњи и обуци с војском која сем саму себе (грађански рат) и у коалицији с другима (II свјетски рат) никада није војно побједила (Вијетнам, Панама, Ирак). А судећи по наталитету, ми момака немамо ни за Црну Гору, а немоли Америку.

Цемпераш

На власт је дошао у цемперу, распродао земљу и сада му само сатови вриједи колико и солидна фабрика. Кажу да оснива универзитет са 1.000 евра и планира да од државе узме добар дио од 12 милиона. Чик погодите ко?

Графити

Стево, с тобом на челу и на Ватикан! – Графити на једној згради.

Циркус уживо

Бомбаш самоубица направио је дар-мар у Ирачком парламенту. Не дај Боже да нешто слично падне на памет неком нашем. Морали би укинути Јавни сервис, јер народ не би имао више могућности да гледа циркус уживо.

Карадаш

На турском Црна Гора се зове **Карадаш**. Ако се раздвоји на слогове, добија се: КАРА и ДАШ. Турци, изгледа већ дуже вријеме савјетују нашу Владу!

Пита од државе

Домаћице то најбоље знају: пита се не прави од г... Ови што гласаше и ови што им изгласаше неовисну схватиће, ускоро, да исто важи и за државу!

Ратници

Црна Гора, захваљујући Влади, дословце спроводи тзв. програм одрживог развоја туризма. Послије негдашње најезде **италијанског** (коза но-

Мираш

Повиго нема Томоса, а има полицијску регистрацију, те секте зване ЦПЦ, Мираш ће од ње (Полиције) тражити и „Посеједовне листове“ (модерније Лист непокретности) и „помогне“ муда, на основу њих, „поврати“ цркве!

стра) туриста, очекује нас навала америчких „ратника“ који ће бјежати од Међународног споразума и члана 98.

Злочинци

У времена давна јатаци су сакривали домаће родољубе и ослободиоце. Данашња Црна Гора је јатак (и таоц) сопствених и страних злочинаца.

Педигре

Зашто је код новопечене црногорске елите права поама за расним псима? Да бар неко у кући има педигре!

Ранко

Предсједник црногорског парламента, симпатични (20 до 5) раздџак Р. Кривокапић констатована, након недавног вербалног дуела у Скупштини, да је био у парламенту гдје су се чупали микрофони и да државе више нема. Зна ли човјек да је између чупања и насилног гашења микрофона тек незнатна разлика.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелџа

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелџа представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешелџ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелџа се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешелџ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешелџ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

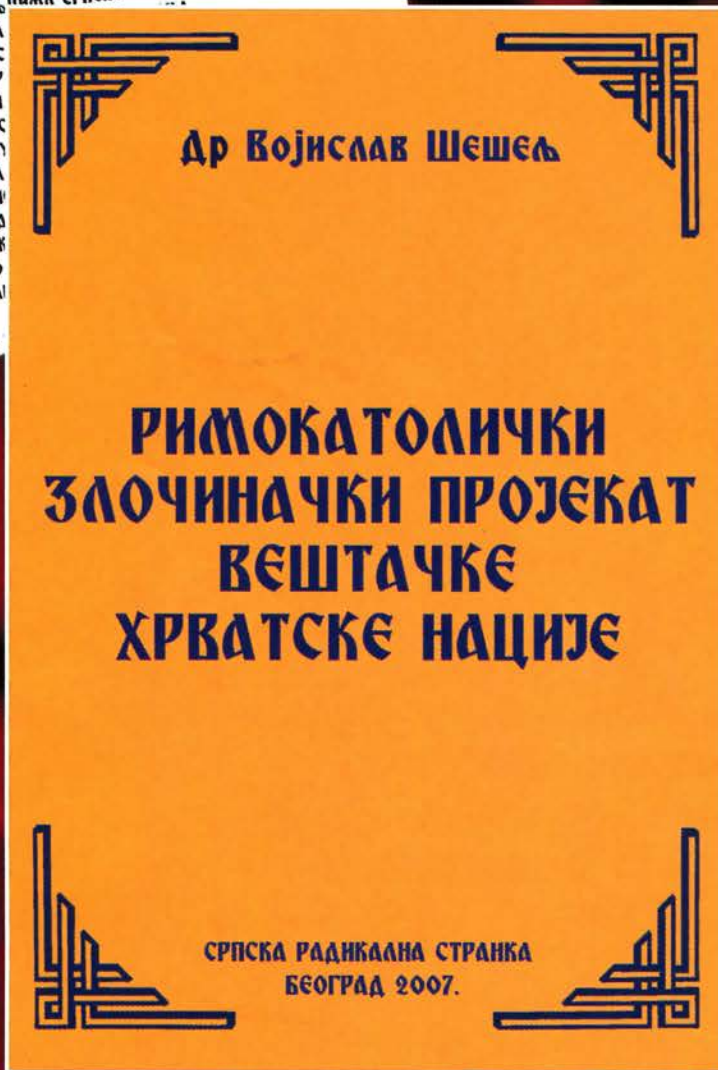
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОБУ СЌИ
МОЈИ РАТ
ДОБРОВО
УНАЧКИМ
КОЈИ СУ С
НА ОАТАР
БРАНЕТИ
ДИВИМ С
КЛАЉАЈУ
СТИДИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛНИ
ДА ДО
НАСТАЈ
НАС...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.